

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

புருஷஸூக்தம், நாராயணஸூக்தம்

[மூலமும், விவரணமும்]

(எளிய தமிழ் நடையில் பதவுரை, விரிவுரைகள் அடங்கியது)

உரையாசிரியர் :

கர்த்தாமுத்தி K.ஸ்ரீநிவாஸஅய்யங்கார் ஸ்வாமி

அட்வகேட் B.A.,B.L.,

ஆசிரியர் 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்'

பதிப்பித்தவர்கள் :

(1) ஸ்ரீ ஸுதர்சன டிரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 620 017.

(2) ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ

214, கீழ் உத்தர வீதி, திருவரங்கம்,

திருச்சி - 6. ☎: (0431) 434398

விலை ரூபாய் 40/-

தபாற் செலவு தனி

அச்சிட்டோர்:

ஸ்ரீநரங்கநாச்சியார் அச்சுக்கூடம், திருவரங்கம் திருச்சி - 6

ஸ்ரீ:
புருஷஸூக்தத்தில் பரமபுருஷநிர்ணயம்

புருஷஸூக்தம் ஸுப்ரஸித்தமானது. வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை எல்லாருக்கும் நன்கு விளங்க வைப்பது இதுவே.. இதன் வைபவம் வாசாமகோசரம். இது புருஷோத்தமனாகிற நாராயணனையே வர்ணிக்கிறது என்று ஸகல ஸம்ருத்திஹாஸ புராணங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“யோநாசாந்விஜம் கந்தவா ஹதவாந் அர்த்தலோபத:।

ஸ படேத் பெளருஷம் ஸுலக்தம் ஜலஸ்த்த: சிந்தயந் ஹரிம்।”

[எவனொருவன் ஸாங்கமாக வேதாத்யனம் செய்த ப்ராஹ்மணனை அடைந்து, பணப்பேயாட்பட்டு அவனைக் கொள்ளுதே, அவன் ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு ஹரியை நினைத்துக்கொண்டு புருஷ ஸுலக்தத்தைப் படிக்கக்கடவன்.] என்றும்,

“ஜப்த்வாத் பெளருஷம் ஸுலக்தம் முச்யதே குருதல்பக:”

[குரு பத்நியுடன் சேர்ந்தவன் புருஷஸுலக்தத்தை ஜபித்து, அந்த மஹா பாபத்தினின்றும் விடுபடுகிறான்.] என்றும்,

“ப்ராஹ்மயஜ்ஞே த்விஜ: ஸுலக்தம் பெளருஷம் சிந்தயந் ஹரிம்।

ஸ ஸர்வாந் ஜபதே வேதாந் ஸாங்கோபாங்கமாந் த்விஜோத்தம:।”

[தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்தில் ஒன்றான ப்ராஹ்மயஜ்ஞத்தில் ஹரியை நினைத்துக்கொண்டு புருஷஸுலக்தத்தைப் படிக்கும் பிராப்மணன் ஸாங்கோபாங்கமான எல்லா வேதங்களையும் ஜபித்தவனாகிறான்.] என்றும் பெரியோர்கள் இதன் பெருமையைப் பேசியிருக்கிறார்கள். சௌநக பகவானும் புருஷஸுலக்தத்தின் ருக்குகளினால் ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஆராதனம் பண்ண வேண்டுமென்று உபதேசித்து, “அர்ச்சிதம் ஸ்யாத் ஜகத்யதம்” என்று அதனால் ஸகலலோகங்களையும் ஆராதனம் செய்யப்பட்டதாகிறது என்றும் வெளியிட்டிருக்கிறார். மேலும், “புருஷ ஸுலக்தத்தின் ருக்குகளைக்கொண்டு நெய்யினால் அக்னியில் ஹோமம் செய்பவன் ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமான பாபங்களை விட்டு மோக்ஷத்தை அடைவான்” என்றும், ஜகத்காரணமாய், திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை உடையவனாய், ஸகல கல்யாணகுண பூர்ணனாய், தேவாதி தேவனாயிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனை, புருஷஸுலக்தத்தினால் தியானம் செய்பவன் மோக்ஷத்தையடைந்து, “ஸோத்ஸுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ராஹ்மண விபச்சிதா” [முத்தியடைந்தவன், ஸர்வஜ்ஞனான பரமாத்மாவுடன் கூட அவனுடைய ஸகல கல்யாணகுணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்] என்ற படி ப்ரம்மாநந்தத்தை அடைகிறான் என்றும் இதன் மஹிமை விஸ்தாரமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் அநேக ருஷிகள் இதன் பெருமையைப் பரக்கப் பேசியிருக்கிறார்கள். விரிவிற்கஞ்சி விடுத்தோம்.

புருஷஸுலக்தத்தின் அர்த்தம் முதுகூலோபனிஷத்திலும், அதில் எடுக்கப்பட்டிருக்கும் புருஷஸம்ஹிதையிலும் நன்கு வெளியிடப்பட

புருஷஸுலக்தத்தில் பரமபுருஷநிர்ணயம்

டிருக்கிறது. இந்த உபனிஷத் ருக்வேதத்திலிருப்பதாக ஸ்மார்த்தர் களால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இது நம் பூர்வாசாரியர்களால் மேற்கோளாக எடுக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனாலும், ஹரிதாஸரால் வெளியிடப்பட்ட “இருசமய விளக்கம்” என்னும் கிரந்தத்தில் எடுக்கப்பட்டிருப்பதால் அதைப் புருஷஸுலக்தத்தின் அர்த்தநிர்ணயத்திற்காக ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம். இந்தப் புருஷஸுலக்தம் பரமாத்மாவாகிற வாஸுதேவனால் இந்திரனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டதாக முதுகூலோபனிஷத்தின் இரண்டாவது கண்டத்தில் காணப்படுகிறது. புருஷஸுலக்தத்திற்கு வித்யாரண்யரும் மாத்வரும் பாஷ்யம் செய்திருக்கின்றனர்.

விஷ்ணுபுராணத்தில், துருவன் பரந்தாமனை ஸ்தோத்திரம் செய்யும் ப்ரகரணத்தில், புருஷஸுலக்தம் நந்தரங்களை அனுஸரித்து ஸ்தோத்ரம் செய்வதாகக் காணப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் ஸகல சாஸ்த்ர பாரங்கதரும், “எங்களாழ்வான்” என்று கிர்த்திபெற்றவருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசாரியர் விசேஷமாக வியாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதை அனுஸரித்து நாம் இங்கு வியாக்யானம் செய்கிறோம்.

1. ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸஹஸ்ரபாத் ஸ பூயிம் விச்வதோ வ்ருத்வா அத்யதிஷ்டத் த்ஸாங்குலம் [புருஷனென்று சொல்லப்படும் நாராயணன் அநந்தமான தலைகளையும், எண்ணமுடியாத கண்களையும், அநேகம் கால்களையும் உடையவர். அவர் பூமியை நான்கு புறத்திலும் வியாபித்து அநந்தயோஜனப்ரமாணமான ப்ரம்ஹாண்டத்தை ஆக்ரமித்தார்.]

“ஸஹஸ்ரசீர்ஷா இத்யந்ர ஸஹஸ்ரோநந்தவாசக: அநந்தயோஜநம் ப்ராஹ் த்ஸாங்குலவசஸ் தத்ரா தஸ்ய ப்ரதமயா விஷ்ணோர் தேசதோ வ்யாப்திருச்யதே”

[“ஸஹஸ்ரசீர்ஷா” என்னுமிடத்தில் ஸஹஸ்ர சப்தம் அநந்தம் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. தசாங்குல பதம் அநந்த யோஜனையைச் சொல்லுகிறது. புருஷஸுலக்தத்தின் முகல் மந்திரத்தினால் விஷ்ணுவினுடைய ஸர்வதேசவ்யாப்தி சொல்லப்படுகிறது] என்று புருஷ ஸம்ஹிதையில் இந்த முதல் மந்திரத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

(ஸஹஸ்ரசீர்ஷா)கணக்கற்ற தலைகளை உடையவன். இங்கு தலை என்பது எல்லா அங்கங்களையும் காட்டுகிறது. மெய், வாய், கண்,

புருஷோத்தமன் செவ்வீனும் ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தையும் உடைத்தா யிருப்பதால் தலை முதலில் எடுக்கப்படுகிறது. இங்கு சீர்ஷசப்தம் ஜ்ஞானேந்திரியங்களால் உண்டாகும் ஜ்ஞானத்தைக் குறிக்கிறது. ப்ராம்ஹணத்தில் “பேராத ந மந ச்ரவண ஸ்பர்சந த்ர்சந ரஸந க்ரண ஜ்ஞானாநி ச்ருதாநி புவந்தீதயத: சிர:” [அறிதல், நினைத் தல், கேட்பது, ஸ்பர்சம், பார்ப்பது, ருசிப்பது, முகர்வது என்னும் ஞானங்கள் இதனால் அறியப்படுவதால் இது சிரஸ் என்று சொல்லப் படுகிறது] என்று ‘சிரஸ்’ என்னும் சப்தத்தின் பொருள் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதன்றோ. இதனால் அபரிமிதமான அறிவையுடையவன் அநந்தன் என்று அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதையே (ஸஹஸ் ராக்ஷ:) என்று விவரித்திருக்கிறது வேதம். “ஸர்வேந்த்ரியானாம் நயநம் ப்ரதாநம்” என்பதிலால் கண் எடுக்கப்பட்டது. இவ்விடத் தில் ‘கண்’ என்னும் பதம் ஐந்து ஜ்ஞானேந்திரியங்களையும் காட்டி புருஷோத்தமன் அநந்தமான ஜ்ஞானத்தையுடையவன் என்று விளக்குகிறது. (ஸஹஸ்ரபாத்) அளவற்ற திருவடினை உடையவன். இங்கு ‘பாத்’ என்னும் சப்தம் ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களையும் காட்டு வதன்மூலம் அளவற்ற சக்தியையுடையவன் அச்யுதன் என்று அறி விக்கிறது. இவ்விருண்டு பதங்களாலும் அளவற்ற ஞானசக்தினை யுடையவன் பகவான் என்று உரைக்கப்பட்டது.

“ப்ராஸ்ய சக்திர் விவிதை, வச்ருயதே

ஸ்வாபுரானிக் ஜ்ஞானபுல்க்ரியாச”

[ஸர்வேச்வரனுடைய சக்தியும், ஜ்ஞானமும், பலமும், செய்கைகளும், ஸ்வாபாவிகமானதாகவும், பலபடிப்பட்டதாகவும், மேலானதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.] என்றல்லவோ உபனிஷத் உத்தேசிக்கிறது.

(ஸஹஸ்ரீர்ஷா...) இதற்கு வேறு வகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸகல ப்ராணிகளிடங்கிய ப்ரம்மாண்டம் நாராயண னுக்கு சரீரமானதிலால் இவற்றுள்ளிடங்கிய பிராணிகளுடைய தலை, கண், கால் முதலியவை இவனுடையவையே என்னத் தட்டில்லை. இவ்விடத்தில் வித்யாபாஸ்ய பாஷ்யத்திலும் ஸர்வ ப்ராணிகளும் இவருடைய சரீரத்தில் அடங்கியபடியால் அந்த அவயவங்களால் ஸர்வ இவருடைய அவயவங்களாகும் என்று காணப்படுகிறது. ஸகல ப்ராணிகளுடைய அவயவங்களையும் தனக்கு சேஷமாக உடையவன் பகவான் எனப்படுகிறது. அதனாலேயே அவன் ஸ்ருஷிகேசன் (இந்த்ரியங்களை நியமிப்பவன்) எனப்படுகிறான். தலையால் வண்ண கப்பா வேண்டியவன் அவனே. வாயில் பித்தக்கவழியு

அவனே. புத்தியினால் அறியப்படவேண்டியவன் ஹரியே. கண் களால் பார்க்கத்தக்கவனும் அவனே. செவிகளால் கேட்கவேண்டி யது அவனுடைய கீர்த்திகளையே. (ஸஹஸ்ரபாத்) என்று நம்முடைய கர்மேந்த்ரியங்களும் அவனுடைய கைங்கர்யம் செய்ய ஏற்பட்டவை கள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இவ்விடத்தில்,

“வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாது கை உலகம்
தாயவனையல்லது தாம் தொழா—பேய்முலைநஞ்சு
ஊணாக உண்டான் உருவோடு பேரல்லால்
காணு கண் கேளா செவி.

என்ற பாசரம் அனுஸந்திக்கத்தக்கது. (ஸஹஸ்ரீர்ஷா) முதலிய பதங்கள் அர்ஜுனனுக்கு விச்வரூபதர்சனத்தின்போது காட்டப் பட்டதுபோன்ற அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தை வர்ணிக்கின்றன. என்றும் கொள்ளலாம். ஆழ்வாரும் இதையே,

“தோள்களாயிரத்தாய்! முடிகளாயிரத்தாய்!

துணைமலர்க் கண்களாயிரத்தாய்! தாள்களாயிரத்தாய்!”

என்று வர்ணித்தாரன்றோ.

(புருஷ:) இதில் சொல்லப்படும் புருஷன் யார்? இது எந்த தெய்வத்தையும் குறிக்கலாமே. புருஷ: என்பது ஸாமாந்யசப்த மல்லவா? என்று சிலர் கேட்கிறார்கள்.

“புகுவாநிதி சப்தோயம் ததா புருஷ இத்யபி |

நிருபாதீ ச வர்த்தேதே வாஸுதேவே ஸநாதநே ||

ஸ ஏவ வாஸுதேவோஸௌ ஸாக்ஷாத் புருஷ உச்சயதே |

ஸ்தீர்ப்ராயமிதரத் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரஹ்மபுரஸ்ஸரம் ||”

[பகவான், புருஷன் என்னும் இந்த இரு சப்தங்களும் இயற்கை யாகவே ஸநாதனான வாஸுதேவனைக் குறிக்கின்றன. அந்த வாஸுதேவனே ஸாக்ஷாத் புருஷனாகச் சொல்லப்படுகிறான். பிரம் மாவை முன்னிட்ட மற்ற ஸகல ப்ராணிகளும் ஸ்தீர்ப்ராயர்களே.] என்று பாதம் புராணத்தில் பேசப்பட்டிருக்கிறது. பகவான், புருஷன் என்னும் இவ்விரு பதங்களும் முக்யமாக நாராயணனையே குறிக்கும். அவன் ஒருவனே புருஷன். மற்றவர்கள் ஸ்தீர்ப்ராயர் களே. ஸ்தீர்புருஷனை விட்டால் ஜாரஸ்தீரியாவதுபோல் இதர தெய்வங்களைத் தொழும் ஜீவனும் அப்படியே கருதப்படுகிறான். புருஷன் என்றால் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் வியாபித்து

நிறைந்து நிற்பவன் என்று பொருள். இது நாராயணனுக்கே அஸாதாரணமான குணம். ஸுபாலோபநிஷத்தில் “ஸஹஸ்ர சர்ஷா...” என்னும் மந்த்ரத்தைப் பரமபுருஷனைக் குறித்துப் பரயோகம் செய்து அவனே ஸர்வபூதாந்தராத்மாவான நாராயணன் என்று நிர்ணயம் செய்திருப்பதால் இந்தப் புருஷ சப்தம் நாராயணனையே குறிக்கிறது என்பது ஸர்வவேதாந்தப்ரத்யய ந்யாயப்படி ஸித்திக்கிறது. கீதாசார்யனும்,

“யஸ்மாத் க்ஷரம்தீதோஹம் அக்ஷராதுபி சோத்தம: |

தஸ்மாத் வேதே ச லோகே ச ப்ரதித்: புருஷோத்தம: ||”

[ஜ்ஞானத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளுள்ள ஸம்ஸாரி புருஷனை அதிகர் மித்தவனாகவும், ஜ்ஞானத்தில் ஸங்கோசவிகாஸமற்றவனான முக்தனைக்காட்டிலும் மேலானவனாகவும் நான் இருப்பதால் லோகத்திலும், வேதத்திலும் புருஷோத்தமன் என்று பிரஸித்தி பெற்றிருக்கிறேன்] என்று கீதையில் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

(ஸ:) இப்படி வேதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்றவரான அந்த நாராயணன். (பூமி) “பூமிர் பூம்நா” என்று பூஸலகத்தத்தில் சொல்லியபடி பரப்பை உடைத்தாயிருப்பதால் பூமி எனப்படுகிறது. இங்கு பூமி என்பதனால் பதினாறு புவனங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. (விச்வதோ வருத்வா...) இப்படிப்பட்ட கீழேழு மேலேழு லோகங்களையும் நான்குபுறமும் வியாபித்து, அவருடைய அங்குலத்தில் பத்து அங்குலம் ப்ரமாணமுள்ள ப்ரஹ்மாண்டத்தை ஆக்ரமித்தார். இந்த ப்ரஹ்மாண்டம் அவருடைய ஸ்வரூபத்தில் ஒரு மூலையில் அடங்கி விட்டது என்று பொருள். (தசாங்குலம்) என்பதற்கு விஷ்ணுசித்தாசாரியர் ‘தசகுணம்’ என்று பொருள்கூறி மஹாப்ரமாணமான இந்த அண்டம் என்று விளக்கியிருக்கிறார். புருஷஸம்ஹிதையிலும் இந்த அர்த்தமே ஆதரிக்கப்பட்டது. மாத்வர் பிரஹ்மா முதலிய ஜீவர்களுடைய பத்தங்குலம் அளவுடைய ஹ்ருதயகமலத்தில் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறார் என்று அர்த்தம் செய்தார். நாபிக்கு மேல் பத்தங்குலத்திற்கு மேற்பட்டிருக்கிற ஹ்ருதயத்தில் வஸிக்கிறார் என்றார் மஹீதர். வித்யாரண்யர் பத்து என்பதற்கு அநேகம் என்று பொருள்கொண்டு அண்டத்திற்கு வெளியிலும் வியாபித்திருந்தார் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

“யோயமுக்த: ஸ புருஷ: நாமரூபஜ்ஞாநகோசரம் ஸம்ஸாரினாம் அதிதூர்ஜ்ஞேயம் விஷயம் விஹாய க்லேசாதிபி: ஸங்க்ஷிப்த-

தேவாதிஸஞ்ஜிஹிர்ஷயா ஸஹஸ்ரகலாவயவகல்யாணம் த்ருஷ்டமாத்ரேண மோக்ஷதம் வேஷம் ஆதேதேந வேஷேண பூம்யாதி லோகம் வ்யாப்ய அதந்தயோஜநம் அத்யதிஷ்டுத்.” [இங்கு சொல்லப்பட்ட புருஷன் நாமரூபங்களை அறியும் அறிவிற்கு எட்டாததும், ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிகவும் அறியமுடியாததமான பகவத்ஸ்வரூபத்தை விட்டுக் க்லேசம் முதலியவைகளால் வருந்தும் தேவமநுஷ்யாதிகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஸஹஸ்ரகலைகளுள்ள அவயவங்களால் அழகாயிருப்பதும், பார்த்தவுடன் மோக்ஷத்தைத் தருவதுமான வேஷத்தை எடுத்துக்கொண்டார். அந்த வேஷத்துடன் பூம்யாதிலோகங்களை வியாபித்து அதந்தயோஜனமுள்ள அண்டத்தை ஆக்ரமித்தார்.] என்று இந்த முதல் ருக்கின் அர்த்தம் முத்கலோபனிஷத்தில் அழகாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இதனால் பரமபுருஷனுக்கு தேசபரிச்சேதம் (தேசத்தினால் அளவுபட்டிருத்தல்) இல்லை என்று சொல்லப்பட்டது. அங்கும் இங்கும் எங்கும் பரந்துள்ளான் புருஷோத்தமன். இங்கு ஸர்வவ்யாபகத்வத்தைக்கொண்டு இவன் விஷ்ணுவே என்று காட்டப்பட்டது. “விசதீதி விஷ்ணு:” என்று எங்கும் நுழைந்திருப்பதால் விஷ்ணு எனப்படுகிறானன்றோ. இவ்விடத்தில் பகவான் ஜ்ஞானம், சக்தி முதலிய கல்யாணகுணங்களை உடையவனென்றும், ஸகலலோகங்களையும் வியாபித்து அவைகளை சரீரமாகக்கொண்டிருக்கிறான் என்றும், அஸாதாரணமான அப்ராக்ருதசரீரத்தை உடையவனென்றும் தென்வாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், “பூமி பொய்” என்றும், “குணமில்கை ரூபமில்கை” என்றும் சொல்லும் அத்தவைதவாதங்கள் அடியோடு அகற்றப்பட்டன.

2. புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம், யத் பூதம் யச்ச பவ்யம்

உதாம்ருதத்வஸ்யேசாந: யதந்நேநாதிரோஹதி.

[எந்த ஜகத்தானது முன் கல்பத்திலிருந்ததோ, எந்த ஜகத்தானது பின்வரும் கல்பத்தில் உண்டாகப்போகிறதோ, எது இந்தக் கல்பத்திலிருக்கிறதோ, எந்த ஜகத்தானது அந்நத்தினால் மறையாமலிருக்கிறதோ இந்த ஸமஸ்தமான ஜகத்தும் புருஷனாகிற நாராயணனே. மேலும், மோக்ஷத்துக்குப் ப்ரபுவும் ஸ்ரீமத் நாராயணனே.]

“த்வீதீயயா சாஸ்ய விஷ்ணோ: காலதோ வ்யாப்திருச்யதே”

[இரண்டாவது மந்தரத்தினால் இந்த விஷ்ணுவுக்கு ஸர்வகாலத்திலும் வ்யாப்தி சொல்லப்பட்டது.] என்று இந்த ருக்கின் அர்த்தம் புருஷஸம்ஹிதையில் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது.

(புருஷ.....) 'போகின்றகாலங்கள் போயகாலங்கள் போகாலங்கள்' எனப்படும் மூன்று காலங்களிலும் இருக்கும் வஸ்துக்களெல்லாம் புருஷனே என்று சொல்லப்படுகிறது. 'முன் மந்தரத்தில் பரமபுருஷன் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகாசம்போல் வியாபித்திருப்பதுமட்டுமல்ல; எல்லாவற்றையும் சரீரமாகவும் கொண்டிருக்கிறான் பரமாத்மா என்பதை இது காட்டுகிறது.' என்று விஷ்ணுசித்தர் வியாக்யானம் செய்தார். 'இதும் ஸர்வம்' என்றதினால் புருஷோத்தமனுக்கு வஸ்துபரிச்சேதம் (வஸ்துவினால் அளவுபட்டிருத்தல்) இல்லை என்று காட்டப்பட்டது. அவனில்லாத வஸ்துவே இல்லையன்றோ. "யத்யூதம்...புவ்யம்" என்பதினால் காலபரிச்சேதமில்லாதவன கேசவன் என்கூட்டப்பட்டது. ஆதிமத்யாந்தரஹிதனன்றோ அநந்தன். 'முன் காலத்திலிருந்தான்; இப்பொழுதில்லை.' முதலிய குறைகள் அவனைப்பற்றிச் சொல்ல முடியாது. 'எல்லாம் அவன்' என்பதினால் 'ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்' என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதனால் 'மற்றவைகளில்லை' என்று ஏற்படாது. மற்றவைகள் அவனுக்கு சரீரமென்றும், அவைகளுக்கு அவன் அந்தர்யாமி என்றுமே ஏற்படும். சரீரத்திற்குப் பெயரான கிருஷ்ணன், ஸ்ரீநிவாஸன் முதலியவைகள் ஆத்மாவையும் குறிக்கின்றன. அம்மாதிரியே இவ்வுலகத்தையெல்லாம் சரீரமாகக் கொண்ட புருஷனை 'எல்லாம் அவனே' என்று சொல்வது பொருந்தும். 'இந்தக் குடம் கருப்பு' என்று சொன்னால் 'குடம்' என்று சொல்லப்படும் வஸ்துவும் 'கருப்பு' என்று சொல்லப்படும் வஸ்துவும் ஒன்றாகிவிடுமோ? கருப்பு நிறமானது பிரிக்கமுடியாதபடி குடத்தில் ஒன்றி நிற்கிறது என்றே ஏற்படும். அம்மாதிரியே 'புருஷனே இவ்வுலகம்' என்று சொன்னால் இவ்வுலகமானது பரமாத்மாவை விட்டுப் பிரிக்கமுடியாதபடி அவனுடன் ஒடுங்கி நிற்கிறது என்றே பொருள்படும். இவ்விஷயத்தை "அந்பச்ச ராஜ் ஸ பர: தத்யாந்ய: பஞ்சஸிம்சக: தத்ஸ்துத்வாத்நுபச்யந்தி ஹ்யேக ஏவேதி ஸாத்யவ:" [ராஜனே! பரமாத்மா வேருளவன். இருபத்தைந்தாவது தத்வமான ஜீவன் வேருளவன். அவனுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருப்பதால், ஸாதுக்கள் ஒருவனென்றே நினைக்கிறார்கள்.] என்று வ்யாஸரால் மோக்ஷதர்மத்தில் சொல்லப்பட்டது. கீதையில் அர்ஜுனனும் "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:" [நீ எல்லாவற்றினுள்ளும்

நிறைந்திருப்பதால் எல்லாமாக இருக்கிறாய்.] என்று கண்ணனைத் துதித்தான். இங்கும் புருஷோத்தமன் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறான் என்று சொன்னபின்பல்லவோ 'புருஷனே எல்லாம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆழ்வாரும் "அவனே மற்றெல்லாமும் அறிந்தனமே" என்றும், "வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் உலகை ஒங்காக அளிப்பாய்" என்றும் பாடியிருக்கிறார். (யத் அந்நே அதிரோஹதி) 'எந்த உலகமானது அந்நத்தினால் நசிக்காமலிருக்கிறதோ' என்று அர்த்தம். உலகத்திற்கு ஆஹாரத்தை அளித்து அவைகளை அழியாமல் 'காக்கும் இயல்வினன் கண்ணபெருமான்'. இங்கு 'அந்நம்' என்பது இந்திரியங்களால் அனுபவிக்கப்படும் விஷயங்களைக் குறிக்கும். தர்மார்த்த காமங்களாகிற இஹலோகபுருஷார்த்தங்களைக் கொடுப்பவன் பகவான் என்று சொல்லப்படுகிறது. (உதாம்ருதத்வஸ்ய ஈசாந:) மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தையும் கொடுப்பவன் பகவானே என்று சொல்லப்படுகிறது. இது பகவானுடைய அஸாதாரணமான லக்ஷணம். இதர புருஷார்த்தங்களைக் கொடுப்பதற்குப் பலதேவதைகளை நாட்டிவைத்திருக்கிறான் நாராயணன். ஆனால் மோக்ஷத்தையும் கொடுப்பவன் முகுந்தனே. 'அம்ருதத்வம் அச்நுதே' என்று வேதங்களில் கோஷிக்கப்பட்ட மோக்ஷத்திற்குப் ப்ரபு நாராயணனே. வித்யாரண்யர் "முக்காலங்களிலும் உள்ள ஜகத் எல்லாம் விராட்புருஷனே. எல்லாக்காலங்களிலுமுள்ள ஸைலப்ரானிகளுடைய தேஹங்களும் விராட்புருஷனுடைய அவயவங்களே. ப்ரஹ்மா, இந்திரன் முதலியவர்களும் அவரை ஆச்ரயித்தே தங்களுடைய ஸ்தானங்களையடைகிறார்கள்" என்று அர்த்தம் செய்தார். மேலும், "தங்கக்கட்டி, குண்டலம் முதலிய ஆபரணமாக ஆனாலும், அந்தக் குண்டலம் முதலியவை உண்டாவதற்கு முன்னும் அழிந்ததற்குப்பின்னும் காணப்படாமையால் வாஸ்தவமாகாது. தங்கம் எப்போதும் காணப்படுவதால் உண்மையானதாகக் கொள்கிறோம். அதுபோல் இந்த உலகமும் முன்னில்லாமலிருந்து இப்போது தோன்றி சில நாட்களுக்குப்பின் அழிந்து போகிறபடியால் உண்மையல்ல. விராட்புருஷனுடைய ஸ்வரூபம் எப்போதுமிருப்பதால் உண்மையானது. அவரே ஜீவாத்மாக்களுடைய புண்யபாபங்களுக்குத் தகுந்தபடி அவர்களுக்குப் பலன் கொடுப்பதற்காகத் தன்னுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை விட்டு இந்த ஜகத்ரூபமாய் ஆகியிருக்கிறார்." என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இது சரியன்று. உண்டாவதற்கு முன்னும் அழிந்ததற்குப் பின்னும் காணப்படாததால் உலகம் மாறுபாட்டையுடையது என்றும்,

அநித்யமானது (நிலையற்றது) என்றும் ஏற்படுமே யொழியப் பொய்யானது என்று ஏற்படாது. இந்த ருக்கில் 'இதம்' என்று சேதனசேதனங்களடங்கிய ஜகத்தைக்காட்டுகிறது. புருஷனென்று பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறான். ஜகத் பொய்யான வஸ்துவானால் பொய்யான வஸ்துவைப் புருஷன் என்று சொல்லுவது அர்த்தமற்ற பேச்சு. 'இதம்' என்றும், 'புருஷ:' என்றும் தனித்தனியாக எடுக்கப் பட்ட இரண்டும் ஸத்யமானது என்றே ஏற்படும். 'யத் பூதம்.....' என்று மூன்று காலங்களும் குறிக்கப்படுவதால் காலம் என்னும் தத்வமும் உண்மையானது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. அம்ரு தத்வமென்றும் அதற்கு ஈசானென்றும் இரண்டு சொல்லப்படுகின்றன. அம்ருதத்வம் (மோக்ஷம்) என்று ஒன்றிருந்தால் அதை அடைகிற வஸ்துவும் இருந்தேயாகவேண்டும். ஜகத் பொய்யானால் அது அநந்தத்தினால் நாசமடையாமலிருக்கிறது என்பது அஸம்பா விதம். ஆகையால் இங்கு அத்வைதவாதத்திற்கு அணுவளவும் அவகாசமில்லை. இத்துடன் அத்வைதமஹாரண்யமான வித்யா ரண்யருடைய வாதங்களின் கண்டனங்களை இங்கு நிறுத்திக் கொள்ளுகிறோம், இந்த மந்த்ரத்தின் அர்த்தம்

“புருஷோ நாராயண: பூதம் புவ்யம் புவிஷ்யச்ச ஆஸீத்
ஸ ஏஷ ஸர்வேஷாம் மோக்ஷதூச்ச ஆஸீத்”

புருஷனாகிற நாராயணன் சென்றவைகளும், வருமவைகளும், இருப்பவைகளுமாக ஆனார். அவர் எல்லோருக்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவராகவும் ஆனார்.] என்று முதுகூலோபனிஷத்தில் சொல்லப்பட்டது.

3. ஏதாவார் அஸ்ய மஹிமா, அதோ ஜ்யாயாம்ச்ச பூருஷ:
பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி. த்ரிபாத்யஸ்யாம்ருதம் திவி.

இந்தப் புருஷனுடைய பெருமை இப்பேர்ப்பட்டது. ஆகையால் ருஷோத்தமன் மேலானவன். எல்லா பூதங்களும் இவனுடைய ரூபாகம். போக்யமாயிருப்பதான மூன்றுபாகம் இவனுடைய பரம தத்திலிருக்கிறது.]

“ஏதாவாநிதி மந்த்ரேண வைபுலம் கதிதம் ஹரே:”

ஏதாவாந்.....' என்னும் மந்த்ரத்தினால் ஹரியினுடைய பெருமை பசப்பட்டது] என்று புருஷஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(ஏதாவாந்.....) இந்தப் புருஷோத்தமன் தேசத்தினாலும், காலத்தினாலும், வஸ்துவினாலும் அளவிடமுடியாதவன். போக மோக்ஷங்களைத் தருபவன் முகுந்தன். இப்படிப்பட்டது அவனுடைய மஹிமை. ஆகையால் அவனே மேலானவன். (ஏதாவாந் அஸ்ய மஹிமா?...) என்று வைத்துக்கொண்டு “இவ்வளவுதானே அவன் மஹிமை? இதைக்காட்டிலும் மேலானவனன்றோ புருஷன்” என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். “ஸோ அங்கு வேத்யதிவாந் வேத்ய” [(தன் பெருமையை, அவனே அறிவனோ? அறியானோ?) என்றது வேதம். “தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானை” என்றார் நம்மாழ்வார். “யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்” [எவன் பரமாத்மாவை அளவிட்டு அறியமுடியாதவனென்று நினைக்கிறானோ அவனே அறிந்தவனாகிறான்.] என்று மறைகள் முறையிட்டன. ஆயிரம் நாவு படைத்த ஆதிசேஷனாலும், ‘ஸஹஸ்ரீர்ஷா’ வான எம்பெருமானாலும் அப் பெருமையைப் பேசமுடியாது. எவ்வளவு வர்ணித்தாலும் அதற்கும் மேலானவனாகவே இருப்பான் அநந்தன்.

(பாதோஸ்ய.....)இவ்வுலகிலிருப்பவைகளெல்லாம் இவனுடைய ஏகதேசத்தில் அடங்கிவிடுகின்றன.

“யஸ்யாயுதாயுதாம்சாம்சே விச்வசத்திரியம் ஸ்திதா”

[எந்தப் பரமாத்மாவினுடைய பல்லாயிரத்தில் ஒரு பாகத்தில் இந்த லீலாவிபூதியானது அடங்கிவிடுகிறதோ.....] என்று பராசரர் விஷ்ணுபுராணத்தில் விளக்கினார். (த்ரிபாத்) அளவற்றதான இந்த லீலாவிபூதியைக்காட்டிலும் பன் மடங்கு அளவற்றது நித்யவிபூதி. இங்கு ‘மூன்று’ என்பது ‘அநந்தம்’ என்பதைக் குறிக்கும். இதனாலேயே பரமபதத்தை ‘த்ரிபாத்விபூதி’ என்கிறோம். (அம்ருதம்) அழியாதது. “நச புநராவர்த்ததே” [மோக்ஷமடைந்தவன் மறுபடி திரும்பிவருவதில்லை.] என்று வேதம் கோஷித்தது. ‘புணைக் கொடுக்கிலும் போகலொட்டான்’ என்றார் ஆழ்வார். ஏறவிட்டு ஏணி வாங்குபவனன்றோ எம்பெருமான். இந்தப் பரமபதத்திற்கும் அதிலுள்ளார்க்கும் அழிவு கிடையாது. ‘இனிமையானது’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை அமுதை” எனப்படும் ஆராவமுதாகிய அச்யுதனை அனுபவிக்கும் ப்ரதேசமாகையால் “அம்ருதம்” எனப்படுகிறது. “ஸோக்ருதே ஸர்வாந் காமாந்” என்கிறபடி பகவத்குணங்களை அனுபவித்து ப்ரஹ்மானந்தமடையும் இடமன்றோ அது. (திவி) ப்ரகாசிக்கும்படி

“அத்யர்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணுர் மஹாத்மந்”

[மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினுடைய ஸ்தாநமானது ஸூர்யன், அக்னி முதலியவர்களின் ஒளியை அதிக்ரமித்த தேஜஸ்ஸை உடையது.] என்றல்லவோ பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வித்யாரண்யர் இதற்கு பாஷ்யம் செய்யும்போது மஹிமை என்றால் ஸாமர்த்யம் என்றும் ஆகையால் இது வாஸ்தவமன்று என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படியென்றால் இது இந்த்ரஜால மென்றே ஏற்படும். இது ஸாஹஸமேயொழிய வேறல்ல. ‘மஹிமை’ என்பது பெருமையைக் காட்டுகிறது. “ந தத்ஸமச்ச அப்யுதிஃச்ச த்ருச்யதே” என்கிறபடி ஒப்பாரும் மிக்காரும்ற்றவன் மாதவன் என்றே பொருள்படும். அவனைவிடத் தாழ்ந்த வஸ்துக்களில்லாவிடில் பெருமையே ஏற்படாது. பெருமையென்று சொன்னாலும் கேலிக் க்தாகும். பெருமையும் சிறுமையும் ஒன்றையொன்று அபேக்ஷித் திருக்கும் வார்த்தைகளன்றோ. மேலும், பகவான் உபயவிபூதி நாயகன் என்று சொல்லப்பட்டபடியால் அத்வைத வாதத்திற்குச் சிறிதும் இங்கு இடமில்லை.

“ஸச ஸர்வஸ்மாந்மஹிம்நோ ஜ்யாயாந்,
தஸ்மாந்ந கோபி ஜ்யாயாந்”

[அவன் எல்லா மஹிமைகளைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவன். அவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனில்லை.] என்று முத்தகலோபனிஷத்தில் இந்த மந்திரத்தின் பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

4. த்ரிபாதூர்த்துவததைத் புருஷ; பாதேஜாஸ்யேஹாபுவாத்புந:
ததோ விஷ்வத் வ்யக்ராமத் ஸாசநாநசநே அபி.

[பரமபதத்திலிருக்கும் பரமபுருஷன் மூன்று அவதாரத்தை உடையவனாகி ஸங்கல்பித்தார் இவருடைய ஒரு அவதாரமான (அநிருத்தன்) இவ்வுலகத்தில் அவதரித்தார். அதற்குப்பின் எல்லாப்பக்கத்திலும் ஜீவன் ஜடம். இவர்களைக் குறித்து (அவதாரம் செய்வதன் மூலம்) வியாபித்தார்.]

“த்ரிபாதித்யநயா ப்ரோக்தம் அநிருத்தத்யஸ்ய வைபவம்”

[‘த்ரிபாத்...’ என்றும் மந்த்ரத்தில் அநிருத்த நாராயணனுடைய வைபவம் விளக்கப்படுகிறது.] என்று புருஷஸம்ஹிதை சொல்லிற்று.

(த்ரிபாத்.....) பரமபதத்திலிருக்கும் பரவாஸுதேவன் ஸங்கர்ஷணன். அநிருத்தன், ப்ரத்யும்நன் என்னும் மூன்று வ்யூஹங்களை உடையவராயிருக்கிறார். இந்த வ்யூஹங்களைப்பற்றிப் பாஞ்சராத்ரத்தில் அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதையில் விசேஷமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (உதைக்) ‘இவ்வுலகையெல்லாம் ரக்ஷிக்கக்கடவேன்’ என்று ஸங்கல்பித்தார். (அஸ்ய பாத:) இவருடைய ஒரு அவதாரமான அநிருத்தன். (இஹ அபவாத்புந:) மறுபடியும் இங்கு விஷ்ணுவாகத்திருப்பாற்கடலில் அவதரித்தார். (ததோ...வ்யக்ராமத்) அதன் பிறகு அயோத்தி த்வாரகை முதலிய திவ்யநகரங்களில் ராமக்ருஷ்ணதிகளாக அவதரித்தார். அவைகளுக்கும் பிற்பாடரானவர்களை உய்விப்பதற்காகத் திருவரங்கம், திருப்பதி முதலிய திவ்யதேசங்களிலும், கிராமங்கள்தோறும், பக்தர்களுடைய கிருஹங்கள்தோறும் அர்ச்சாமூர்த்தியாக அவதரித்தார். ‘விஷ்வத்’ என்றதால் எண்ணிறந்த இடங்களில் அவதாரம் செய்திருப்பது தோற்றுகிறது. ஸ்வரூபவ்யாப்தி முதல் மந்த்ரத்திலேயே சொல்லப்பட்டதால் இங்கு ‘வ்யக்ராமத்’ என்பதற்கு அவதாரம்செய்து வியாபித்தார் என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். இவர் எதற்காக இப்படி அவதாரம் செய்யவேண்டும் எனில்: (ஸாசநாநசநே அபி) உணவருந்துபவர்களான தேவர், மனுஷ்யர் முதலியவர்களையும், உணவருந்தாமல் பாறை முதலியவையாய்க்கிடக்கும் சேதனர்களையும் உய்விப்பதற்கே இப்படிப் படாதனபடுகிறான் பரமபுருஷன் என்று சொல்லப்படுகிறது. “உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்! இமையோர் தலைவா!” என்றார் ஆழ்வார். “அஜாயமானோ ப்ரஹ்மதா விஜாயதே” [பிறப்பிலியான பகவான் பலதடவை பிறக்கிறான்] என்றதுவேதம். ‘புற்பா முதலாப் புல்லெறும்பாதி ஒன்றின்றியே’ நல்லகதிக்கு அழைத்துச் செல்லவன்றோ அவதாரம் செய்கிறான் அச்யுதன். சேதநாசேதநங்களெல்லாம் அவனுடைய உடைமைகளாயிற்றே. உடைமையைப்பற்றிய கவலை உடையவனுக்கல்லவோ உண்டு. விபவாவதாரங்களைப்பற்றி ராமாயணம், பாரதம், பாகவதம் முதலியவைகளில் விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அர்ச்சாவதாரமாஹாத்மயங்கள் பாஞ்சராத்ரவைகானஸ ஸம்ஹிதைகளிலும், வாராஹம், ப்ரஹ்மாண்டம் முதலிய புராணங்களிலும் கீர்த்திக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்களிலும் அனுபவிக்கிறோம்.

இப்படி அவதாரம் செய்தது ஸ்ரீமந் நாராயணனே. வேறு தெய்வங்களல்ல. “பரித்ராணய ஸாதூநாம்” என்கிறபடி லோக

ஸம்ரக்ஷணத்திற்காகப் பல பிறப்புகளெடுத்திருக்கிறான் பரந்தாமன். உலகத்தைக் காப்பதற்காக மற்ற தெய்வங்கள் அவதாரம் செய்த தில்லை. அவர்கள் அவதாரம் செய்ததாகச் சொல்லுவதும் அல்பகாரியங்களுக்கே. தாயில்லாப்பெண் ப்ரஸவவேதனைப்படுமபோது தாயும் ஆகி 'தாயுமானவர்' என்று பெயர் பெற்றதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிச் சில விருத்தாந்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவதாரங்கள் செய்து மஹத்தான கீர்த்தியடைந்தவன் மாதவனே. வியூஹங்கள் தேவர்களுக்குக் கூப்பிடு கேட்குமிடங்கள். நம்மால் அணுகமுடியாதவை. விபவாவதாரங்களோ அக்காலத்திலிருந்த பாக்யவான்களுக்கே. "புல்லாய்ச் சிலையாய்க் கிடந்திலமே கழல் தீண்டுகைக்கே" என்றே நாம் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அவைகளைப்பற்றி இதிஹாஸ புராணங்களில் கேட்டே ஆந்த மடைகிறோம். அவை ஒருகாலத்திலோடும் பெருக்காறு போன்றவை. அவற்றில் தேங்கின மடுப்போலே சொல்லப்பட்ட அர்ச்சாவதாரமும் வற்றிவிட்டதோ என்று தோன்றுகிறது. அவைகட்கு யாதொரு தீங்கும் ஏற்படாதென்று மனோரத்திருந்தோம். அவைகளும் ஸமாப்தியடைந்தனவோ என்றேங்கும்படி இருக்கிறது இப்போதிருக்கும் நிலைமை. கூரத்தாழ்வானையும் பட்டரையும்போல், கல்கி அவதாரத்தை இப்போதே எடுத்துச் சீர்திருத்தும்படி பிரார்த்திப்பதைத்தவிர வேறு வழியில்லை.

5. தஸ்மாத், விராட்யஜாயத விராஜோ அதிபுருஷ:

ஸ ஜாதோ அத்யரிச்யத பச்சாத பூமிமதோ புர:

[அந்த விஷ்ணுவிடமிருந்து ப்ரஹ்மாண்டம் உண்டாயிற்று. ப்ரஹ்மாண்டத்தில் பிரமன் உண்டானான். அந்த நான்கு பூமியைப் பக்கங்களிலும், கீழும், மேலும் ஆக்ரமித்தான்.]

"தஸ்மாத், விராடித்யநயா பாதுநாராயணாத ஹரே:

ப்ரக்ருதே: புருஷஸ்யாமி ஸமுத்பத்தி: ப்ரதூர்சிதா"

[("தஸ்மாத் விராட்..." என்னும் மந்த்ரத்தினால் நாராயணனுடைய ஓர் அவதாரமான ஹரியினிடமிருந்து ப்ரக்ருதியினுடையவும், பிரமனுடையவும் உத்பத்தியானது காட்டப்பட்டது.) என்று புருஷஸம். ஹிதையில் இதன் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. (தஸ்மாத்...) இப்படிப் பலவிதமான அவதாரங்களைச் செய்த மஹாவிஷ்ணுவிடமிருந்து முட்டை வடிவமான ஒரு அண்டம் உண்டாயிற்று.

"அயம் லோகஸ்து வை ஸம்ராட் அந்தரிக்ஷம் விராட் ஸம்ருதம்"

[இந்த லோகம் ஸம்ராட் என்றும், அந்தரிக்ஷம் விராட் என்றும் சொல்லப்படும்.] என்று வாயுபுராணத்தில் 'விராட்' என்பது அந்தரிக்ஷத்தை மட்டும் குறிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டாலும் இங்கு எல்லா லோகங்களும்டங்கிய ப்ரஹ்மாண்டத்தையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். (விராஜோ...) அந்த அண்டத்தை ஆச்ரயித்து பிரமன் உண்டானான். அண்டத்திற்கு அதிகாரிபுருஷனாகிற பிரமன் உண்டானான் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ஸுபாலோபனிஷத்தில் 'அண்டம் ஸம்பவத்' [அண்டம் உண்டாயிற்று.] என்றும், 'மத்யே புருஷ:' [மத்தியில் பிரமனாகிற புருஷன் உண்டானான்.] என்றும் இவ்விஷயமே சொல்லப்பட்டபடியால் இப்படி ஸ்ருஷ்டித்தவன் நாராயணனே என்று அறிகிறோம். இதிலிருந்து அண்டஸ்ருஷ்டி, அனாதி புருஷனும், அகாரவாச்சயனுமான அநந்தனுடையதே என்று அறிவிக்கப்படுகிறது. இப்படி உண்டாக்கப்படும் அண்டங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல. ப்ரஹ்மாக்களும் அப்படியே. இதையே பெரியாழ்வாரும் 'அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி' என்றார். பிரமன் தன்னைத்தான் ஸ்ருஷ்டிக்கவுமில்லை. தான் இருக்குமிடத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவுமில்லை. அண்டஸ்ருஷ்டி அவனுடைய சக்திக்கு மீறினது. ப்ரஜாஸ்ருஷ்டியே அவன் வல்லமைக்குட்பட்டது. அதுவும் அச்யுதனுடைய அருளிணும், நியமனத்தினாலும் ஏற்படுவது. அப்படி ப்ரஜாஸ்ருஷ்டி பண்ணின காலத்தில் ப்ரஜைகள் 'இட்டகால் இட்டகைகளாய்' செயலற்று இருந்தன. பிறகு பிரமன் மாதவனிடம் முறையிட்டதாகவும், அவன் ஸர்வேந்த்ரியங்களிலும் வியாபித்து அவைகளுக்குக் கார்யம் செய்ய சக்தி கொடுத்ததாகவும் அறிகிறோம். முற்கூறிய பல உபனிஷத்துக்களிலும் சொல்லப்பட்ட நாராயணனே இப்படி ஸர்வவிதத்திலும் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான் என்று ஏற்படுகிறது. (ஸ ஜாதோ...) அந்தப் பிரமன் பூமியை, நான்கு பக்கங்களிலும், கீழும், மேலும் வியாபித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. 'பச்சாத' என்றதனால் எல்லா தீவீபங்களிலும், 'அத:' என்பதால் பாதாளத்திலும், 'புர:' என்பதினால் ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளிலும், வியாபித்தான் என்று ஏற்படுகிறது. பிரமனுடைய ஸ்வரூபம், அணுவானபடியால் ஸ்வரூபத்தினால் இவைகளை வியாபிக்க முடியாது. ஆகையால் ஞானம், சக்தி முதலிய குணங்களால் வியாபித்ததாகவே கொள்ளவேண்டும். தன்னுடைய ஞானத்தினால் புதினாலும் உலகங்களிலும் நடக்கவேண்டியவைகளை அறிந்து, சக்தியினால் ஸ்ருஷ்டி செய்வதால்

இவ்வண்டத்திலுள்ள எல்லா உலகங்களிலும் ஞானத்தினாலும், சக்தியினாலும் வியாபித்தான் என்றே கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் 'தன்னுடைய பிரஜைகள் மூலமாக வியாபித்தான்' என்றும் பொருள்கொண்டார். பெரிய சரீரத்தினால் வியாபித்ததாகவும் சொல்லலாம்.

“ஸ ச பாதுநாராயண: ஜகத் ஸ்ரஷ்டும் ப்ரக்ருதிம் அஜநயத்”

[நாராயணனின் அவதாரமாகிய அந்த விஷ்ணு உலகை ஸ்ருஷ்டிப் பதற்காகப் பிரமனை ஸ்ருஷ்டித்தார்.] என்று இந்த மந்திரத்தின் பொருள் முக்கலோபனிஷத்தில் உரைக்கப்பட்டது. இங்கு 'ப்ரக்ருதி' சப்தம் ப்ரஜைகளுக்குக் காரணபூதனான பிரமனைக் குறிக்கிறது.

6. யத்புருஷேண ஹவிஷா, தேவா யஜ்ஞமதந்வத
வஸந்தோஸ்யாஸீத்யாஜ்யம், க்ஸ்ரீஷ்ம இத்மச்சுரத்யத்யவி:

[தேவர்கள் (நித்யஸூரிகள்) சதுர்முகனாகிற ஹவிஸ்ஸினால் ஸ்ருஷ்டியைக்குறித்துச் செய்த (தியானரூபமான) யாகத்திற்கு வஸந்தருது நெய்யாகவும், க்ரீஷ்மருது ஸமித்தாகவும், சரத்ருது புரோடாசமென்னும் ஹவிஸ்ஸாகவும் ஆயிற்று.]

“யத் புருஷேணேத்யநயா ஸ்ருஷ்டியஜ்ஞஸ் ஸமீரித:”

['யத் புருஷேண' என்னும் மந்த்ரத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்காகச் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞம் சொல்லப்பட்டது.] என்று புருஷஸம் ஹிதை சொல்லிற்று.

இந்த மந்த்ரத்திலிருந்து ஸ்ருஷ்டியைக் குறித்து யஜ்ஞம் செய்யப் பட்ட விஷயம் விவரிக்கப்படுகிறது. பிரமனுக்குப் பிறந்தபோதே ஸ்ருஷ்டிசக்தியில்லை என்பது இதிலிருந்து ஏற்படுகிறது. நான் முகனுக்குப் படைக்கும் சக்தி உண்டாவதற்காக எம்பெருமானைக் குறித்து யஜ்ஞம் செய்தார்கள் என்றும் ஏற்படுகிறது. (யத் புருஷேண...) இந்தப் பிரமனாகிற புருஷனை அந்த யஜ்ஞத்தில் ஹோமம் செய்யப்படும் பசுவாகக் (ஹவிஸ்ஸாக) கல்பித்தனர் என்று ஏற்படுகிறது. யார் கல்பித்தார்கள்? (தேவா:) தேவர்கள். யார் அந்த தேவதைகள்? என்னும் விசாரனை உண்டாகிறது. இந்த்ராதிகேவர்களோவெனில் ஸ்ருஷ்டிசக்தியை அடைந்த பின்பு பிரமனால் படைக்கப்பட்ட கச்சயப்ரஜாபதிக்கு அத்தியிடம் பிறந்தபுத்திரர்கள். ஆகையால் இங்கு சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் அவர்களாக இருக்கமுடியாது. ஆகையால் பிரகாசிக்கும்படியானதும் பரமாகாசமென்று புகழ் பெற்ற

றதுமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருக்கும் நித்யஸூரிகளே இங்கு சொல்லப்படும் தேவர்கள் என்று கொள்ளவேண்டும். (யத் யஜ்ஞம் அதந்வத அஸ்ய) பிரமனைப் பசுவாகக்கொண்டு எந்த தியானரூபமான யஜ்ஞத்தைச் செய்தார்களோ அந்த யஜ்ஞத்திற்கு. (வஸந்த: ஆஜ்யம் ஆஸீத்...) வஸந்தருதுவானது நெய்யாகவும், க்ரீஷ்மருது ஸமித்தாகவும், சரத்ருது புரோடாசம் எனப்படும் ஹவிஸ்ஸாகவும் ஆயிற்று. இந்த யஜ்ஞம் பரமபுருஷனைக் குறித்து ஸ்ருஷ்டிக்காகச் செய்யப்பட்ட தியானரூபமான யஜ்ஞமாகும். ஸ்ருஷ்டிக்குக் காலம் அவசியமாக வேண்டியபடியால் அது இம்மாதிரி உபகரணங்களாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. 'புருஷேண ஹவிஷா' என்கிற இடத்தில் பிரமன் யாகபசுவாகிற ஹவிஸ் ஆகிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. 'சரத் ஹவி:' என்ற இடத்தில் சரத்காலம் புரோடாசம் எனப்படும் ஹவிஸ் ஆகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அரிசியின் மாவிலால் செய்யப் பட்டு ஹோமம் பண்ணப்படுகிற அடை புரோடாசம் எனப்படும். நித்யஸூரிகள் பிரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டிக்கு முக்யமான உபகரணமாகவும் காலத்தை ஸஹகாரியாகவும்கொண்டு ப்ரஜாஸ்ருஷ்டிக்காக பசுவான தியானித்தார்கள் என்று இதன் பொருள். அப்படி அவர்கள் செய்ததற்குக் காரணம் பகவந்நியமனமே என்று நாம் ஊஹிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸ்ருஷ்டி 'புஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய' [நான் பலவாக ஆக்கடவேன்.] என்ற ஸங்கல்பத்துடன் நிமித்தோபாதானகாரணமான நாராயணனால் செய்யப்படும் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியல்ல. இது வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி எனப்படும் ப்ரஜாஸ்ருஷ்டியே. இம் இம்மாதிரியான சக்தி நித்யர்களுக்கு உண்டென்பதற்குப் பல ஆதாரங்களிருக்கின்றன. விஷ்வக்ஸேனருடைய மந்த்ரத்தில் "விச்வ ஸ்ருஜே" [உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவருக்கு] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாரதீயமென்று ப்ரஸித்தமான ஹரிபக்திஸுதோதயத்தில் ஐந்தாவது அத்தாயத்தில் "தேஹி ரூர்யுர் யதீச்சூந்தி ஜகத்ஸர்க்கு ஸயெள ஸ்வயம்" [நித்யஸூரிகள் விரும்பினார்களாகில் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைத் தாமே செய்வார்கள்.] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனவந்தார் "ந்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபுரேண" [உன்னால் வைக்கப்பட்ட உபயவிபூதி நிர்வாஹபாரத்தையுடைய (விஷ்வக்ஸேனரால்)] என்று பசுவான ஸ்தோத்ரம் செய்திருக்கிறார். ஸ்ரீராமாநுஜர்

“ஸ்வஸங்கல்பமாத்மாவக்ஷுபத ஜகதூஜம்ஸந்தி, நித்யஸூரிகளே
ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேனே ந்யஸ்தஸம்ஸந்தாத்மஸ்வயம்”

[தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தால் கொடுக்கப்பட்ட ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஹாரங்கடையுடைய ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேனரிடம் வைக்கப்பட்ட தன்னுடைய எல்லா ஐச்வர்யங்களையும் உடையவனை] என்று ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் அருளிச்செய்திருக்கிறார். பிரமனாகிற ஜீவனுக்கு இச்சக்தியிருக்கும்போது அவரைக்காட்டிலும் பல்லாயிரம் மடங்கு பெரியவர்களான நித்யர்களுக்கு இச்சக்தியிருப்பது அதிசயமல்ல. இந்த யாகத்தினால் பிரமனுக்கு ஸ்ருஷ்டிசெய்யும் சக்திகிடைக்கிறதென்றும், அந்தப்பிரமனை நிமித்தமாத்ரமாகக்கொண்டு அவர் மூலமாக நித்யஸூரிகள் ஸ்ருஷ்டி செய்விக்கிறார்களென்றும் ஏற்படுகிறது. முத்தலோபனிஷத்தில் இதன் பொருள் வேறு வகையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“ஸ ஸம்ருத் துகாயஸ் ஸந் ஸ்ருஷ்டிகர்மந ஜஜ்ஞிவாந், ஸ: அநிருத் துகாராயண: தஸ்மை ஸ்ருஷ்டிம் உபாதிசத்:—”ப்ராஹ்மந் தவ இந்த்ரியாணி யாஜகாநி த்யாத்வா கோசபூதம் த்ருடாக்ரந்திம் கலேவரம் ஹவிர்த்யாத்வாமாம் ஹவிர்பூஜம் த்யாத்வா வஸந்தகாலம் ஆஜ்யம் த்யாத்வாக்ரீஷ்மம்இத்ம் த்யாத்வா சரத்ருதும்ரஸம் த்யாத்வா ஏவம் அக்ருநௌ ஹுத்வா அங்குஸப்ரசாத் கலேவா: வஜ்ரம் ஹிஷ்யதே, தத: ஸ்வகார்யாந் ஸர்வ ப்ராணிக்ஷிவாந் ஸ்ருஷ்ட்வா பச்வாத்யா: ப்ராதுர்பூஷிஷந்தி, தத: ஸத்ராவரஜங்குமாந்மகம் ஜகத் பூஷிஷயதி”

[பெரிய தேகத்தை உடையவரான அப்பிரமன் ஸ்ருஷ்டியை அறிய வில்லை. அந்த அநிருத்த நாராயணன் அவருக்கு ஸ்ருஷ்டியை உபதேசித்தார்:— ‘பிரமனே! உன்னுடைய இந்திரியங்களை யாகம் செய்பவர்களாகவும், சரீரத்தை ஹவிஸ்ஸாகவும், என்னை அந்த ஹவிஸ்ஸை உண்பவனாகவும், வஸந்தகாலத்தை நெய்யாகவும், க்ரீஷ்மருதுவை ஸமித்தாகவும், சரத்ருதுவை (ஹோமம் செய்யப்படும்) ஷட்ரஸமாகவும் தியானித்து, இம்மாதிரியாக அக்னியில் ஹோமம் செய்து, அதன் ஸ்பர்சத்தினால் (உன்னுடைய) சரீரம் வஜ்ரம்போல் (ஸ்ருஷ்டி செய்ய ஸமர்த்தமானதாக) ஆகிவிடும்.. பிறகு தங்களிடமிருந்து உண்டாகும் ஸர்வப்ராணிகளையும், உண்டாக்கிக்கொண்டு பசு முதலியவை உண்டாகப்போகின்றன.. அதன் பிறகு ஸ்தாவர ஜங்கமங்களடங்கிய ஜகத் உண்டாகும்”] இதிலிருந்து பிரமன் ஸ்ருஷ்டி செய்ய ஞானமும், சக்தியுமில்லாமல் திகைத்ததாகவும் பகவான் ஸ்ருஷ்டி செய்ய வழியை உபதேசித்ததாகவும் அறிகிறோம். “மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே: மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பூகூவ” [மஹாத்மாவான மஹாதேவர் (சிவன்) ஸர்வமேதயாகத்தில்

தன்னை ஹோமம் செய்து தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவராலார்.] என்பது போல் பிரமனும் பகவானைக்குறித்து ஆத்மஸமர்ப்பணமாகிற யாகத்தைச் செய்து ஸ்ருஷ்டி சக்தியை அடைந்தார் என்று ஏற்படுகிறது.

7. ஸப்தாஸ்யாஸந் பரித்யய: த்ரிஸ்ஸப்தஸமித்: க்ருதா:

தேவா யத்யஜ்ஞம் தந்வாநா: அபுத்நந் புருஷம் பசும்.

[இந்த யஜ்ஞத்துக்கு ஏழு வஸ்துக்கள் பரிதிகளாக ஆயின. இருபத்தொரு வஸ்துக்கள் ஸமித்துக்களாகச் செய்யப்பட்டன. யஜ்ஞத்தைச் செய்யும் தேவர்கள் நான்குமுகுகிற புருஷனை (ஹோமம் செய்யப்படும்) பசுவாகக் கட்டினார்கள்.] (ஸப்தா...பரிதய:) யாகம் செய்யும் போது அக்னிக்குத் தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு திக்குகளிலும், உத்தர வேதிக்குத் தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு திக்குகளிலும் ஆறுதண்டங்கள் (பலாசம் முதலிய மரங்களின் கொம்புகள்) வைக்கப்படுகின்றன. கிழக்கு திக்கில் ஸூர்யனைச் சேர்த்து ஏழு பரிதிகளாகக் கணக்கிடப்படுகின்றன. இந்த ஸ்ருஷ்டி யஜ்ஞத்திலும் ஏழு பரிதிகள் ஏற்பட்டன என்று சொல்லப்படுகிறது. அவையாவன:—ப்ருதிவீ, ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம் எனப்படும் ஐந்து பூதங்களும், அஹங்காரமும் மஹானும். (த்ரிஸ்...க்ருதா:) இங்கு இருபத்தொரு ஸமித்துக்கள் அக்னியில் ஹோமம் செய்வதற்காகக் கல்பிக்கப்பட்டன. அவையாவன:—ப்ருதிவீ முதலிய ஐந்துபூதங்கள்; இவைகளுக்கு முறையே காரணமான கந்ததன்மாத்திரை, ரஸதன்மாத்திரை, ரூபதன்மாத்திரை, ஸ்பர்சதன்மாத்திரை, சப்ததன்மாத்திரை எனப்படும் ஐந்து தன்மாத்திரைகள்; கண், காது, நாக்கு, மூக்கு, தோல் எனப்படும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள். வாய், கால், கை, ஆண் பெண் குறிகள், ஆஸ்னவாய் எனப்படும் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள்; மனஸ். ஆக இந்த இருபத்தொரு தத்வங்களும் ஸமித்துக்களாகக் கல்பிக்கப்பட்டன. ப்ராஜைகளை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு இவைகள் உபகரணங்களாகையால் ஸ்ருஷ்டி யஜ்ஞத்திற்கு ஸாமக்ரிகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன. (தேவா...பசும்) இப்படி யஜ்ஞம் செய்பவர்களான நித்யஸூரிகள் யஜ்ஞத்தில் ஹோமம் செய்யப்படும் பசுவான பிரமனை ப்ரக்ருதியாகிய யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டினார்கள். அடுத்த மந்தரத்தில் ‘ப்ராஹ்மி யஜ்ஞம் ப்ரௌக்ஷந்’ [மூலப்ரக்ருதியிலுள்ள பிரமனை ப்ரோக்ஷித்தார்கள்] என்று வருவதால் இங்கு மூலப்ரக்ருதியாகிய யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டினார்கள் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

8. தம் யஜ்ஞம் பூர்ஹிஷி ப்ரௌக்ஷந், புருஷம் ஜாதம் அக்ருத: தேந தேவா அயஜந்த, ஸாத்யா ருஷயச்ச யே.

[முதலில் உண்டானவனும் யஜ்ஞத்தில் ஹோமம் செய்யப்படுவனும், மூலப் ப்ரக்ருதியில் கட்டப்பட்டவனுமான பிரமனாகிய புருஷனைப் ப்ரோக்ஷித்தார்கள். ஸாத்யர்களைச் சொல்லப்படும் நித்யஸூரி களும், ரிஷிகளும் (முத்தர்களும்) அப்பகவைக்கொண்டு யஜ்ஞம் செய்தனர்.] (தம் யஜ்ஞம்) யஜ்ஞத்தில் ஹோமம் செய்யப்படுபவனான அப் பிரமனை. (ப்ரஹ்மி) 'ப்ரஹ்மி' என்னும் பெயரையுடைய மூலப் ப்ரக்ருதியில் முன்சொன்னபடி கட்டி. (ப்ரௌக்ஷத்) ப்ரோக்ஷணம் என்னும் ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்தார்கள். (புருஷம் ஜாதம் அக்ரத:) முன்னால் பிறந்தவனான அந்தப் பிரமனாகிய புருஷனைப் ப்ரோக்ஷித்தார்கள். 'ப்ரஹ்மா தேவாநாம் ப்ரத்யுமஸ் ஸம்ப்யப்யுவ' [பிரமன் தேவர்களுள் முதலில் உண்டானான்] என்று முண்டகோபனிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடியால் இங்கு சொல்லப்படும் 'புருஷன்' பிரமனே என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. (தேந அயஜந்த) அப்பிரமனைப் பகவாகக்கொண்டு யாகம் செய்தார்கள். ஒரு த்ரவ்யத்தை ஒரு தேவதையை உத்தேசித்துக் கொடுப்பது யாகமெனப்படுகிறது. இங்கு நான்முகனாகிய ஹவிஸ்ஸை அநிருத்த நாராயணனாகிய அக்தியில் ஹோமம்செய்வதாகிய யஜ்ஞத்தைச் செய்தார்கள் என்று தாத்பர்யம். எவர் இம் ப்ரதிரி யாகம் செய்தார்களெனில்: (ஸாத்யா தேவா:) - ஸாத்யர்களை என்று ப்ரஸித்தரான நித்யஸூரிகளே இப்படி யாகம் செய்தவர் என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்புருஷஸூக்தத்தின் பூர்வானுவாகத்தில் கடைசி மந்திரத்தில் "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:" [எந்தப் பரமபதத்தில் பழமையானவர்களும் ஸாத்யர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்களுமான தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ...] என்று சொல்லப்பட்டதால் இங்கு சொல்லப்படும் தேவர்கள் பிறப் பற்றவர்களான நித்யஸூரிகளே என்று நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. (ருஷயச்சயே) முத்தர்களும் இந்த யஜ்ஞத்தில் கலந்துகொண்டார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. பிரமனுக்கு ஸ்ருஷ்டிசக்தி கிடைத்தபின்பு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களான அத்ரி, பிருகு, வஸிஷ்டர் முதலிய ரிஷிகள் இங்கு சொல்லப்படும் ரிஷிகளாக ஆகமுடியாது. ஆகையால் முத்தர்களே இங்கு சொல்லப்படுபவர்கள். புஷோத்தமனை த்யானம் பண்ணுவதையே தங்களுக்கு உண்ணும் சோறும், பருகும் நீரும், தின்னும் வெற்றிலையுமாகக் கொண்டிருக்கும் முத்தர்களை ரிஷிகள் என்று சொல்லத்தட்டில்லை.

9. தஸ்மாத் யஜ்ஞாத் ஸர்வஹுத: ஸம்ப்யப்யுவம் ப்ருஷத்யாஜ்யம் பகும்ஸ்தாம்ஸ்சக்ரே வாயவ்யாந், ஆரண்யாந் க்ராம்யாச்சயே

[எல்லாவற்றையும் ஹோமம் செய்யப்பட்ட அப்பிரமனிடமிருந்து, தயிருடன் கூடிய நெய் (ஐகத்காரணபூதமான வீர்யம்) உண்டா யிற்று. அந்த நான்முகன் வாயுமார்க்கத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பக்ஷிகளையும், காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் ம்ருகங்களையும், கிராமத்திலிருக்கிற மிருகங்களையும் படைத்தனன்.]

“தஸ்மாத்விதி ச மந்த்ரேண ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ் ஸமீரிதா”

[‘தஸ்மாத்...’ என்னும் மந்த்ரத்தினால் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியானது சொல்லப்பட்டது.] என்று புருஷஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டது. ‘ச’காரத்தினால் இதுமுதல் ஏழு மந்த்ரங்களில் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகிறதென்று அறியப்படுகிறது. (ஸர்வஹுத: தஸ்மாத்யஜ்ஞாத்) தன்னையுள்ளிட்ட எல்லாவற்றையும் ஹோமம் செய்விக்கப்பட்ட அப்பிரமனிடமிருந்து. நித்யஸூரிகளால் பகவானிடம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்விக்கப்பட்ட அந்த நான்முகனிடமிருந்து. (ப்ருஷத்யாஜ்யம் ஸம்ப்யப்யுவம்) தயிருடன் கூடிய நெய் உண்டாயிற்று. இங்கு ‘ப்ருஷத்யாஜ்யம்’ என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமான வீர்யம் சொல்லப்படுகிறது. (பகும்ஸ்தாம்ஸ்சக்ரே) வாயு ஸஞ்சரிக்கும் படியான ஆகாசத்தில் பறக்கும் பக்ஷிகளையும், காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் புலி, கரடி முதலிய ப்ராணிகளையும், கிராமங்களில் திரியும் பூனை முதலிய ப்ராணிகளையும் அந்த நான்முகன் ஸ்ருஷ்டித்தார்.

10. தஸ்மாத் யஜ்ஞாத் ஸர்வஹுத: ருசஸ் ஸாமாநி ஜஜ்ஞிரே சந்த்யாம்ஸி ஜஜ்ஞிரே தஸ்மாத், யஜுஸ் தஸ்மாத் ஜாயக.

[எல்லாவற்றையும் ஹோமம் செய்யப்பட்ட அப்பிரமனிடமிருந்து ருக்வேதங்களும், ஸாமவேதங்களும் உண்டாயின. அந்த நான்முகனிடமிருந்து சந்தஸ்ஸூக்கள் உண்டாயின; யஜுர்வேதமும் அவனிடமிருந்து உண்டாயிற்று.]

பிரமனுடமிருந்து ருக்யஜுஸ்ஸாமவேதங்களும், காயத்ரி முதலிய சந்தஸ்ஸூக்களும் உண்டாயினவென்று சொல்லப்படுகிறது.

“யோ ப்ரஹ்மாணம் வித்யதாதி பூர்வம்

யோ வைவேத்யாம்ச்ச ப்ரஹ்மிணோதி தஸ்மை”

[எந்தப் பரமாத்மாவானவர் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் பிரமனைப் படைத்து அவனுக்கு வேதங்களை உபதேசிக்கிறாரோ...] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் பரமபுருஷனிடமிருந்து உபதேசம் பெற்று

வேதங்களை வேதன் (பிரமன்) வெளிப்படுத்தினார் என்றே கொள்ள வேண்டும். "தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிச்வஸிதம் ஏதத் ருக்ஷேதோ யஜுர்வேதோ ஸாமவேதோ..." [ருக் யஜுஸ் ஸாமம் முதலிய வேதங்களெல்லாம் பரமாத்மாவினுடைய மூச்சுக்காற்றுகள்.] என்று மஹாபுருஷனுடைய மூச்சுக்காற்றாகச் சொல்லப்பட்ட அபௌருஷேயமான வேதங்களைப் பிரமன் பிரகாசப்படுத்தினான் என்று ஏற்படுகிறது.

11. தஸ்மாத்யச்வா அஜாயந்த ஏகேசோப்யாத்ய:

காவோ ஹ ஜ்ஞ்ஞிரே தஸ்மாத் தஸ்மாத் ஜாதா அஜா வய: [அந்த நான்முகனிடமிருந்து குதிரைகளும், ஒரு பக்கத்தில் பற்களையுடைய எருமை முதலிய ப்ராணிகளும், இரண்டுபக்கத்தில் பற்களையுடைய கழுதை முதலியவைகளும் உண்டாயின. அவரிடமிருந்து பசுக்களும் உண்டாயின.]

(காவோ ஹ...) ஒருபக்கத்தில் பற்களையுடைய ம்ருகங்களில் பசுக்களும் அடங்கினபோதிலும் அவைகளின் மேன்மையை முன்வைத்து அவை தனியாகச் சொல்லப்படுகின்றன என்று விஷ்ணு அத்தாசாரியர் வியாக்யானம் செய்தார். புருஷோத்தமனுடைய ஆராதனமாகிய யஜ்ஞத்திற்கு உபயோகப்படும் பால், தயிர், நெய் முதலியவை பசுக்களிடமிருந்தல்லவோ கிடைக்கிறது.

12. யத் புருஷம் வ்யத்யது: கதித்யா வ்யகல்பயத்

முகம் கிம்ஸ்ய கௌ ப்ராஹு, காவூரு பாத்யாவுச்யேதே. [பிரமனாகிய புருஷனைப் (பசுவாகச்) செய்தபோது, எவ்வளவு விதமாகக் கல்பித்தார்கள்? இந்த ப்ராஹ்மாவினுடைய முகம் எதுவாக ஆயிற்று? கைகள் எவர்களாக ஆயின? துடைகளும் திருவடிகளும் எவர்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன?]

யஜ்ஞத்தைச் செய்பவர்களான ப்ராஹ்மணர் முதலியவர்களின் ஸ்ருஷ்டியை இம்மந்த்ரமும் அடுத்த மந்த்ரமும் சொல்லுகின்றன. இந்த ருக் கேள்வியாகவும் அடுத்த ருக் பதிலாகவும் இருக்கின்றன. நித்யஸூரிகள் பிரமனைப் பசுவாகக் கல்பித்தபோது அவருடைய அவயவங்கள் எத்தனைவிதமாகக் கல்பிக்கப்பட்டனவென்றும் எந்தெந்த அவயவங்களினின்றும் எந்தெந்தப் பதார்த்தங்கள் படைக்கப்பட்டன வென்றும் கேட்கப்படுகிறது. விசேஷமாக முகம், கைகள், துடைகள், பாதங்கள் இவைகளிலிருந்து எவர் உண்டானார்கள் என்றும் கேட்கப்படுகிறது.

13. ப்ராஹ்மணோஸ்ய முக்யமாஸீத் ப்ராஹு ராஜந்ய: க்ருத:

ஊரு தத்யஸ்ய யத்யவைச்ய: பத்ய்ப்யாம் சூத்யரோ அஜாயத. [ப்ராஹ்மணன் இவருடைய முகமானான். கைகள் கூத்தரியனாகச் செய்யப்பட்டன. அப்பொழுது துடைகள் வைச்யனாக ஆயின. திருவடிகளிலிருந்து சூத்ரன் உண்டானான்.]

(ப்ராஹ்மணோஸ்ய...) முகம் ப்ராஹ்மணனாக ஆயிற்று என்று சொல்லப்படுகிறது. 'பாதங்களிலிருந்து சூத்ரன் உண்டானான்' என்று கடைசியில் சொல்லப்படுகிறபடியால் இங்கும் முகத்திலிருந்து ப்ராஹ்மணன் உண்டானான் என்றே தாத்பர்யம். ப்ராஹ்மணன் அதிகமான ஞானத்தை உடையவனாதலால் ஞானேந்த்ரியங்களெல்லாவற்றையும் உடையதான முகத்தினின்றும் அவனைப் படைத்தார். (பாஹு...க்ருத:) கைகளிலிருந்து கூத்தரியன் உண்டானான். யுத்தம் செய்வதைத் தொழிலாக உடைய கூத்தரியனுக்குத் தோள் வலிமையும் கைவன்மையும் அவச்யமாதலால் ப்ராஹ்மணேவன் அவனைத் தன் கைகளிலிருந்து ஸ்ருஷ்டித்தார். (ஊரு...வைச்ய:) உழுதலையும் வியாபாரத்தையும் தொழிலாகவுடைய வைச்யனுக்குத் துடைபலம் முக்யமாதலால் நான்முகன் அவனைத் தன் துடைகளிலிருந்து படைத்தார். (பத்ய்ப்யாம்...) பாதங்களினின்றும் நான்காவது வர்ணத்தைச் சேர்ந்த சூத்ரன் உண்டானான். முதல் மூன்று வர்ணத்தவர்களுடைய ஏவல்களைச் செய்வதே ஸ்வதர்மமாகவுடைய சூத்ரனுக்குக் கால்வன்மை அவச்யமாதலால் பிரமன் தன் கால்களிலிருந்து அவனைப் படைத்தார்.

இதிஹாஸ புராணங்களில் பலவிடங்களில் நாராயணனுடைய முகம், கைகள், துடை, திருவடி முதலியவைகளிலிருந்து நான்கு வர்ணத்தவர்களும் உண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க இங்கு நான்முகனின் அவயவங்களிலிருந்து அவர்கள் உண்டானதாகச் சொல்லுவது எப்படிப் பொருந்தும்? என்ற ஸந்தேஹம் ஏற்படுகிறது. பிரமனை சரீரமாகக்கொண்ட புருஷோத்தமனே இப்படிப் படைப்பதாலும், நான்முகனுடைய அவயவங்கள் நாராயணனுடைய அவயவங்களேயாகையாலும் இதில் ஒரு விரோதமுமில்லை.

இந்தப் புருஷஸூக்தம் முழுவதும் தைத்திரீய ஆரண்யகத்தில் மூன்றாவது ப்ரச்நத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் நான்கு ஜாதிகளும் ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலேயே தனித்தனியாகப் படைக்கப்பட்டனவென்று வேதத்திலிருந்தே அறிகிறோம். நவீனகாலத்தில் சிலர்

வேதங்களில் ஜாதி சொல்லப்படவில்லையென்றும், புராணங்களிலேயே ஜாதிப்பிரிவினை சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றும் கட்டுரைகள் எழுதுவது இதனால் நிராகரிக்கப்பட்டது. கீதையிலும் பகவான்,

“சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குணகர்மவிபுராகுசு:”

[குணம், தொழில் முதலியவைகளில் பேதங்களுடன் கூடிய நான்கு வர்ணங்களும் என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன.] என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

ஜனஸமூஹத்தினுடைய முகஸ்தானமாயிருக்கும் ப்ராஹ்மண ஜாதி பிரமனுடைய முகத்தினின்றும் உண்டாயிற்று. முகத்தில் ஞானேந்திரியங்களான கண், மூக்கு, நாக்கு, செவி, மெய் (தோல்) என்றும் ஐந்தும் இருக்கின்றன. “ஸர்வேந்த்ரியானாம் நயநம் ப்ரத்யாகம்” என்று எல்லா இந்திரியங்களிலும் முக்கியமானதாகச் சொல்லப்படும் கண்ணினாலேயே படைக்கப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களையும் பார்க்கிறோம். கண்ணால் பார்க்கப்பட்டதே ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணமாகிறது. படைக்கப்பட்ட பொருள்களைப் பார்ப்பதிலிருந்து அவைகளை நியமிக்கும் ஜீவனையும், படைப்பவனான ஈசுவரனையும் அறிகிறோம். அம்மாதிரியே ப்ராஹ்மணர்களும் தீர்க்கதர்சிகளாகவும், ஜீவாத்ம பரமாத்மதத்வஜ்ஞானிகளாகவும் உலகத்திற்குக் கண்போன்றும் விளங்குகிறார்கள். கண்ணிற்கு அடுத்தபடியான மேன்மைவாய்ந்தது காது. சப்தராசியான வேதமும் கர்ணபரம்பரையாகவே வந்தது. “பூஹுநாச்ருதேந” என்கிறபடி பலரிடம் கேட்டுப் பரமாத்மஜ்ஞானத்தை அடைவதற்கு ஸாதனமாயிருப்பது இது. ரஸனேந்திரியம் ருசிப்பதாகிற ஞானத்தை அறிகிறது. ஞானத்திற்கு ஆதாரமான தேஹத்தைப் போஷிப்பதற்கும் ரஸனேந்திரியம் அவசியம். “ஸ்வதேஹம் ஆந்யம் க்ஷுத்வ த்ரம்ஸாத்யம்” [தன்னுடைய தேஹமல்லவோ தர்மத்திற்கு முதன்மையான ஸாதனம்.] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அச்யுதனுக்கு அளிக்கப்பட்ட ப்ரஸாதங்களை ருசிப்பதற்கே ஏற்பட்டது நாக்கு. க்ரானேந்திரியம் (மூக்கு) புருஷோத்தமனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட புஷ்பம், சுந்தனம் முதலியவைகளை முகர்வதற்கு ஸாதனமானது. ச்வாஸம் விடுவதற்கும் மூக்கு உபயோகமாயிருக்கிறது. தொடுவதினால் ஏற்படும் உணர்ச்சியை அறிவிப்பது த்வக் (தோல்) என்னும் இந்திரியம்.

“உடுத்துக்களைந்த நின் பீதகவாடை உடுத்துக் கலத்ததுண்டு

தொடுத்த துழாய் மலர் சூழக் களைந்தன குடும் இத்தொண்டர்களோம்”

என்பதுபோல் தம் முடைய ஞானேந்திரியங்களையெல்லாம் புருஷோத்தமன் விஷயத்தில் ஈடுபடுத்துபவர்களாகையால் ப்ராஹ்மணர்கள் முகத்தினின்றும் உண்டானார்கள். கர்மேந்திரியங்களில் ப்ரதானமான வாயும் முகத்திலிருக்கிறது. இது ப்ராஹ்மணர்களின் வாக்குவன்மையையும் சாபானுகூஹஸாமர்த்த்யத்தையும் காட்டுகிறது. வாயினால் “கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகம் வாழ” என்றும், “ஸர்வேஜநா: ஸுகிணே புவந்து” என்றும் அச்யுதனால் படைக்கப்பட்ட அவனியிலுள்ளோர் எல்லோரும் ஸுமாயிருக்கவேண்டுமென்று வாழ்த்துவது ப்ராஹ்மணனுடைய தொழில் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. வேதாத்யயனத்திற்கும், வேதத்தை ஒதுவிப்பதற்கும் யஜ்ஞம் முதலியவைகளைப் பண்ணிவைப்பதற்கும், வாய் உபயோகப்படுவதாகையால் இவைகள் அவனுடைய தொழில்கள் என்றும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. முகம் புத்தி (மூளை)யையும் தேஜஸ்ஸையும் உடைய தாதலால் ப்ராஹ்மணன் புத்திமானாகவும், ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸை உடையவனாகவும் இருப்பான் என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்மஜ்ஞானியாகையால் ப்ராஹ்மணன் எனப்படுகிறான். ராஜாக் களுக்கு மந்திரியாகவும் ஆசார்யனாகவும் இருந்து புத்திமதியும் உபதேசமும் செய்பவன் ப்ராஹ்மணன். இவ்வளவு கார்யங்களையும் செய்வதற்கேற்பட்ட ப்ராஹ்மணன் பிரமனின் முகத்திலிருந்து உண்டானான். ப்ராஹ்மணர்களுடைய தேஹகுடும்பஸம்ரக்ஷணங்கள் ராஜாக்களால் நன்கு கவனிக்கப்பட்டு வந்ததால் முன்காலத்தில் அவர்கள் தங்கள் தொழிலை சரியாகச் செய்துவந்தார்கள். ஆசார்யர்கள் காலத்தில், ராஜாங்கம் பரதேசிகள் கையில் அகப்பட்ட போதிலும், ப்ராஹ்மணர்கள் உஞ்சல்குத்தி செய்தாவது தங்கள் தொழிலைச் செய்துவந்தார்கள். கலியின் கோலாஹலத்தினாலும், பலவித அஸௌகர்யங்களாலும், இப்போது ப்ராஹ்மணர்கள் தங்கள் தொழிலைவிட்டுப் பல தொழில்களிலும் புகும்படி நேரிட்டிருக்கிறது. சில பாக்யவான்கள் இக்காலத்திலும் வைதிகமாரக்கத்திலிருந்து கொண்டு பணப்பேயாட்படாமல் முறைதவறாது இருந்துகொண்டுவருகிறார்கள்.

கர்மேந்திரியங்களுள் வலிமை வாய்ந்ததான கையிலிருந்து தோளாண்மையுடைய கூத்திரியன் பிறந்தான். தேஹம் கையினுடைய பலத்தினாலேயே ரக்ஷிக்கப்படுவதுபோல்—ஜனஸமூஹமும் கூத்திரியனுடைய தோள்வலியினால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. ராஜாக்களில்லாவிடில் உலகம் அராஜகமாகி அழிந்துவிடும். அதனாலேயே அரசனுக்குத் திருமாவின் அம்சம் உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

எல்லாரும் உண்டு ஜீவிப்பதற்கு அவச்யமான உணவுப் பொருள்களை உண்டாக்குவதையும் பலருக்கு வினியோகிப்பதையும் தொழிலாகவுடைய வைச்யன் துடையிலிருந்து உண்டாக்கப்பட்டான். வைச்யனுடைய தாளாண்மையினாலேயே வேளாண்மை நடக்கிறதன்றோ. எல்லாருடைய தேவத்தையும் போஷிப்பது வைச்யனுடைய தொழில்.

இம்மூவர்ணத்தார்க்கும் வேண்டிய உபகரணங்களை ஸம் பாதித்துக் கொடுப்பதற்காக ஆடி ஓடித் திரிந்து நடந்து கார்யம் செய்பவனாகையால் சூத்ரன் காலிலிருந்து படைக்கப்பட்டான். கால்கள் சரீரத்தைத் தாங்குவதுபோல் அவன் இம்மூவர்ணத்தாரையும் தாங்குகிறான். காலிலிருந்து உண்டானதால் ஒருவிதமான தாழ்வும் கிடையாது. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே எல்லோருக்கும் வணங்கும் துறையாகும். மற்ற வர்ணத்தார்க்குள்ள நியமநிஷ்டைகள், ஆசார்வ்யவஹாரங்கள் முதலிய கஷ்டங்கள் இவர்களுக்குக் கிடையாது. சொன்னதைச் செய்வதில் பாபமும் கிடையாது; பொறுப்பும் கிடையாது. அவர்களுக்கு நற்கதியடைவது மிகவும் ஸுலபமாகும். பிறப்பினாலேயே அவர்களுக்கு தைச்யமும், அஹங்கார மமகாரமில்லாமையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆசார்யர்களும் உயர்ந்த வர்ணத்தார்க்குப் பிறப்பினாலேற்படும் அஹங்கார மமகாரங்கள் அழியவேண்டுமென்று உபதேசித்திருக்கிறார்கள். “தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மின்” என்று அவர்களிடமிருந்து ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும், அவர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுப்பதிலும் தடையில்லை என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் அருளியிருக்கிறார். போதனம், ரக்ஷணம், போஷணம், லேவகம் என்பவை முறையே நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் தொழிலாகும். ஒவ்வொருவரும் மற்ற வர்ணத்தார்க்காக உழைக்கிறார்கள். நால்வரும் பகவானுடைய அவயவங்களே. அவர்களுக்குள் ஏற்றத்தாழ்வு கிடையாது. அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சண்டையிடுவது சரீரத்தின் அவயவங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சண்டையிடுவதையொக்கும். வயிறுடன் மற்ற அவயவங்கள் சண்டையிட்ட கதை எல்லோரும் அறிந்தது.

நமது ஸநாதன வைதிக தர்மமாகிற மண்டபத்தைத் தாங்கும் தூண்கள் ஐந்து. நடுத்தூண் ச்ருதிஸ்ம்ருதிஹாஸ புராணங்கள் முதலியவையும் அவைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் தெய்வங்களின் கோவில்களையொக்கும். ஜாதி, ஸ்த்ரீகள், சொத்து, சுதந்திரம் ஆகிய நான்கும் மற்ற தூண்களாகும். இவைகளைக் காப்பாற்றுவதே

அரசர்களின் கடமையென்று பாரதத்தில் ராஜதர்மத்தில் பரக்கப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் இவைகளைப்பற்றி ஏற்பட்டிருக்கும் சட்டதிட்டங்களை மாற்ற அரசனுக்காவது, அவனுடைய மந்திரிகளுக்காவது, ஜனப்ரதிநிதி ஸபைக்காவது அதிகாரம் கிடையாதென்பது ஸாவஸித்தமாக ஏற்பட்டிருந்தது. இதை மாற்றப் ப்ரயத்னம்செய்த வேளமஹாராஜன் அடைந்த கதியை ஹரிவம்சம் முதலியவைகளில் நன்கு காணலாம். இக்காலத்தில் அந்த நியமத்திற்கு ‘ஏட்டிக்குப் போட்டியாக’ மாற்றமுடியாதது ஒன்றும் கிடையாது என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். முன்பு நியமிக்கப்பட்டதெல்லாம் பிசுசென்றுகொண்டு அவைகளுக்கு நேர்மாறாக ஆக்கவேண்டுமென்று சட்டம் செய்கிறார்கள். கோயில்களேற்பட்ட தத்வத்திற்கு விரோதமாகச் சட்டங்களேற்படுத்தி தெய்வ ஸாந்நித்யத்தைச் சிதைத்து தேசமெங்குமறிந்ததே. பிறப்பையும் புத்தியிருப்பதையுமே குற்றமாகக்கொண்டு உத்யோகங்களுக்கு உள்ளே விடாமலும், பாடசாலைகளில் படிக்கவிடாமலும் ப்ராஹ்மணர்களைத் தவேஷிப்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. ப்ராஹ்மணர்கள் க்ருஷ்ணையே கதியாகக் கொண்டவர்கள். க்ருஷ்ணனும் ப்ராஹ்மணே மம தேஷ்வர” [ப்ராஹ்மணன் என்னுடைய தேவதை] என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால் ப்ராஹ்மணத் தவேஷமானது தெய்வத் தவேஷத்திலேயே முடியுமென்று எல்லோரும் பயந்துகொண்டிருந்தோம். அம்மாதிரியே ப்ராஹ்மணத் தவேஷத்தில் ஆரம்பித்த ஒரு சாரார் தெய்வத் தவேஷத்திற்குக் கொடிகட்டிக்கொண்டு கதறுகிறார்கள். ஜாதியென்பது அவரவர் கர்மானுருணமாக பகவந் நியமனப்படி ஏற்பட்டது. சொத்து அவரவர் பண்ணிய புண்ய பாபத்தின் பலனையாகும். “மேலைத்தவத்தளவேயாகுமாம் தான்பெற்ற செல்வம் குலத்தளவே யாகும் குணம்” என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலேயர்களும் பணத்தினாலும் அந்தஸ்தினாலும் பேதம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். சமதர்மக்கொள்கை பேசும் ருஷ்யாதேசத்திலும் அதிகாரப்பதவியினால் வித்தியாசங்களிருக்கின்றன. அம்மாதிரியான வித்தியாசங்கள் இங்கு கிடையா. பேதமென்பது இயற்கையின் சட்டமாகும். அதை ஒழிப்பதென்பது மனிதனால் முடியாத முயற்சியே. ஒருவிதமாக ஒழிக்கப்பார்த்தால் மற்றொரு விதமாக முளைக்கும். பழைய பேதத்திற்குப் பழகியிருக்கிறோம். ‘அபேதம்’ என்பதினாலேற்படும் புது பேதங்கள் படுவிஷத்தைக் கக்குமெயொழிய வேறொரு குணமும் காணக்கிடைக்காது. ஸ்த்ரீகள் மனுஷ்யவர்க்கத்திற்கே தாயாயிருக்கும் தனிப்பெருமையுடையவர்

கள்; அவர்கள் அதற்காகவே பிறப்பிக்கப்பட்டவர்கள். அதற்கு குணமாகவே அவர்களுடைய கல்வியோ, குணமோ, செயலோ இருக்கவேண்டும். அவைகளை அழிக்க முயன்றால் மானிட ஸமூஹமே முறைகெட்டு நிலை கலங்கி அழிந்துவிடும். குடும்பமென்பது இடும்பையாய்விடும். க்ருஹமென்பது குட்டிச்சுவராய்விடும். கற்பு நிலையென்பது அழிந்து, கல்யாணமென்பது ஒழிந்து உயிர்வாழ்வ தற்கோர் நோக்கமுமில்லாமல் உலகம் சுடுகாடாய்விடும், ஆண் வார்சுக்ரமம் மாறிப் பெண்மலையாளமாகிவிடும். சொத்து விஷயத்தைப்பற்றிச் சில உண்மைகள் உரைக்கவேண்டியிருக்கிறது. உழைப்பின் கூலியில் செலவழித்ததுபோக மிகுந்ததைச் சேர்த்து வைத்ததே சொத்தாகும். அதை அழிக்க முயற்சித்தார்களாகில் உழைப்பதற்குத் தூண்டுகோலே இல்லாமல் போய்விடும். எல்லோரும் சோம்பேறிகளாகத் திரிவார்கள். சொத்தை அபஹரிக்கச் சட்டம் செய்வது பகல்கொள்ளைக்கு ஸமானமாகும். ஏழைகளுக்கு என்ன கதி? என்று நினைக்கலாம். அவர்களுக்கு உழைக்க வேலையும், உண்ண உணவும், உடுக்க ஆடையும் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியது முற்காலத்திலும் ராஜதர்மமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. செய்வதற்கு வழிகளும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சொத்து என்னும் தத்வமழிந்தால், கணவன், மனைவி என்னும் ஸம்பந்தமும், தாய், தகப்பன், பிள்ளை, பெண் என்னும் ஸம்பந்தமும் அழிந்து விடும். குடும்பமென்பது உடம்பு பிடித்தவன் கைபோலாகிவிடும். இவைகளெல்லாம் போனால் சுதந்திரமும் பெரும்பாலும் தானாகவே போய்விடும். பேச்சு சுதந்திரம், கார்ய சுதந்திரம், முன்னோர் மொழிந்த முறைப்படி வாழும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் முதலியவைகளை இழப்போமாகில் நாம் நடைபிணமாகவே கருதப்படுவோம். உயிர் வாழ்வதற்கு ஓர் நோக்கமும் பலனும் இல்லாமல் போய்விடும். ஆகையினால் சீர்திருத்தக்காரர்கள் முன் இருப்பதை மாற்றுவதற்கு முன் பின்வரும் கெடுதல்களைப்பற்றி தீர்க்காலோசனை செய்ய வேண்டும். இதைப்பற்றிப் பரக்கப்பேசில் பாரதமாம். விரிவிற்கஞ்சி இத்துடன் விடுத்தோம்.

14. சந்த்ரமா மனஸோ ஜாத:; சக்ஷாஸ் ஸுரீயோ அஜாயத முக்யாதிந்த்ரர்ச் சாக்நிச்ச, ப்ராணாது வாயுரஜாயத.

[மனத்தில் நின்று சந்திரன் உண்டானான். கண்ணிலிருந்து ஸுரீயன் உண்டானான். முகத்திலிருந்து இந்த்ரனும், அக்னியும் ஜனித்தார்கள். ப்ராணனிலிருந்து வாயு உண்டானான்.]

இந்த மந்த்ரத்தில் ஸர்வலோகோபகாரமான ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. (சந்த்ரமா...ஜாத:) சந்திரன் மனத்திலிருந்து உண்டானான். ஏன் மனஸ்ஸிலிருந்து சந்திரன் உண்டாகவேண்டும்? மற்ற அங்கங்களிலிருந்து ஏன் உண்டாகக்கூடாது? பிரமனை சரீரமாகக் கொண்ட பகவானுடைய மனஸ்ஸிற்கும், சந்திரனுக்கும் எவ்விதமான ஒற்றுமை இருக்கிறது? உலகிலிருப்பவர்களுடைய மனஸ்ஸிற்கு ஸந்தோஷத்தைத் தருபவதனால் சந்திரன் மனஸ்ஸிலிருந்து படைக்கப்பட்டான். அவன் உலகத்திலுள்ள உயிர்களுக்கும், பயிர்களுக்கும் குளிர்ச்சியையும் ஸந்தோஷத்தையும் உண்டாக்குபவன். அவனுடைய கிரணங்களே பயிர்களுக்கு உயிர்கொடுப்பவை. சந்திரனில்லாவிடில் உலகம் காய்ந்து தீய்ந்துவிடும். கேசவனும் குளிர்ந்த சுபமான மனத்தையுடையவன். அப்படிப்பட்ட மனத்தினால் எல்லோரும் வாழ்வதற்கு ஸங்கல்பித்து, அத்வேஷத்தை உண்டாக்கி, ஆபிமுக்யத்தை வளர்த்து ஞானப்பயிரை விருத்திசெய்கிறான். மேலும் சந்திரன் மனத்திற்கு அதிதேவதையாகவும் இருக்கிறான். இக்காரணங்களால் சந்திரன் புருஷோத்தமனுடைய மனத்திலிருந்து உண்டானான். (சக்ஷாஸ்...) உலகத்திற்குக் கண்ணிலிருப்பவனும், வெளியிருக்கிற விரட்டுபவனுமான ஸுரீயன் அஞ்ஞானமாகிய இருளைப்போக்குகிற, மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் கண்ணாகிய கண்ணனுடைய கண்ணிலிருந்து உண்டானான். உலகத்தைப் பார்க்கும்படி செய்வது கண். ஸுரீயனும் பார்க்குவதற்கு ஸாதனமாயிருக்கிறான். ஸுரீயன் கண்ணுக்கு அதிதேவதை. கண்ணின் ரோகங்கள் ஸுரீயநமஸ்காரம் செய்வதினால் போக்கப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஸுரீயநமஸ்காரம் வேதத்திலும் உரைக்கப்படுகிறது. ஸுரீய நமஸ்காரத்திலும் “த்யேயஸ்ஸத்யா ஸவித்ரு மன்னுல மத்ய வர்த்தீ நாராயண:” என்று சொல்லப்பட்ட, தாமரைக்கண்ணான நாராயணனே நமஸ்கரிக்கப்படுபவன். ஸுரீயன் தன் கிரணங்களால் பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கித்து, ப்ராணிகளுக்கு உஷணத்தைக்கொடுத்து ஜீவிக்கும்படி செய்கிறான். கேசவனுடைய கண்ணிலிருந்து உண்டாகும் கடாஷுத்தினால், ஜீவர்கள் அஜ்ஞானம் நசிக்கப்பெற்று ஞானமடைந்து மோக்ஷம் பெறுகிறார்கள். ஆதித்யன் தேஜோமயமானவன். அச்யுதனும் தேஜோமயமான தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவன். “தஸ்ய யத்யா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ” [அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு ஸுரீயனால் மலரும் தாமரை போன்ற இரு கண்களிருக்கின்றன.] என்றல்லவோ பரப்ரஹ்ம லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இக்காரணங்களால் பரந்தாம

னுடைய கண்களிலிருந்து பாஸ்கரன் உண்டானான். (முகாத...) முகம் ஆதிபத்யத்தையும் தேஜஸ்ஸையும் காட்டுகிறது. ஆகையால் தேவர்களுக்கு அதிபதியானவனும், தேஜோவானுமாயிருக்கும் இந்திரன் முகத்திலிருந்து உண்டானான். தேஜோம்யமான அக்னியும் முகத்திலிருந்து உண்டானான். "அக்னிமுகா வைதேவதா:" [தேவதைகள் அக்னியை முகமாக உடையவர்கள்.] என்கிறபடி தேவர்களுக்கு முகமாயிருக்கும் அக்னி முகத்திலிருந்து உண்டாவது நியாயமே. (ப்ராணத் வாயுரஜாயத) ப்ராணனிலிருந்து வாயு உண்டானான். ப்ராணன் ஒரு வாயுவிசேஷமே. அதிலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று. எல்லோருக்கும் ப்ராணனாயிருக்கும் வாயு ப்ராணனிலிருந்து உண்டாவது பொருத்தமுடையது. வாயுவில்லாவிடில் ஜீவிக்கமுடியாது. அனுமான் வஜ்ராயுதத்தினால் அடிபட்டபோது வாயு ஸ்தம்பித்ததும் உலகமெல்லாம் திண்டாடினது எல்லோரும் அறிந்ததே. இம்மாதிரியாக உலகத்திற்கு உபகாரமான வஸ்துக்கள் உண்டாக்கப்பட்டன.

15. நாப்யா ஆஸீ த்ந்திரிக்ஷம், சீர்ஷ்ணோ த்யுபெளஸ் ஸமவர்த்தத பத்ய்யாம் பூமிர் திசுச் ச்ரோத்ராத், தத்யா லோகாந் அகல்பயந்

[நாபியிலிருந்து அந்தரிஷம் உண்டாயிற்று. தலையிலிருந்து ஸ்வர்க்கம் உண்டாயிற்று. பாதங்களினின்றும் பூமி உண்டாயிற்று. திக்குகள் காதிலிருந்து உண்டாயின. அப்படியே லோகங்களை யெல்லாம் பிரமன் படைத்தான்.]

இதில் உலகங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. (நாப்யா...) தேஹத்தின் நடுவிலிருக்கும் நாபியிலிருந்து பூமிக்கும் மேலுலகங்களுக்கும் நடுவிலிருக்கும் அந்தரிஷம் உண்டாயிற்று. (சீர்ஷ்ணோ...) மேலேயிருக்கும் தலையிலிருந்து மேலேழுலோகங்களும் உண்டாயின. இங்கு 'த்யுபெளஸ்' என்னும்பதம் மேலேழு உலகங்களையும் உணர்த்துகிறது. (பத்ய்யாம் பூமி:) பாதங்களிலிருந்து பூமி உண்டாயிற்று. திருவடிகளிலிருந்து பிறந்ததா ஸ்ரோ 'பொருவில் சீர்ப்பூமி' என்று ஆழ்வாரும் புகழ்ந்திருக்கிறார். தேஹத்தைத் தாங்குவது திருவடி. எல்லோரையும் தாங்குவதால் தரணியென்று பெயர்பெற்றது பூமி. கேசவநம்பியைக் கால்பிடிக்கும் பேற்றுக்குப்பிறந்தவள் பூமிதேவி.

"கிடந்திருந்து நின்றளந்து கேழலாய்க் கீழ்ப்புக்கு

இடந்திடும் தன்னுள் கரக்கும் உமிழும்

தடம் பெரும் தோளாரத்தழுவும் பாரென்னும்
மடந்தையை மால் செய்கின்ற மால் ஆர் காண்பாரே"

[கேழல்-வராஹம். இடந்திடும்-குத்தி எடுக்கும். தன்னுள் கரக்கும்-தன் வயிற்றினுள் மறைத்து வைக்கும். பார்-பூமி. மால்-1. திருமால், 2. அன்பு.] என்று நம்மாழ்வாரும்,

"அரவாகிச் சுமத்தியால் அயிலெயிற்றின் ஏந்துதியால்
ஒரு வாயின் விழுங்குதியால் ஓரடியால் ஒளித்தியால்
திருவான நிலமகளை"

என்று கம்பாட்டாழ்வாரும் அருளிச்செய்தபடி பகவானுடைய ஸர்வாவயவங்களாலும், விசேஷமாகத் திருவடியினாலும் தீண்டப்பெற்ற வளன்றோ தரணி. இக்காரணங்களாலும், மண்ணுலகில் மாந்தர்கள் உய்வதற்கு உபாயம் நாராயணனுடைய திருவடிகளே என்று காட்டுவதற்கும் பூமி திருவடிகளிலிருந்து படைக்கப்பட்டது. இங்கு பூமி கீழிருக்கும் ஏழுலோகங்களையும் காட்டும். கீழேழுலோகங்களும் திருவடிகளிலிருந்து படைக்கப்பட்டன என்று கொள்ளவேண்டும். (திசுச் ச்ரோத்ராத்) காதுகளினின்றும் திக்குகள் படைக்கப்பட்டன. சப்தத்திற்கு ஆதாரமான திக்குகள் சப்தத்தைக் கேட்கும் இந்திரியமான காதிலிருந்து படைக்கப்பட்டன. (தத்யா...) அப்படியே இவ்வண்டத்திலுள்ள மற்ற உலகங்களையும் பரந்தாமனை அந்தர்யாமி யாகக்கொண்ட பிரமன் படைத்தான். 'அகல்பயந்' என்று பன்மையாகச் சொல்லியிருப்பது சாந்தஸம் என்று கொள்ளவேண்டும்; அல்லது பிரமனை உபகரணமாகக்கொண்ட நித்யஸூரிகளால் படைத்தனர் என்றும் கொள்ளலாம்.

16. வேத்யாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்

ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே

ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர;

நாமாநி க்ருத்வாபிவத்யந் யத்யாஸ்தே.

[எல்லா சரீரங்களையும் உண்டுபண்ணி, பெயர்களைக் கொடுத்து அவைகளை உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பவரும், விகாரமற்றவரும், ஸூரியன்போன்றவரணத்தையுடையவரும், ப்ரக்ருதிமண்டலத்திற்கு அப்பாலிருப்பவரும், (எல்லாவிதத்திலும்) பெரியவருமான இந்தப் புருஷனை, (வேதபுருஷனாகிய) நான் அறிகிறேன்.

"வேத்யாஹமிதி மந்த்ராப்யாம் வைபவம் கதிதம் ஹரே"

['வேதாஹம்...' என்றும் இரண்டு மந்த்ரங்களாலும் ஹரியினுடைய வைபவம் வெளியிடப்பட்டது.] என்று புருஷஸம்ஹிதையில் இந்த மந்த்ரமும், அடுத்த ருக்கும், ஹரியின் வைபவத்தைச் சொல்லுகின்றனவென்று உரைக்கப்பட்டது. வேதபுருஷன் மஹாபுருஷனின் மஹிமையை மகிழ்ந்துரைக்கும் பாசுரங்களிவை. இந்த மந்திரத்தின் முதலடி ஸ்ரீராமாயணத்தில் "அஹம்வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்ய பராக்ரமம்" [நான் உண்மையான பராக்ரமத்தையுடையவனும், மஹாத்மாவுமான ராமனை அறிவேன்.] என்ற விச்வாமித்ரவாக்யத்தினால் உபபூர்ணம் செய்யப்பட்டது என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளச்செய்திருக்கிறார். பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்யானத்தை அனுசரித்து நாம் இங்கு விவரிக்கிறோம். ராமாயணத்தில் உபபூர்ணம் செய்யப்பட்டதால் இந்தச் ச்ருதி ராமனும் அவதாரம்செய்த நாராயணனையே குறிக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. இந்த மந்த்ரத்தின் முற்பாதிச் ச்வேதாச்வதரத்திலும் சிறிது வித்தியாசத்துடன் படிக்கப்படுகிறது. இதிலிருந்து ஸர்வ வேதாந்தப்ரத்யய ந்யாயப்படி, ச்வேதாச்வதரத்தில் சொல்லப்படுபவனும், இங்கு சொல்லப்படுபவனும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்று ஸித்திக்கிறது. அங்கு வியாக்யானம் செய்த ரங்கராமாநுஜமுனியும்,

“ப்ரக்ருதே: பரஸ்தாத் ஜ்யோதி: மஹாபுருஷம் தமேவ நாராயணம் விதித்வா ம்ருத்யுச்சுத்தித்வம் ஸம்ஸாரம் அதிக்ராமதி”

[ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்டவனும், ஜ்யோதிர்மயமானவனும், மஹாபுருஷனுமான நாராயணனையே அறிந்து 'ம்ருத்யு' என்று சொல்லப்படும் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறான்.] என்று பொருளுரைத்திருக்கிறார்.

(அஹம் வேத) நான் அறிகிறேன். இங்கு 'நான்' என்று சொல்லுபவன் வேதபுருஷன். பரமாத்மாவை அறிவதினாலும், பிறரை அறியச்செய்வதினாலும் வேதமென்றே பெயரும் புகழும் பெற்ற நான் அறிகிறேன். நித்யானான் அறிகிறேன். அபௌருஷேயானான் அறிகிறேன். ப்ரம்ம் (தவ்ருக நினைத்தல்), ஷிப்ரஸம்பம் (வஞ்சனை) முதலிய குறைகளில்லாத நான் அறிகிறேன். 'வேதநம்' 'உபாஸநம்' என்னும் சப்தங்களால் சொல்லப்படுவதும், தைலதாரையைப் போல் இடைவிடாததும் பார்ப்பதற்கு ஸமானமானதுமான பக்திருபமான ஞானமே இங்கு 'வேத' என்று சொல்லப்படுகிறது. வாக்யத்தினால் ஏற்படும் அர்தஜ்ஞானம் மட்டுமல்ல. (வேத) அறிகிறேன். "ந சக்ஷ-ஷா க்ருஹ்யதே" [பரமாத்மா கண்ணால் காணப்படாதவன்.] என்றும், "மநஸா து விசுத்தேந" [சுத்தமான மனத்தி

னாலேயே (அறியத்தக்கவன்)] என்றும், "என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் காணும் உணர்ந்து" என்றும் சொல்லுகிறபடி வேதபுருஷன் தன்னுடைய ஞானக்கண்ணால் கண்டு சொல்லுகிறான். "நேதி நேதி" [பரமாத்மா இப்படிப்பட்டவன் அல்லன்; இப்படிப்பட்டவன் ஒருவனுமில்லை.] என்றும், "க இத்தா வேத யத்ர ஸ:" [பரமாத்மா இப்படிப்பட்டவன் என்று யார் அறிவார்?] என்றும் ப்ரமாணபூதமான வேதத்திலும் பரமபுருஷன் அறியமுடியாதவன் என்று கீர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரபூதநாம் மநஸாமப்யகேசாசரம்”

[ப்ரஹ்மா, ருத்ரன், இந்திரன், என்னும் இவர்களுடைய மனத்திற்கும் எட்டாதவன்] என்றும், "நான்முகன் செஞ்சடையான் என்றிவர்கள் எம்பெருமான் தன்மையை யாரறிகிறார்?" என்றும் ப்ரமாதாக்களான (அறிவுடையவர்களான) ப்ரஹ்மருத்ராதிகளாலும் அச்யுதனை அறிய முடியாதென்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "ஸோ அங்கு வேத யதி: வா ந வேத:" [(தன் பெருமையை) அவனே அறிவனே? அறியானே?] என்றும், "தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானே" என்றும் புருஷோத்தமன் தானும் தன் பெருமையை அறியமாட்டான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அளவுபட்ட ஞானத்தையுடைய ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் அறியாதது நியாயமே. "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்" "ஸ்வாபூரிகீ ஜ்ஞாந பூலக்ரியா ச" என்னும் ப்ரமாணங்களை நம்பி ஸார்ஜ்ஞ்யம் கொண்டாடி ஒரு ஆசாரியன்பக்கல் அடிபணிந்து அறியாமையால் அவனும் அறியான். வேதம் அறிந்தபடி எப்படி என்னில்: (மஹாத்ம) அளவிடமுடியாதவனென்றே அறிந்தது. "அறிந்தன வேதவரும் பொருள் ஞால்கள் அறிந்தன கொள்க அரும்பொருளாதல்" என்றும், "யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்" [எவனுக்கு பரமபுருஷனை (அளவிட்டு) அறியமுடியவில்லையோ அவனே அறிந்தவனாகிறான்.] என்றும் சொல்லியபடி அளவிடமுடியாதவன் என்று அறிகையே உள்ளபடி அறிவது. "வேதாஹம்" என்பதை ராமாயணத்தில் "அஹம் வேத்மி" என்பது விவரிக்கிறது. இங்கு 'வேத' என்பது அங்கு 'வேத்மி' என்றும், இங்கு 'அஹம்' என்பது அங்கு 'அஹம்' என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

(ஏதம் வேத) இப்படி ப்ரஸித்தமானவனை அறிகிறேன். ஸாவகாரணபுருஷனுக்கு நதும், மனிசர்க்காகப் படாதனபட்டு என்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்த இவனை அறிகிறேன். அவதார ஸௌபயத்தைக் காட்டுவது இந்த ஏதச்சப்தம். இங்கு 'ஏதம்' என்பதை அங்கு 'ராமம்' என்று அவதாரநிர்தேசம் செய்கிறது. (புருஷம்)

அவன் ஒருவனே புருஷன் எனத்தகுந்தவன். மற்றவர்கள் ஸ்திரீப்ராயர்களே. ஸகல கல்யாணகுணங்களாலும் பூர்ணமானவன் புருஷன். இங்கு சொல்லப்படும் செளர்யவிர்யாதி குணங்கள் ராமாயணத்தில் 'ஸத்யபராக்ரமம்' என்று பேசப்படுகின்றன. 'புரி சேதே' என்ற வ்யுத்தத்தியின்படி வைகுண்டத்தில் ஆதிசேஷன்மேல் பள்ளி கொண்ட புருஷன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (ஏதம் புருஷம்) 'அங்குஷ்ட்டுமாத்ர: புருஷோந்தராத்மா ஸதா ஜநாநாம் ஹ்ருத்யே ஸந்நிவிஷ்ட:' [கட்டைவிரல் பரிமாணமுள்ளவனும், அந்தர்யாமியுமான புருஷன் ஜனங்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் எப்பொழுதும் இருக்கிறான்.] என்று சொல்லுகிறபடி எல்லா ஜனங்களுடைய ஹ்ருதயபுரத்திலும் வசிப்பவன் புருஷன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தேசாந்தரத்தில் எட்டியிராமல் அருகில் அந்தர்யாமியாயிருப்பதால் 'இந்தப் புருஷன்' என்று சொல்லப்படுகிறான். அவன் பரவஸ்துவாயிற்றே யென்று நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை. அருவருக்கும்படியான தேர்ஷங்களுக்கு இவர்கள் ஒரு கொள்கலமாயிற்றே என்று அவன் அகலநிற்கமாட்டான். அவனிடம் நாம் முறையிடும்போது முன்வருவதற்காக அருகிலேயே அமர்ந்திருப்பவன். (மஹாந்தம்) இதை அனுஸரித்து ஸ்ரீராமாயணத்தில் 'மஹாத்மானம்' எனப்படுகிறது. மிகவும் பெரியவனென்று அறிவேன். 'ஸ உ ச்ரேயாந் புவதி ஜாய மாந:' [அந்தப் புருஷோத்தமன் பிறந்தபின்பே பெரியவனாகிறான்.] என்று தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கக்கூடாகப் பல அவதாரங்கள் செய்தின்பு அவனைப் பெரியவனென்று அறிகிறேன். எல்லா விதத்திலும் பெரியவன் பரமபுருஷன். (மஹாந்தம்) ஸ்வரூபத்தில் பெரியவன் இவன் ஒருவனே. எங்கும் பரந்துள்ளான். (மஹாந்தம்) குணங்களில் பெரியவன். கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்களையுடையவன். ஒவ்வொரு குணமும் அளவிடமுடியாதது. ஆனந்தகுணம் ஒன்றைமட்டும் அளவிடப்பார்த்த வேதம் "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று கைவிட்டுத் திரும்பி வந்ததல்லவோ? 'எல்லையில் ஞானத்தன்' என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடி அளவற்ற ஞானத்தையுடையவன்; பலத்தில் பெரியவன்; ஐசுவர்யத்தில் பெரியவன்; விர்யத்தில் விஞ்சியன்; சக்தியில் சிறந்தவன்; தேஜஸ்ஸில் மிக்கவன்; பிறருடைய துக்கத்தைக்கண்டு ஐயோவென்று இரங்கும் தயையையுடையவன். அடியார்களின் தோஷத்தை அறியாதவன். தன்னடியார்களின் தோஷங்களை குணங்களாகக் கொள்ளும்படியான வாத்தஸ்யத்தையுடையவன். "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்றல்லவோ அவன் வார்த்தை. "அப்யம் ஸர்வபூதேப்யோத்தூர்மயே தத் வரதம் மம்" [(என்னை சரணமடைந்தவனுக்கு) எல்லா பூதங்க

ளிடமிருந்தும் அபயமளிக்கிறேன். இதுவே என்னுடைய விரதம்.] என்று சொல்லி ஆபத்தில் அகப்பட்டவர்களை அஞ்சலென்று அளிக்கும் அரிய பெரிய ஸ்வபாவத்தையுடையவன். பெரிய விரோதிகளையும் புழுப்பூச்சிகளை நசுக்குவதுபோல் நசுக்கவல்ல பராக்ரமத்தையுடையவன். 'ஐயிப்பரோ? தோற்பரோ?' என்னும் ஸந்தேஹம் இவருடைய பராக்ரமவிஷயத்தில் கிடையாது. "நாவிஜித்ய நிவர்த்ததே" என்றும் "சென்று கொன்று வென்றிகொண்ட" என்றும் சொல்லுகிறபடி புறப்பட்டால் ப்ரபல விரோதிகளையும் பராஜயப்படுத்தித் தலையறுத்தல்லது மீளார். (மஹாந்தம்) பெருமையுள்ள சரீரத்தையுடையவன். "மாகுணச் சுடருடம்பாய்" என்றும், "ந தஸ்ய பராக்குதா மூர்த்தி: மாம்ஸமேதோஸ்திஸம்பூவா" அந்த மஹாபுருஷனுக்கு மாம்ஸங்களாலும், கொழுப்பினாலும், எலும்புகளாலுமான ப்ராக்குதசரீரம் கிடையாது.] என்றும், "நித்யம் நித்யாக்ருதித்யம்" [நித்யமானவனும், நித்யமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையுடையவனும்] என்றும் சொல்லப்பட்ட நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஓளஜ்வல்யமுடைய (என்றும் குற்றமற்றதும் ஒப்பற்ற ஒளியையுடையதுமான) சரீரத்தையுடையவன். எல்லா அண்டங்களிலுமுள்ள ஸகல சேதனசேதனங்களையும் சரீரமாக உடையவனாதலால் பெரிய சரீரத்தையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (மஹாந்தம்) பரமாத்மாவாயிருப்பவன். "யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" [எவனைக்காட்டிலும் பெரியவஸ்து வேறென்றும் கிடையாதோ.] என்றும், "ந தத்ஸம்ச்ச அப்யதிசுச்சத்ருச்யதே" [அவனுக்கு ஸமானமானவனும், மேலானவனும் காணப்படவில்லை.] என்றும், "தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம், தம் தேவதாநாம் பரமம் ச னீத்யவதம்" [ஈசுவரர்களுக்கும் மேலான ஈசுவரனும், தேவதைகளுக்கும் மேலான தேவதையுமான அவனை] என்றும், "ஓத்தார் மிக்காரை இயையாய மாமாயா!" என்றும் சொல்லுகிறபடி தேவாதிதேவனும், ஆதிமூலமாய், அந்தர்யாமியாயிருப்பவன்.

(ஆதித்யவர்ணம்) ஸூர்யனைப்போன்ற ஒளியையுடையவன். கோடிஸூர்யப்ரகாசத்தையுடைய பரஞ்சோதிக்கு அல்பப்ரகாசத்தையுடைய ஆதித்யனை உபமானமாகச் சொல்லலாமோ? எனில்: நாம் கண்ணால் காணும் ஜ்யோதிஸ்ஸுகளுக்குள் ஸூர்யனே மிகுந்த ஒளியுடையவனாகக் காணப்படுவதால் அவனே உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டான். "ய ஏஷ அந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ:" [ஸூர்யனுக்கு நடுவில் ஸுவர்ணம் போன்ற ஒளியையுடைய புருஷன்] என்று பரமபுருஷன் வர்ணிக்கப்பட்டானன்றோ. இந்த மஹாபுருஷனையே "ஸவித்ர வரேண்யம்" என்று காயத்ரியில் அனு

சந்திக்கிறோம். “மலர்கதிரின் கடருடம்பாய்” என்று ஆழ்வாரும் அருளிஞர். வேதங்களும், வைதிகபுருஷர்களும் இவளைப்பேசப் புக்கால் ஸூர்யனுக்கு ஒப்பான ஒளியையுடையவள் என்றே பாசர மிடுகிறார்கள். (தமஸஸ்து பாரே) தமஸுக்கு அக்கரையிலிருப்பவன். “தமஸ: பரமோ தூதா சங்குசக்ரகூடதூத:” என்று மண்டோதரியால் சொல்லப்பட்ட சக்ரபாணியே இவள். ‘தம:’ என்பது மூலப்ரக்ருதியைக் குறிக்கிறது. ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பாலிருப்பவன் என்று பொருள். ‘தம:’ என்பது அஜ்ஞானத்தையும் ஸம்ஸாரத்தையும் குறிக்கும். “ஸோத்வந: பாரமாய்நோதி தத் த்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்” [அவன் ஸம்ஸாரத்திற்கு அக்கரையை அடைகிறான். அதுவே விஷ்ணுவின்னுடைய பரமபதம்] என்று கடோபனிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதிலிருந்து இங்கு சொல்லப்பட்டதும் விஷ்ணுவின்னுடைய பரமபதமே என்று நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிச்சயிக்கப்படுகிறது. (ஸர்வாணி...) சேதனர்கள் “ஹ்ருநபக்ஷ இவாண்ட்ஜ:” என்று சிற கொடிந்த பக்ஷிபோல் அசித்ஸமராய், கரணகளேபரமற்று போக மோக்ஷகுந்யராய் இருக்கும்படியான எளிவரவைக்கண்டு தயையுடைய மனஸ்ஸையுடையவனும் அவர்கள் தன்னை அடைவதற்காக சரீரங்களைக் கொடுத்து நாமரூபங்களை ஏற்படுத்தினான். (ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய) தேவர், மனுஷ்யர், திர்யக் (ஊர்வன) ஸ்தாவரம் எனப்படும் நான்குவிதமான சரீரங்களையும் ஏற்படுத்தி. (நாமாநி க்ருத்வா...) அவர்களுக்கு நாமங்களைக்கொடுத்து அவற்றை உச்சரித்துக்கொண்டு எந்தப்பரமாத்மா இருக்கிறாரோ அவரை அறிவேன். “அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி” [இவற்றை வியாபித்து நாமரூபங்களைக் கொடுக்கக்கூடவேன்] என்று பரமபுருஷன் ஸங்கல்பிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. (தீர:) இம்மாதிரியாக இவற்றை வியாபித்து இவற்றுக்கு நாமரூபங்களைக் கொடுத்தபோதிலும் அவற்றின் விகாரங்கள் தன்மேல் படாதபடியிருப்பதால் புருஷோத்தமன். ‘தீர:’ என்று சொல்லப்படுகிறான். புத்தியை ரமிக்கச்செய்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ‘யத்’ என்கிறவிடத்தில் நபும்ஸகலிங்கம். சாந்தஸம்.

இதிலிருந்து உண்மையான தத்வமான வேதம் ஒன்றிருக்கிற தென்று அறிகிறோம். ‘புருஷம்’ என்பதிலிருந்து பரமாத்மாவுக்கு குணங்களிருக்கின்றனவென்று ஏற்படுகிறது. ‘மஹாந்தம்’ என்பதிலிருந்து அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் உளர் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ‘ஆதி:த்யவரண்ம்’ என்பதிலிருந்து அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவன் என்றும் தெரிவிக்கப்படு

கிறது. “தமஸஸ்து பாரே” என்று அப்ராக்ருதமான திவ்யதேசத்தில் திகழ்கின்றான் தாமோதரன் என்றும் ஏற்படுகிறது. அநேக சேதனர்கள் உண்மையாக இருக்கின்றனரென்றும் அவர்களுக்கு நாமரூபங்களைக் கொடுத்தான் என்பதும் அறியப்படுகிறது. இவைகளை ஒப்புக்கொண்டால் அத்வைதம் அழிந்துவிடும் என்னும் பயத்தினால் வேதம் வாஸ்தவமல்லவென்றும், புருஷோத்தமனுக்கு ரூபமில்லை, குணமில்லை, ஸ்தானமில்லை என்றும் சேதனசேதனங்கள் உண்மையல்லவென்றும், மாயையினால் ஏற்படும் தோற்றமே யென்றும் சொல்லும் மாயாவாதிகளின் மதம் முழுவதும் இங்கு மறுக்கப்பட்டது.

17. தூதா புரஸ்தாத்ய யமுத்யாஜஹார

சக்ர: ப்ரவித்வாந் பரதி:சச்சதஸ்ர:

தமேவம் வித்வாந் அம்ருதஇஹபுவதி

நாந்ய: பந்த்யா: அயநாயவித்யயதே.

[எவரை முன் பிரமதேவர் தியானித்தாரோ, பரமாத்ம ஜ்ஞானியான இந்திரன் எவரை உபாஸித்தானோ, எட்டு திக்பாலகர்களும் (ருஷிகளும்) எவரை தியானம் செய்தனரோ அந்தப்பரமபுருஷனை இம்மாதிரியாக அறிபவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே முக்தியடைகிறான். மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழியில்லை.]

வேதபுருஷன் தன்னைத்தவிர மற்றும் சிலரும் இந்த மஹாபுருஷனை அறிந்துள்ளார்களென்று வெளியிட்டு அவனை இம்மாதிரி அறிவதே மோக்ஷோபாயம் என்று நிர்ணயிக்கிறான். (தூதா...) முதலில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரமன் மஹாபுருஷனை தியானித்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ஸ்ருஷ்டிசெய்ய வழி தெரியாத நான்முகன் பகவானை நோக்கி தியானம் செய்தாரென்று இதிலிருந்து ஏற்படுகிறது.

“யுக்யகோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ:”

புரஸ் தரைலோக்யதூதருத்வம் ப்ராப்தவாரிதி சுச்ரும:”

[பிரமன் ஆயிரங்கோடியுடையவன் விஷ்ணுவை ஆரதித்து, அடுத்த கல்பத்திலும் ப்ரஹ்மபட்டத்தை அடைந்தான் என்று கேள்விப்படுகிறோம்.] என்று சொல்லப்பட்டபடி தன் பதவிக்காகச் சென்ற கல்பத்தில் பிரமன் புருஷோத்தமனைத் தியானித்தார் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (சக்ர:...) நூறு அச்வமேதயாகங்கள் செய்து

பகவானை ஆராதித்து இந்திரப்பதவியை அடைந்தான் இந்திரன். அடுத்த மன்வந்தரத்தில் இந்திரப்பதவியை அடையப்போகும் மஹாபலியும் அம்மாதிரியே பகவானை உபாஸித்திருக்கிறார். (ப்ரதிச:...) 'சதஸ்ர:' என்று கிழக்கு முதலிய நான்கு திக்குகளும் 'ப்ரதிச:' என்று தென்கிழக்கு முதலிய விதிக்குகளும் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த எட்டுத் திக்குகளுக்கும் பாலகர்களும், இந்த திக்குகளிலுள்ள ரிஷிகளும் இப்பதங்களால் உணர்த்தப்படுகின்றனர். அவர்களும் புருஷோத்தமனை உபாஸிக்கிறார்களென்று ஏற்படுகிறது. ஈசான்ய திக்கிற்கு அதிபதியும் அங்கு வாஸம் செய்பவருமான சிவனும் இந்தப் பரமபுருஷனையே உபாஸனை செய்கிறார் என்றும் ஏற்படுகிறது.

நம்மாழ்வாரும் இதையே,

“கள்வா! எம்மையும் ஏழலகும் நின்
உள்ளே தோற்றிய இறைவ!” என்று
வெள்ளேறன் நான்முகன் இந்திரன் வானவர்
புள்ளூர்திகழல் பணிந்து ஏத்துவரே”

[வெள்ளேறன்—வெளுத்த காகையை வாஹனமாகவுடைய சிவன். புள்ளூர்தி—கருடவாஹனன்.] என்று அருளிச்செய்தார். அத்ரி, ப்ருகு, காச்யபர், கர்தமர், தக்ஷர், வஸிஷ்டர், நாரதர், வால்மீகி, பராசரர், வியாஸர், சுகர், சௌநகர், யாஜ்ஞவல்க்யர் முதலிய ரிஷிகளும் இந்த இருமகேசனையே ஏத்துகிறார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. (தம்) இப்படிப்பட்ட ப்ரஸித்தமான பரமாத்மாவான நாராயணனை. (ஏவம் வித்வாந்) இம்மாதிரியாக அறிபவன். ஸர்வகாரண பூத னென்றும், ஸர்வரக்ஷகனென்றும், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மக னென்றும், ஸ்ரீவைகுண்டவாஸனென்றும், அஸாதாரணமான திவ்ய மங்களவிக்ரஹமுடையவனென்றும், சேதனர்களுக்கு நாமரூபங் களையும், கரணகளேபரங்களையும் கொடுப்பவனென்றும், பிரமன், குத்ரன், இந்திரன், முதலியவர்களால் பூஜிக்கப்படுபவனென்றும் அறிபவன். இங்கு 'அறிவு' என்பது தியானரூபமான அறிவையே காட்டுகிறது. (அம்ருத...) * இந்த ஜன்மத்திலேயே பிறப்பிறப்பாகிற

* ப்ராரப்தகர்மம் எந்த ஜன்மத்தில் முடிகிறதோ, அந்த ஜன் மத்திலேயே மோக்ஷம் என்பது சாஸ்திரார்த்தமாயிருக்க, 'இந்த ஜன்மத்திலேயே' என்றது எப்படியெனில்: 'ஏதம் புருஷம்' என்று அஹோரத்தைக்காட்டுகையால், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநத்தோடு பித்திய, பக்தியாலே இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடைகிறான் என்பது "புநரீகம் நைதி" [கதை] முதலான ப்ரமாணங்களில் காணப்படுகின்றன.

ஸம்ஸாரஸாகரத்தைத் தாண்டுகிறான். இந்த உலகத்திலேயே முக்த னுக்கு ஸமானமாக ஆகிறான் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். நம் மாழ்வாரும், “பிடித்தேன் பிறவி கெடுத்தேன் பிணி சாரேன்” என்று பரந்தாமனின் பாதங்களைப் பிடித்தவுடன் பிறப்பு இறப்பு முதலிய ஸகல துக்கங்களும் நீங்குகின்றன என்றல்லவோ அருளினார். நாராயணனை அடிபணிந்து, பல்லாண்டுபாடி, ஆனந்தஸாகரத்தில் அமிழ்ந்து “அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்று சொல்லுபவர்களை முக்தர்கள் என்று சொல்லத் தட்டில்லை. அவர்கள் கவிதனைக் கடக்கப் பாய்ந்தவர்களே. (நாந்ய:...) மோக்ஷமடைவதற்கு வேறொரு மார்க்கமும் கிடையாது. 'அயநாய' என்றவிடத்தில் 'பரம பதமடைவதற்கு' என்று ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்பாஷ்யத்தில் சங்கரர் வியாக்யானம் செய்தார். இவ்விடத்தில்,

“நாயமாத்மா ப்ரவசநே ந லப்ய: ந மேத்யா ந ப்யஹுநா ச்ருதேந
யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா
விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்”

[இந்தப் பரமாத்மா (பக்தியில்லா) ச்ரவண மனன தியானங்களால் அடையத்தக்கவனல்லன்; எவனை இப்பரமபுருஷன் வரிக்கிறானோ அவனுக்கே தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிறான்.]

“ந கர்மணா ந ப்ரஜயா த்யானே த்யாகேந ஏகேந அம்ருதத்வமாநக:”

[கர்மத்தினாலும், ப்ரஜையினாலும், தனத்தினாலும், மோக்ஷமடைய முடியாது. ந்யாஸவித்யை (சரணுகதி) யினாலேயே (பலர்) மோக்ஷ மடைந்தனர்.] என்னும் ச்ருதிவாக்யங்கள் அனுஸந்திக்கத்தக்கன. கீதாசார்யனும்,

“நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந த்யானேந ந சேஜ்யயா
சக்ய ஏவம்விதோ த்யாஷ்டம் த்யுஷ்டவாநஸி மாம் யத்யா
பக்த்யா த்வந்யயா சக்ய: அஹமேவம் விதோர்ஜுந”

[அர்ஜுன! (என்னிடத்தில் பக்தியற்ற) வேதாத்யயனத்தாலும், தபஸ்ஸுகளாலும், தானத்தினாலும், யாகத்தினாலும், நீ என்னைக் கண்டதுபோல், நான் (எவராலும்) காணத்தக்கவனல்லன். அளன்ய ப்ரயோஜனமான பக்தியினாலேயே காணத்தக்கவன்.] என்று அருளிச்செய்தாரள்தோ.

இந்த மந்த்ரத்தில், பிரமன், இந்திரன் முதலிய பலர் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பதாகச் சொல்லப்படுவதிலிருந்து ஜீவாத்மாக்கள் பலருண்டென்பது ஸித்திக்கிறது. 'தம் ஏவம் வித்வாந்' என்பதினிருந்து அறியப்படுபவன், அறிவு, அறிகிறவன் என்னும் மூன்றும் உண்டென்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'ஏவம்' என்பதிலிருந்து மேலே சொன்ன படி ஸமஸ்தகல்யாணகுணஸம்பன்னனென்றும், விக்ரஹ விபூதி விசிஷ்டனென்றும் அறியவேண்டும் என்று அறிவிக்கப்படுகிறது. 'விக்ரஹமில்லை; விபூதியில்லை; குணமில்லை' என்பவருடைய பிடரியைப் பிடித்துப் புறக்கணிக்கிறது இவ்வாக்கியம். 'ஏவம் வித்வாந்' என்பதை கீதாசார்யன் 'ஏவம்விதேதா த்ராஷ்டம்' [இம்மாதிரி காண்பதற்கு] என்றும், 'புக்த்யா' என்றும் விவரித்தபடியால் இங்கு சொல்லப்படும் அறிவு காண்பதற்கு ஸமானமான பக்தியே என்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தினால் மோக்ஷமடையமுடியாதென்றும் ஸித்திக்கிறது. 'அம்ருதோ புவதி' என்பதிலிருந்து ஸம்ஸாரி, முக்தன் என்னும் பேதமுண்டென்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

18. யஜ்ஞேந யஜ்ஞமயஜந்த தேவா:

தாநி தர்மாணி ப்ரத்யமாந்யாஸந்

தே ஹ நாகம் மஹிமாநஸ் ஸசந்தே

யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:

[நித்யஸூரிகள் பிரமனை உபகரணமாகக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிருபமான யஜ்ஞத்தைச் செய்தார்கள். அந்த யஜ்ஞம் முதலிய தர்மங்கள் முக்யங்களாக ஆயின. இவ்விதமாக அறிபவர்கள் மஹிமையுடையவர்களாய் பழையானவர்களான நித்யஸூரிகள் வாஸம் செய்யும் பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்.]

இந்த மந்த்ரத்தின் பூர்வார்த்தத்தில் இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்ருஷ்டிபிரகாரமும் பின் பாதியில் 'வேதாஹம்' என்னும் இரண்டு மந்த்ரங்களினால் சொல்லப்பட்ட பகவதுபாஸனமும் அதின் பலமும் சொல்லப்படுகின்றனவென்று வித்யாரண்யர். 'நாராயணம்' என்று ப்ரஸித்தமான புருஷஸூக்தத்தின் பூர்வானுவாகம் இந்த ருக்குடன் முடிவடைகிறது. (யஜ்ஞேந...) யஜ்ஞத்திற்கு முக்ய ஸாதனமான பிரமனைக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் ஸ்ருஷ்டிருபமான யஜ்ஞத்தைச் செய்தனர். (தாநி...) அதுமுதல் அந்த யஜ்ஞம் தானம் முதலிய தர்மங்கள் முக்யமானவையாக

ஆயின. தர்மார்த்த காமமோக்ஷம் எனப்படும் நான்கு புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதனமாயிருக்கின்றன. கீதையில்,

“ஸஹ யஜ்ஞை: ப்ரஜாஸ் ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி:
அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்யவம் ஏஷ வோஸ்த்விஷ்டகாமதுக்”

[யஜ்ஞங்களுடன் கூட, ப்ரஜைகளை முன் ஸ்ருஷ்டித்து, பகவான் பின்வருமாறு சொன்னார்:—இந்த யஜ்ஞத்தைக்கொண்டு வருத்தியடையுங்கள். இது நீங்கள் விரும்பியதையெல்லாம் கொடுக்கக் கடவது.] என்று சொல்லப்பட்டது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. (தேஹ...) இந்த ஸ்ருஷ்டிருபமான யஜ்ஞத்தை அறிந்து அர்த்ததுடன் அனுஸந்திப்பவர்கள், ஸனாதனிகரான ஸாத்யர்களென்னும் பெயரையுடைய நித்யஸூரிகள் வாழும் வைகுண்டத்தை மஹிமையுடையவர்களாய் அடைகிறார்கள். (நாகம்) 'நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே' என்று நாராயணவல்லியில் சொல்லப்பட்ட வைகுண்டமே இங்கு சொல்லப்படுகிறது. (மஹிமான:) ஜ்ஞானஸங்கோசமில்லாதவர்களாத அனந்தகருடவிஷ்வக்ஸேனாதிகளிருக்கும் பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்.

“ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் உடன் கூடுவதென்று கொலோ..?
அளிக்கின்ற மாயப்பிரான் அடியார்கள் குழாங்களையே”

என்று ஆழ்வாரால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட பலத்தைப் பெறுவார்கள். இதிலிருந்து ஸாத்யதேவர்களென்று சிலர் இருக்கிறார்களென்றும் அவ்வுடன இருக்குமிடத்தையடைவதே மோக்ஷமென்றும் ஏற்படுகிறது ஸாத்யர்-ப்ராப்யர்.

உத்தரானுவாகம்.

1. அதுப்யஸ் ஸம்பூத: ப்ருதிவ்யை ரஸாச்ச
விச்வகர்மணஸ் ஸமவர்த்ததாதி,
தஸ்ய த்வஷ்டா வித்யத்ய ருபமேதி
தத்புருஷஸ்ய விச்வமான்வாநமக்ரே.

[உலகம் ஜலத்தினின்றும் உண்டாயிற்று. பூமியிலுள்ள அன்ன ரஸத்தினால் விருத்தியடைந்தது. பரமபுருஷனிடத்திலிருந்து உண்டாயிற்று. புருஷோத்தமன் அதை தரித்துக்கொண்டு வியாபிக்கிறான். ஆகையால் இவ்வுலகமெல்லாம் மஹாபுருஷனுக்கு சேஷமாயிருப்பது என்று முன்னமே அறிந்தேன்.]

(அத்ப்யஸ் ஸம்பூத:) உலகம் நீரிலிருந்து உண்டாயிற்று என்று சொல்லப்படுகிறது. மஹோபனிஷத்தில்,

“அத்ய புநரேவ நாராயணஸ் ஸோந்யம் காமம் மநஸா த்யாயீத
தஸ்ய த்யாநாந்தஸ்தஸ்ய லலாடாத் ஸ்வேதோபதத் தா இமா
ஆப: தத் ஹிரண்மயமண்டமபுவத்”

[பிறகு, நாராயணன் மற்றொரு ஸங்கல்பத்தை மனத்தினால் செய்தார்: ஸங்கல்பம் செய்தவுடன் அவருடைய நெற்றியிலிருந்து வேர்வை வீழ்ந்தது. அதுவே இங்கு காணப்படும் தண்ணீர். அதில் ஹிரண்மயமான அண்டம் உண்டாயிற்று.] என்று சொல்லப்பட்டது இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. இதுவே ‘அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ...தத்யண்டமபுவத் ஹைமம்’ [நாராயணன் தண்ணீரை முதலில் படைத்தான். அதில் பொன்மயமான அண்டமுண்டாயிற்று.] என்று மனுஸ்மருதியிலும் உரைக்கப்பட்டது. ஆழ்வாரும் “தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி” என்று அருளிச்செய்தார். (பிருதிவ்யை ரஸாச்ச ஸம்பூத:) பூமியிலிருந்து உண்டான அன்னரஸங்களினால் வ்ருத்தியடைந்தது. (விச்வகர்மண:...) ப்ரமாத்மாவினிடமிருந்து இவை உண்டாயின. ஜலத்திலிருந்தும் பூமியிலிருந்தும் தானாகவே உண்டாகவில்லை என்று உணர்த்துவதற்காக உலகத்தை உண்டாக்கிய உத்தமனால் கர்மானுகுணமாக உயர்வுதாழ்வுகளுடன் உண்டாக்கப்பட்டன வென்று உரைக்கப்படுகிறது. மஹோபனிஷத்தை அனுஸரித்து, இங்கு சொல்லப்படும் ‘விச்வகர்மா’ முதலிய சப்தங்கள் நாராயணனையே குறிக்கின்றனவென்று அறிகிறோம். (தஸ்ய...) ஸர்வேச்வரன் அந்த உலகத்தை தரித்துக்கொண்டு வியாபிக்கிறான். தாதா-நாராயண:’ என்றல்லவோ ஸுபாலோபனிஷத்தில் இம்மஹாபுருஷன் கீர்த்திக்கப்பட்டான். (தத்புருஷஸ்ய விச்வம்) ஆகையினால் இவ்வுலகம் புருஷனுடையதே. உலகம் உடமை. உடையவன் புருஷோத்தமன். ‘க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விச்வம் சராசரம்’ [சராசரமான ஜீவராசிகளெல்லாம் க்ருஷ்ணனுடையதன்றோ?] என்னும் ஸ்மருதிவசனம் இந்த ச்ருதியை விவரிக்கிறது. (ஆஜநம் அக்ரே) ‘பகவானுக்கு சேஷபூதமானது இவ்வுலகம் என்பதை நான் முன்னமே அறிந்தேன்’ என்று வேதபுருஷன் வெளியிடுகிறான். பகவான் உலகத்தை உண்டாக்கி, தரித்து, வியாபிப்பதாகச் சொல்லுகிற படியாலும் உலகத்தை உடையவன் என்று உரைக்கிறபடியாலும் விசிஷ்டாத்வைதவேதாந்தமே வேதத்தின் உட்பொருள் என்பது தன்கு விளங்குகிறது.

2. வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம், ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ புவதி, நாந்ய: பந்தா வித்யதேயநாய

‘அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி, அண்டத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள சுத்தஸத்வமயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் கோடிஸூர்யப்ரகாசத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கும் இந்த மஹாபுருஷனை நான் அறிகிறேன்; அவனே உபாயமும், உபேயமும் என்று அறிபவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடைகிறான். மோக்ஷத்திற்கு வேறு மார்க்கமில்லை’ என்னும் இந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை வேதம் ஆதராத் சயத்தினால் மறுபடியும் உத்கோஷிக்கிறது. இதன் பொருள் பூர்வானுவாகத்தில் விசேஷமாக விவரிக்கப்பட்டது. பூர்வானுவாகத்தில் 16-வது மந்திரத்தின் முற்பாதியும், 17-வது மந்திரத்தின் பிற்பாதியும் காண்க.

3. ப்ரஜாபதிச் சரதி க்ரஃபே அந்த: அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம், மரீசீநாம் பத்யமிச்சந்தி வேதாஸ: [பரமபுருஷன் ஹ்ருதயத்தில் அந்தர்யாமியாய் ஸஞ்சரிக்கிறான். உத்பத்தியில்லாத புருஷோத்தமன் பலபடியாகப் பிறக்கிறான். அவனுடைய அவதாரங்களை தீரர்களே அறிகிறார்கள். (அவர்கள்) பரமபுருஷன் வாழும் நித்யஸூரிகளின் நாட்டை விரும்புகிறார்கள்.]

“ததோ விஷ்வம் வ்யக்ராமத் ஸாசநாநசநே அபி” என்று பூர்வானுவாகத்தில் சொல்லப்பட்ட அவதாரவபவம் இங்கு அனுபவிக்கப்படுகிறது.

“விஷயஸ்பாதிபூமித்வாத் ஜ்ஞாநதௌஷ்கர்யசங்கிராம்

அவதாரேண ஸௌலப்யம் த்ரிஷ்டுபோக்தம் ந்ருதீயயா”

[பகவத்ஸ்வரூபமானது அறிவிற்கெட்டாதபடியால், அவனை அறிய முடியாது என்று ஸந்தேஹிப்பவர்களுக்கு, மூன்றாவது மந்திரத்தில் அவதார ஸௌலப்யம் சொல்லப்பட்டது.] என்று மணவாளமாமுனிகளின் ப்ரமாணத்திரட்டில் எடுக்கப்பட்டிருக்கும் ‘நாராயண முனி’ என்பவரின் வியாக்யானத்தில் இந்த மந்திரார்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முந்தின மந்திரத்தில் ப்ரஹ்மத்தை அறிவதினாலேயே மோக்ஷம் என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு அவதாரங்கள் பல செய்திருக்கும் அச்யுதனை அறிவது எளிது என்று காட்டப்படுகிறது. (ப்ரஜாபதி:...அந்த:) ப்ரஜைகளைக் காப்பாற்றுவவனான ஸர்வேச்வரன் ஹ்ருதயத்தில் அந்தர்யாமியாக ஸஞ்சரிக்கிறான். இந்த வாக்யம் நாராயணாவல்லியிலும் காணப்படுகிறது. அதனால் நாராயணனே

இங்கு ப்ரஜாபதி சபத்தினால் சொல்லப்படுகிறான் என்று நிர்ணயிக்கிறோம். மேலும், ஸர்வஜீவர்களையும் காப்பது விஷ்ணுவுக்கே அஸாதாரணமானது. 'பதிம் விச்வஸ்ய' என்று சொல்லப்பட்ட அவனே உலகிற்கெல்லாம் ஸ்வாமியாவான். ஆத்மாவிற்ரு நிலை நின்ற புருஷார்த்தமாகிற மோக்ஷத்தை மற்றவர்களால் கொடுக்க இயலாது. நசிக்கக்கூடிய சிற்றின்பப் பலன்களாகிய, அர்த்தகாமங்களையும், பகவானிடமிருந்து வரம் பெற்றே கொடுக்கிறார்கள். மஹாபாரதத்தில்,

“ராஜாதிபிராஜஸ் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுர் ப்ராஹ்மமயோ மஹாந்
ஈச்வரம் தம் விஜாக்ம: ஸ பிதா ஸ ப்ரஜாபதி:”

[எல்லா அரசர்களுக்கும் மேலான அரசராயிருப்பவரும், பெரியவரும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபியுமானவர் விஷ்ணு. அவரை ஈச்வரரென்று அறிகிறோம். அவரே (எல்லோருக்கும்) தந்தை. அவரே ப்ரஜாபதி.] என்று சொல்லப்பட்டபடியால் ப்ரஜாபதிசபத்தினால் குறிக்கப்படுபவன் கேசவனே. “அஸத்(இல்லாதவை)திலிருந்து வேறுபட்ட எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வாமியாகவும், ரக்ஷகராகவும் இருப்பவர் ப்ரஜாபதி” என்று நாராயணயதி வியாக்யானம் செய்தார். (கர்ப்பே அந்த: சரதி) ஹருதயத்தில் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறான். இப்படி அந்தர்யாமியாயிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? ப்ரயோஜனமென்ன? துஷ்டநிக்ரஹசிஷ்டபரிபாலனங்கள் காரணமல்ல. இவனுக்குத் தன்னிடம் அத்வேஷத்தை உண்டாக்கி, ஆபிமுக்யத்தை வளர்ப்பதற்காக அந்தர்யாமியாயிருக்கிறான் அநந்தன். யோகஸாக்ஷாத் காரம் கைவந்தவர்களுக்கு ஹருதயகமலத்தில் ஸேவை ஸாதிக்கிறான். தினந்தோறும் உறங்கும்போது ஜீவர்களை ஆவிங்கனம்செய்து கொண்டு ஸகலச்ரமங்களையும் போக்குகிறான். ஜன்மம் கழியும்போது மரணவஸ்தையின் ச்ரமத்தைக் குறைக்கிறான். மோக்ஷமடைபவர்களான ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸுஷும்னா நாடியைத் தெரியும்படி செய்து அதன்வழியே ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தை பேதித்துக்கொண்டு போக அனுக்ரஹம் செய்கிறான்.

அந்தர்யாமியை அறிவது மிகவும் கடினம். பூகத (பூமிக்குள் இருக்கும்) ஜலத்திற்கு ஸமானமானது அந்தர்யாமியவஸ்தை என்று ஆசாரியர்கள் அருளியிருக்கிறார்கள். மண்ணைத் தோண்டியெடுத்து அவசியமானால் பாதையையும் உடைத்து பூமியிலிருக்கும் ஜலத்தைத் தேடித் தண்டுபிடிக்குமாப்போலே மாம்ஸசரீரமாகிற மண்ணினால் மறைக்கப்பட்டதும், நெஞ்சாகிற பாதையினால் மூடப்பட்டதுமான

அந்தர்யாமியை அறியமுடியாதென்றே பூகதஜலத்தை உவமையிட்டார்கள். அம்மாதிரியான அருமையில்லாமல், எல்லாருடைய ஊனக்கண்ணுக்கும் இலக்காகும்படியான அவதாரங்களை அடுத்த படியாக அறிவிக்கிறது. அப்படி அவதாரம் செய்வதற்குக் கர்மம் காரணமன்று. அனுக்ரஹமே காரணம். கிணற்றில் விழுந்த குழந்தையை எடுப்பதற்குத் தாயும் கூடக்குதிக்குமாப்போல் ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அமிழ்ந்து அவஸ்தைப்படும் சேதனர்களை அக் கடலினின்றும் கறையேற்றுவதற்காக நாட்டில் பிறந்து மனிசர்க்காகப் படாதனபடுகிறான் நாராயணன். துஷ்டநிக்ரஹசிஷ்டபரிபாலனம் செய்வதற்காகப் பிறக்கிறான் பரவாஸுதேவன். இந்திரியங்களுக்கு எட்டாத தன்னை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்குத் தோன்றும்படி செய்கிறான். வேண்டினவற்றையெல்லாம் தன்னடியார்களுக்குத் தருகிறான். குளிரக்கடாக்ஷிப்பது, பேசுவது, கேட்பது, சிரிப்பது, ஆவிங்கனம்செய்வது, இப்படிப் பலவிதமாக அவர்களை ஆட்கொள்ளுகிறான். “ஹஸிதம் பூஷிதம் சைவ” [சிரிப்பதையும், பேசுவதையும்] என்றார் வாலமீகி. ராமனுடைய ஆவிங்கனத்தை நினைத்து அனுமானும் “பூவோ நான்யத்ர க்ஷச்சுதி” [என் நினைவு வேறெங்கும் செல்லாது.] என்றார். “ஸம்ஸ்ப்ருச்ச்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸ்கூடம் பரிஷஸ்வஜே” [க்ருஷ்ணன் அக்ருரனைத்தொட்டு, இழுத்து, ப்ரீதியுடன் நன்கு தழுவிக்கொண்டார்.] என்றதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

விபவாவதாரகாலங்களில்லாமல் இழந்தவர்க்கும் அவ்விழவு தீருவதற்காக எடுக்கப்படும் அர்ச்சாவதாரமும் இங்கு சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளலாம். ஒரு காலத்திலோடும் காட்டாறு போன்றது விபவாவதாரம். அதில் தேங்கின மடுப்போன்றது அர்ச்சாவதாரம். பாஞ்சராத்ர வைகாணஸ ஆகமங்களில் சொன்னபடி ஸுதை, சிலை முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட ரூபங்களில் ஆவாஹனம் செய்யப்பட்டு சாஸ்த்ரவச்யனாகும் அர்ச்சகபராதீனனாகும் இருக்கிறான் இருமகேசன். எல்லா ஜனங்களுடைய ஊனக்கண்ணுக்கும் தன்னை விஷயமாக்கிக்கொண்டு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கிறான்.

(அஜாயமானோ பஹுதா விஜயாதே) ‘பிறப்பில்லாதவனாயிருந்தும் பலவிதமாகப் பிறக்கிறான்’ என்கிறது வேதம். “அஜோபிஸந்-ஸம்பவாமி” [பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் பிறக்கிறேன்.] என்று க்ருஷ்ணபகவான் கீதையில் அருளினான். “பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான்” என்றார் வேதம் தமிழ் செய்த மாறன். (அஜாயமான:

“ஜநிஜராதி: ஸகலது:ரித தூர:” [பாபபலமான ஜன்மம், கிழத்தனம் முதலியவைகளுற்றவன்.] என்று வியாக்யானம் செய்தார் நாராயணயதி. இங்கு ‘பிறப்பு’ என்பது, கிழத்தனம், இறப்பு முதலிய ஆறு விகாரங்களையும் காட்டுகிறது. (பஹுதா விஜாயதே) எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தான். “பஹுவிநி மே வ்யதீதாரி ஜன்மாரி” [எனக்குப் பல பிறப்புகள் கடந்துவிட்டன.] என்று தன் ஜன்மத்தைத் தானே சொன்ன அவனும் நெஞ்சு உளுக்கியிறே இருப்பது. ஆழ்வாரும் ‘சன்மம் பலபல செய்து’ என்றார். (பஹுதா) தேவர், திர்யக், மனுஷ்யர், ஸ்தாவரம் என்று சொல்லப்படும் எல்லா யோனிகளிலும் பிறந்தான். வ்யூஹம், விபவம், அர்ச்சை எனப்படும் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் ஆவிர்ப்பவித்தான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பிறக்கைக்கு ஹேதுவான கர்மம் இல்லாமலிருந்தும் கர்மவச்யரும் பிறவாத ஜன்மங்களிலும் பிறந்தான். கர்மவச்யன் பிறவிக்கு எல்லை காண்கிறோம். அகர்மவச்யன் (கர்மத்திற்கு வசப்படாதவன்) பிறவிக்கு எல்லை காணவில்லை. கர்மத்திற்கு எல்லை யுண்டு. அனுக்ரஹத்துக்கு எல்லையிலலை. (விஜாயதே) ‘பலவிதமாகப் பிறக்கிறான்’ என்றும், ‘விசேஷமாகப் பிறக்கிறான். என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ‘தேவர் முதலிய ஓவ்வொரு ஜாதியிலும் பலவிதமாகப் பிறக்கிறான்’ என்று நாராயணமுனி. (விசேஷேண ஜாயதே) விசேஷமாகப் பிறக்கிறான். அப்ராக்குத சரீரத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிப் பிறக்கிறான். ‘சங்கொடுசக்கரம் வில் ஒண்மையுடைய உலக்கை ஒள்வான் தண்டு கொண்டு’ பிறக்கிறான். தன் ஐச்வர்யசக்திகளில் ஒன்றும் குறையாமல் பிறக்கிறான். அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிந்து அனுஸந்தித்தவர்கள் ஜன்மம் அறும்படி பிறக்கிறான். பிறந்தபின்பே மேன்மையடைகிறான். வேதத்திலும் “யுவா ஸுவாஸா: பரிவீத ஆக்யாத் ஸ உச்ரேயாந் புவதி ஜாயமாந: தம் தீராஸ: கவய உந்நயந்தி” [யௌவனத்தையுடையவனாகவும், அழகிய பீதாம்பரத்தை தரித்தவனாகவும், நித்யஸுரிகளால் சூழப்பட்டவனாகவும் புருஷோத்தமன் பிறக்கிறான். அவன் பிறந்தபின்பே மேன்மையுடையவனாகிறான். அவனை தீரர்களான கவிகள் தியானிக்கிறார்கள்.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. (விஜாயதே) கர்ம வச்யர்களைப்போன்ற சரீரத்துடன் பிறக்கிறான். அவர்கள் பத்து மாதம் வயிற்றிலிருந்து பிறந்தால் இவன் பன்னிரண்டு மாதம் கர்ப்பவாஸம் செய்து பிறக்கிறான். “தத்ச்ச க்யவாதூசே மாஸே” [பன்னிரண்டாவது மாதத்தில்] என்றும், “பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட” என்றும்ல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு

ஆபத்தேற்படும் காலத்தையே தனக்குப் பிறக்கைக்குக் காலமாகக் கொண்டு பிறக்கிறான். அவர்களுடைய ஸம்ரக்ஷணத்தையே ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டு பிறக்கிறான். ஆவிர்ப்புதம் மஹாத்மநா: [மஹாத்மாவான நாராயணன் ஆவிர்ப்பவித்தான்.] என்ற வால்மீகி மஹரிஷி அவதரித்ததினால் தோஷமில்லை என்பதைக் காட்டுவதற்காக ‘ஆவிர்ப்பவித்தான்’ என்று உரைத்தார். ஆசிரிதர்க்காக கர்ப்ப வாஸம் பண்ணின மஹாகுணத்தை இழக்கலாகாது என்று வேதம் ‘பிறந்தான்’ என்கிறது. ஆழ்வாரும் ‘தோன்றினவாறும்’ என்று சொல்லாதே ‘பிறந்தவாறும்’ என்றல்லவோ பாடினார். ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பிறக்கப் பிறக்க ஞானம் மழுங்கும். ரத்னத்தைத் தேய்க்கத் தேய்க்க ஒளி அதிகமாய்ப்போலே அவதாரம் செய்யச் செய்ய இவனுடைய மஹாகுணங்கள் பிரகாசிக்கும். ராமாவதாரத்தைக் காட்டிலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில், பாண்டவதூதனாயும், பார்த்தஸாரதியாயுமிருந்து தன் பெருங்குணங்களை வெளியிட்டானன்றோ? தானே சொல்லும்போதும் “ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்” [என்னுடைய ஜன்மங்களும், சேஷ்டிதங்களும் அப்ராக்குதமானவை] என்று மதிப்புடனன்றோ சொன்னான்.

(தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்) அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை தீரர்களே அறிகிறார்கள். (தீரா:) புத்திமான்கள். ‘தீரர்களான கவிகள்’ என்று மற்றொரு ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டவர்கள். பராங்குச பட்டநாத பரகாலாதிகளே இவன் பிறப்பின் பெருமையை அறிவார்கள். (தீரா:) கலங்காதவர்கள் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ச்ருதிகளை அறியாதவர்கள் புருஷோத்தமனுடைய அவதாரமஹிமையை அறியாமல், “பாப்ரஹ்மத்திற்கு ஜன்ம முண்டோ” என்று ஸந்தேஹப்பட்டுக்கொண்டு ‘இவன் மனுஷ்யனோ?’ என்று கலங்குவார்கள். அம்மாதிரியான கலக்கமில்லாதவர்கள். “பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநிபோநௌ நாவேதூவிந்நுதே தம் ப்ருஹந்தம்” [ஓவ்வொரு அவதாரத்திலும் ஸர்வலோகபிதாவான நாராயணன் தன்னால் உண்டாக்கப்பட்ட ஒருவனைத் தனக்குத் தகப்பனாகக்கொண்டு பிறக்கிறான். வேதத்தை அறியாதவன் அவசே வரமாத்மாவென்று அறியமாட்டான்.] என்றல்லவோ மறைகள் முறையிட்டன. (தஸ்ய யோநிம் பரிஜாநந்தி) அவனுடைய அவதாரத்தை நன்கு அறிகிறார்கள். (பரிஜாநந்தி) திரும்பத்திரும்ப அறிகிறார்கள். ஸகல சேஷ்டிதங்களையும் அறிகிறார்கள். அதைவிட்டுப் பரத்வத்திலும் மனம் செலுத்தமாட்டார்கள். “புருஷோ நான்யத்ர கச்சுதி”

என்பார்கள். “அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்றிருப்பார்கள். நம்மாழ்வார், ஸர்வேசுவரன் யசோதையால் உறவில் கட்டுண்டு ஏங்கிய எளியை அனுஸந்தித்தவுடன் “எத்திறம்!” என்று ஆறுமாதம் மோஹித்துக் கிடந்தாரன்றோ. மறுபடியும் “பிறந்தவாறும்” என்று பரமபுருஷனுடைய பிறப்பை அனுஸந்தித்து ஆறுமாதம் மோஹித்துக் கிடந்தார் என்று நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்வார்கள். அவனுடைய பிறப்பின் பெருமையை அறிந்தவர்களை ‘தீரர்கள்’ என்றது வேதம்; அறியாதவர்களை “மூடர்கள்” என்றான் கண்ணன். ‘யோநிம்’ என்றது ச்ருதி; ‘மாநுஷீம் தநும் ஆச்ரிதம்’ என்றான் மாதவன். அறிந்தவர்களை ‘பரிஜாநந்தி’ என்றது மறை; அறியாதவர்களை ‘அவஜாநந்தி’ என்றான் அச்சுதன்.

எதற்காக இந்த அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிகிறார்கள்? எனில்: (மரீசீநாம் பதமிச்சந்தி வேதஸு:) சோதிமயமான நித்யஸூரிகளுடைய பரமபதத்தை அடைவதற்காக என்று சொல்லப்படுகிறது. (மரீசீநாம்பதம்...வேதஸு:) நித்யஸூரிகளின் நாடு என்று சொன்னதின் அப்ரதானமாக பரமபுருஷனுடைய தேசம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. நம்மாழ்வாரும் “வானவர் நாடு” என்றல்லவோ அருளிச்செய்தார். அவர்களிட்ட வழக்காயிருப்பதால் அவர்களுடைய பரமபதம் என்று உரைக்கப்படுகிறது. ‘வானவர் நாட்டையும்” என்னுமிடத்தில் வியாக்யானத்தில் நம் ஆசார்யர்கள் “குடியிருப்பாரோபாதியாயிற்று பரமபதத்தில் ஸ்வைகுண்டநாதனுக்கு (இருப்பு). ப்ராப்திதேசம் நித்யஸூரிகள் இட்டவழக்காயிருக்கும்.” என்று அருளிச்செய்தது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிவதால் மோக்ஷமடைவார்களென்பது,

“ஜந்ம கர்ம ச மே த்ய்வயம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந!”

[அர்ஜுன! என்னுடைய அப்ராக்ருதமான ஜன்மத்தையும் சேஷ்டிதங்களையும் இம்மாதிரியாக எவன் உண்மையாக அறிகிறானோ அவன் தேஹத்தை விட்டு மறு ஜன்மத்தையடைவதில்லை. என்னையே அடைகிறான்.] என்று கீதாசார்யனூல் சொல்லப்பட்டது. இம்மாதிரியான அவதார வைபவம் மற்ற தேவதைகளுக்குக் கிடையாது.

4. யோ தேவேப்ய ஆதபதி, யோ தேவாநாம் புரோ ஹித: பூர்வோ யோ தேவேப்யோ ஜாத: நமோ ருசாய ப்ராஹ்மயே.

[எந்தப் பரமபுருஷன் நித்யஸூரிகளுக்காகப் பிரகாசிக்கிறாரோ. எவர் நித்யஸூரிகளுக்கு அனாதிகாலமாக ஹிதத்தைக் கொடுப்பவரோ, எவர் நித்யஸூரிகளுக்கும் முதல் வராயிருக்கிறாரோ. பிரகாசிப்பவரும், பரப்ரம்ஹஸ்வரூபியுமான அவருக்கு நமஸ்காரம்.]

இந்த மந்திரத்தில் புருஷோத்தமன் நித்யஸூரிநிர்வாஹகன் என்னும் விஷயம் சொல்லப்படுகிறது. இதையே வேதம் தமிழ் செய்த மாறனும்,

“வானவராதியென்கோ? வானவர் தெய்வமென்கோ?

வானவர் போகமென்கோ? வானவர் முற்றுமென்கோ?” என்று திருவாய்மொழியில் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

(யோ தேவேப்ய ஆதபதி) ‘எந்தப் பரமபுருஷன் நித்யஸூரிகளுக்காக ஆதியஞ்சோதியிருவுடனும், ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களுடனும் பிரகாசிக்கிறாரோ’ என்று சொல்லப்படுகிறது. ஐதந்தேஸ்தோத்ரத்திலும், “புக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே” [பக்தர்களுக்காகவே நீ பிரகாசிக்கிறாய்] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. நம்மாழ்வார் இதை ‘வானவர் தெய்வமென்கோ?’ என்றார். (யோ தேவாநாம் புரோஹித:) எந்தப் பரமாத்மா நித்யஸூரிகளுக்காக அனாதிகாலமாக ஹிதத்தைக் கொடுக்கிறாரோ. அவர்களுக்கு உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமான பகவத்கைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கிறார் என்று தாற்பர்யம். “தத்ஸு விப்ராஸோ விபந்யவோ” என்று சொல்லுகிறபடி பகவானைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவதாகிற ப்ரஹ்மானந்தத்தை அவர்கள் அனாதிகாலமாக அனுபவிக்கிறார்கள். கைங்கர்யமே உண்மையான ஹிதம்; இவ்வுலகிலுள்ள ஐச்வர்யங்களும் ஹிதமல்ல. கைவல்யநிஷ்டர்களுடைய ஆத்மாநுபவமும் உண்மையான ஹிதமல்ல. ப்ரகாரத்தனவில் நிற்கும் ஆத்மானுபவமாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவும் செல்லும் பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷமே ஹிதமெனத்தகுந்தது. சடகோபன் இதை ‘வானவர் போகமென்கோ? வானவர் முற்றுமென்கோ?’ என்று அருளினார். (பூர்வோ...ஜாத:) எவர் நித்யஸூரிகளுக்கு முதல்வராயிருக்கின்றாரோ, ‘வானவராதியென்கோ?’ என்றார் நம்மாழ்வார். நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன். அவர்களுடைய ஸத்வதக்கு (இருப்புக்கு) காரணமாயிருப்பவன். அவர்கள் நித்யரூபிருக்கும்போது அவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவென்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? அவர்களுடைய நித்யத்வம் அவனுடைய நித்யேச்சையாலே இருக்கிற

படியால் அவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவென்று சொல்லலாம். இந்த இச்சை அழிந்தால் நித்யத்வமும் மாளவேண்டியவருமன்றோ? (ருசாய) திவ்யமங்களவிக்ரஹத்துடன் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்படியான ப்ரம்புருஷனுக்கு, 'ஓளிமணிவண்ணன்' என்று சொல்லப்பட்ட அவனுடைய சோதிவடிவு இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. (ப்ராஹ்மயே நம்:) ப்ரப்ரஹ்மமாயிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம். 'நாராயணய நம:' என்று த்வயத்தில் சொல்லப்பட்டது இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. 'ப்ராஹ்மயே' என்னுமிடத்தில் நான்காம் வேற்றுமையால் கைங்கர்யம் பிரார்த்திக்கப்படுகிறதென்றும், 'நம:' என்று 'அந்தக் கைங்கர்யத்தினால் வரும் ஆனந்தமும் என்னுடைய தல்ல; பகவானுடையதே' என்று சொல்லப்படுகிறதென்றும் கொள்ள வேண்டும். இந்த மந்திரத்திலுள்ள தேவசப்தங்களை ப்ரஹ்மாத் தேவபரமாகவும் ஆசாரியர்கள் பொருள் கொண்டுள்ளனர்.

5. ருசம் ப்ராஹ்மம் ஜநயந்த: தேவா அக்ரே தத்யுருவந்
யஸ்த்வைவம் ப்ராஹ்மணோ வித்யாத் தஸ்ய தேவா அஸத் வசே.

[ப்ரப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ரீதியை உண்டுபண்ணும் நித்யஸூரிகள் புருஷோத்தமனுக்கெதிரில் 'நம:' என்னும் அச்சொல்லை உரைத்தனர். ப்ரஹ்மஜ்ஞானியான ஒருவன் உம்மை இப்படி அறிந்தானாகில், அவனுக்கு ப்ரஹ்மாத் தேவர்கள் வசத்திலிருப்பார்கள்.]

(ருசம் ப்ராஹ்மம் ஜநயந்த: தேவா...) புருஷோத்தமனுடைய ப்ரீதியை உண்டுபண்ணும் தேவர்களான நித்யஸூரிகள், அவனுக்கு எதிரில் 'நம:' என்னும் சொல்லைக் கூறுகின்றனர். இதுவிரிந்து பகவானுடைய முகோல்லாஸத்திற்காகக் கைங்கர்யம் செய்யப்படுகிறதேயொழிய, நம்முடைய ஆனந்தத்திற்காகவல்ல என்று உணர்த்தப்படுகிறது. அவனுக்கிருளென்பதற்காக நாமுகந்து செய்யவேண்டுமெயொழிய நம் உகப்புக்காகக் கைங்கர்யம் செய்யலாகாது. 'நம:' என்னும் பதம் "அஹ்மபி நமம் புகுவத ஏவாஹம்ஸமி" [நானும் எனக்குரியேனல்லேன், பகவானுக்கே நான் உரியவன்.] என்னும் பொருளையுடையதன்றோ. "நம இத்யேவ வாத்மிந:" ["நம:" என்றே சொல்லுபவர்கள் நித்யஸூரிகள்.] என்றல்லவோ சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. "பூமிஷ்டாம் தே நம உக்திம்" என்கிறபடி 'நம:' என்னும் சொல்லை மிகப்பெரிதாகவன்றோ நினைத்து உகக்கிறான் மாதவன். (யஸ்த்வைவம்...) எவன் இம்மாதிரி பகவத்கைங்கர்யமே ப்ரம்புருஷார்த்தமென்றிருக்கிறானோ அவனுக்கு ப்ரஹ்மாத் தேவர்கள் வசத்திலிருக்கிறார்கள். விஷ்ணுபுராணத்தில்,

"ஸ்வபுருஷமபிஷேக்ய பாசஹஸ்தம் வதூதி பம: கில தஸ்ய கர்ணமுலே பரிஹா மதுஸூதிகுந்பரந்நாந் ப்ரபுரஹ்மம் பந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்"

[யமன் பாசத்தைக் கையில் கொண்ட தன் தூதனைப்பார்த்து, அவன் காதிலுள் பின்வருமாறு சொல்லுகிறான்:— "மதுஸூதனை சரண மடைந்தவர்ஃனை அணுகாதே. நான் மற்றவர்களுக்கே பிரபு: வைஷ்ணவர்களுக்கல்ல."] என்றல்லவோ யமன் கூறியதாகச் சொல்லப்பட்டது.

திருமழிசையாழ்வாரும்,

"திறம் பேன்மின் கண்டிர் திருவடிதன் நாமம்
மறந்தும் புறந்தொழா மார்தர்—இறைஞ்சியும்
சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான் நமனும் தன்
தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு.

என்று இதையே அருளிச்செய்தார். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் "நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன் தமர் தலைகள் மீதே" என்று அருளிச் செய்தார். திருமங்கையாழ்வாரும் "வள்ளலே! உன் தமர்க் கென்றும் நமன் தமர் கள்ளர்போல்" என்று அருளினார். "என் தமர் நமன் தமரால் ஆராயப்படார்காண்" என்றும், "நமன் தமர் என் தமரை வினவப் பெறுவார்லர்" என்றும் அபயமளித்தான் அச்சுதன். பகவானைப் பற்றினவுடன் எத்தேவர் வாலாட்டும் ஒழியும். "பிஞ்ஞகன் தன்னோடும் எதிர்வன் அவன் எனக்கு நேரான்" [பிஞ்ஞகன்-சிவன்] என்றல்லவோ திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்தார்.

6. ஹ்ரிச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ர்யெள, அஹோராத்ரே பார்ச்வே
நக்ஷத்ராணி ரூபம் அச்விநெள வ்யாததம்

இஷ்டம் மரிஷாண அமும் மரிஷாண ஸர்வம் மரிஷாண.

[உனக்கு பூம்தேவியும், ஸ்ரீதேவியும் பத்திகள். பகலுமிரவும் பக்கத்திலிருக்கிறார்கள். உன் உருவம் நக்ஷத்திரங்கள்போல் (ஓளியுள்ளதாய்) இருக்கிறது. அச்விநீதேவர்கள்போல் (உம்முடைய திருமுகம்) அழகாயிருக்கிறது. இஷ்டத்தைக்கொடும். இந்தக் கைங்கர்யத்தைக் கொடும். எல்லாவற்றையும் கொடும்.]

முன் இரண்டு மந்த்ரங்களிலும் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யம் எம்பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்திடிலேயே செய்யப்பட வேண்டும் என்று கோஷிக்கிறது இந்த ருக். இதுவரையில், விக்ர

ஹத்தாலும், குணங்களாலும், பரிகரங்களாலும் பரமபுருஷன் நிர்ணயிக்கப்பட்டான். புருஷஸூக்தத்தின் கடைசி மந்த்ரமான இதில் அவனுக்கே அஸாதாரணமான பிராட்டிகளைக்கொண்டு நிச்சயிக்கப் படுகிறான். பட்டரும்,

"வேதாந்தா: தத்வசிந்தாம் முரபி, துரஸி யத்பாத்ஸி க்ஷணஸ்தரந்தி"

[வேதாந்தங்கள், முராரியின் மார்பில் எதத்ப் பிராட்டியின் திருவடியடையாளத்தைக்கொண்டே, பரதத்வவிசாரத்தை முடிக்கின்றனவோ] என்று இவ்விஷயத்தை அழகாக அருளிச் செய்தார். மேலும்,

"ஈஷ்டே கச்சித் ஐக்யத் இதி ய: பௌருஷே ஸூக்த உக்த: தம் ச த்வதகம் பதிமதி, ஐக்யாவதத்ரச்சாநுவாக:"

[புருஷஸூக்தத்தில் உலகத்திற்கெல்லாம் நாயகனாகச் சொல்லப் பட்டவனை, உன்னுடைய (லக்ஷ்மியினுடைய) பதியென்று உத்தரானுவாகம் உத்கோஷித்தது.] என்றும் அருளிச்செய்தார். திருவின் நாயகன், நிலமகள் நண்பன், ஆயர்மடமகள் அன்பன், அச்சுதனே இங்கு அறிவிக்கப்படுகிறான், நமக்கு உபாயோபேயங்கள் சரிய: பதியே ஒழிய ப்ரஹ்மசாரிநாராயணனல்ல என்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் இங்கு வெளியிடப்படுகிறது.

(தே) உமக்கு. 1. தலைகளாயிரம், கண்களாயிரம், தாள்களாயிரமுடைய உமக்கு. 2. ஸகலசராசரங்களையும் வியாபித்திருக்கும் உமக்கு. 3. "ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஐக்யத்" எனப்படும் உமக்கு. 4. தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமில்லாத உமக்கு. 5. மோக்ஷத்திற்கு ப்ரபுவான உமக்கு. 6. ஸ்ரீவைகுண்டவாஸியான உமக்கு. 7. அண்டத்தை உண்டாக்கின உமக்கு. 8. நான்முகனைப் படைத்த நாராயணனான உமக்கு. 9. ப்ரக்ருதிமண்டலத்திற்கப்பால் சோதியுருவாயிருக்கும் உமக்கு. 10. நாமரூபங்களைக் கொடுத்தருளிய உமக்கு. 11. ப்ரஹ்மரூத்ரேந்த்ரர்களால் தியானிக்கப்படும் உமக்கு. 12. 'உம்மை உபாஸிப்பதைத்தவிர வேறு மோக்ஷோபாயமில்லை' என்னும் கீர்த்திபெற்ற உமக்கு. 13. பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட பரமனும் அந்தர்யாமியாயிருக்குமுகு. 14. பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமானாயிருக்குமுகு. 15. அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்களால் அடையப்படும் உமக்கு. 16. நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனாயும், அவர்களால் வணங்கப்படுவனாயுமிருக்கும் உமக்கு. இங்கு

சொன்ன ஏற்றங்களுக்கெல்லாம் மேலான ஏற்றத்தை அடுத்தபடியாகச் சொல்லுகிறான். (ஹீர்ச்ச லக்ஷ்மீர்ச்ச பத்ந்யௌ) பூதேவியும், ஸ்ரீதேவியும் உமக்குப் பத்தினிகள். இரண்டாவது 'சகார'த்தினால் தீளாதேவியும் உணர்த்தப்படுகிறான். ஆழ்வாரும் "குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவும்" என்று அருளினார். "ஆச்சரிதர் குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி; 'குற்றம் காண்பானென்? பொறுப்பானென்?' என்றிருக்கும் ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டி; நப்பிள்ளைப் பிராட்டி க்ஷமைதான் ஒரு வடிவாயிருக்கும். பெரியபிராட்டியார் இவனுக்கு ஸம்பத்தாயிருக்கும்; அது விளையும் தரை (பூமி); அதனை அனுபவிக்கும் போக்தாவாயிருக்கும் நப்பிள்ளை" என்ற பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. "ந கச்சிந் நாபராத்யதி" [குற்றம் செய்யாதவர்கள் ஒருவருமில்லையே.] என்பாள் ஸ்ரீதேவி. 'குற்றமே இல்லையே' என்று காணக்கண்ணிட் டிருப்பாள் பூமிதேவி. "க்ஷமயா ப்ருதிவிஸம்:" [(ஸ்ரீராமன்) பொறுமையில் பூமிக்கு ஸமானமானவன்.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. பூமிப்பிராட்டிக்கு நாம் செய்யும் குற்றங்களுக்கோர் கணக்கில்லை. அவள் நமக்குச் செய்யும் நன்மைகளுக்கோ எல்லையில்லை. நாம் உண்டாவதற்கு உதவுகிறாள். நாம் நடக்கும்போதும். கிடக்கும் போதும் நம்மைத் தாங்குகிறாள். நாம் உயிருடனிருப்பதற்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகிறாள். நாம் அதற்குப் பதில் அவளை வெட்டுகிறோம்; கூரிய ஆயுதங்களினால் குத்திக் கீறிக் கிழிக் கிறோம்; மலஜலாதிகளை விட்டு அசுத்தம் செய்கிறோம். பூமியின் புத்ரர்களான நாம் ஒருவர்க்கொருவர் த்வேஷிப்பதன் மூலமும், தூஷிப்பதன் மூலமும் முக்கரணங்களாலும் முடிவில்லாத துன்பங்கள் செய்வதன் மூலமும் நம் தாயாகிய பூமியைத் துன்புறுத்துகிறோம். பொறுமையாகிய பாலை நமக்கு ஊட்டின தாயின் வழி நாம் நடக்க வேண்டாமா? பொறையின் மக்கள் குறை கூறலாமோ? பொறுமையில் மிக்கவளாகையாலும், பூமியில் பிறந்து வளர்ந்த நமக்கு இஹபர புருஷார்த்தங்களை அடையச் செய்பவள் இவளேயாகையாலும் முதலில் 'ஹ்ரீ:' என்று பூமிதேவி சொல்லப்பட்டாள். தேசபக்தியென்பது தாயிடம் அன்பே. ஆனால் அந்தமாதவியோ மாதவனுடையவள். அவளிடம் பக்தியென்று பெயர்பூண்டு அவனியான் நாதனின் ஆஜ்ஞைகளை மீறுகிறார்கள் சிலர். பூமிதேவி அவர்களைப் பொறுக் காமல் பாரமாகவே கருதுவாள். புருஷோத்தமனிடமிருந்து பூமியைப் பிரிப்பவர்கள் தகப்பனை விட்டுத்தாயைப் பிரிப்பவர்களாகக் கருதப் படுவார்கள். 'பிராட்டியை பகவானை விட்டுப் பிரித்த ராவணன்

தலையுறுப்புண்டான்; பிரிக்கப்பார்த்த சூர்ப்பணை மூக்கறுப்புண்டான்' என்று நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்திருப்பது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

(லக்ஷ்மி:) திவ்யலக்ஷணங்கள் பொருந்தியவளாதலால் 'லக்ஷ்மி' என்று கீர்த்திபெற்றிருக்கிறார் பெரியபிராட்டியார். தேவர், "மனுஷ்யர் முதலிய எல்லாராலும் பிரார்த்திக்கப்படுபவளாதலால் 'லக்ஷ்மி' என்றரைக்கப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். பகவானுக்கு ஜ்ஞான நந்தாதி குணங்களைப்போல் ஸவருபநிருபகபூதையாயிருப்பவன். மற்ற எல்லா மஹிஷிகளுக்கும் தலைவியாயிருப்பவன். ஜீவர்களுக்கெல்லாம் புருஷகாரமாயிருப்பவன். உலகிலுள்ள ஐசுவர்யங்களை யெல்லாம் கொடுப்பவன் ஸ்ரீதேவி. ஐசுவர்யங்கள் எட்டு வகைப்படும்:- 1. தங்கம், வெள்ளி முதலியவைகள் (தனலக்ஷ்மி). 2. தான்யங்கள் (தான்ய லக்ஷ்மி). 3. புத்ரபௌத்ராதிகள் (ஸந்தான லக்ஷ்மி). 4. ரதகஜதுரகபதாதிகளையுடைய ராஜ்யலக்ஷ்மி. 5. வீர்ய (பராக்க்ரம) லக்ஷ்மி. 6. விஜயலக்ஷ்மி. 7. துஷ்டி, புஷ்டி முதலியவற்றைத்தரும் ஸௌபாக்ய லக்ஷ்மி. 8. மோக்ஷலக்ஷ்மி. இவற்றையெல்லாம் கொடுப்பவன் ஸ்ரீதேவி.

(ஹரிச்ச லக்ஷ்மிச்ச) ஸம்பத்தாயிருப்பவன் ஸ்ரீதேவி; ஸர்வ ஸம்பத்துகளுக்கும் வினாநிலமாயிருப்பவன் நிலமகள். பெருமையுடையவன் பூமகள்; பொறுமையுடையவன் பூதேவி. குணமுடையவன் ஸ்ரீதேவி; மணமுடையவன் மண் மடந்தை. கோஷிப்பிப்பவன் ஸ்ரீதேவி; போஷிப்பவன் பூமிதேவி. அழகுடையாள் இலக்குமி; புகழுடையாள் பூதேவி. ஆதரமுடையவள் அலர்மேல்மங்கை. ஆதாரமானவள் அவனியாள்.

(பத்நயௌ) இப்படிப்பட்ட கீர்த்தியையுடைய இவர்கள் பரம புருஷனுக்குப் பத்னிகள் என்று உரைக்கப்படுகிறது. "பதிம் நயதி" என்றும் வ்யுத்பத்தியின்படி ஸர்வேச்வரனைக் கண்காட்டிய இடத்தில் காரியம் செய்யச்செய்யவன் என்று பொருள்கொள்ளலாம். "யஸ்யாவிக்ஷ்ய முகம் ததிஷ்கித பராதினோ விதத்தேகிலம்" [எந்தப் பிராட்டியின் முகத்தைப் பார்த்து அவளுடைய முகபாவத்திற்கு வசப்பட்டு ஸர்வேச்வரன் எல்லாவற்றையும் செய்கிறானோ...] என்றல் லவோ ஆழ்வான் அருளினார். 'ப்ரஜைகளை பகவானிடத்தில் ஆழைத்துச் செல்லுபவன்' என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இதனால் இவ்விருவரும் புருஷகாரமாயிருக்கிறார்களென்று அறிவிக்கப்படுகிறது.

கிறது. "லக்ஷ்மி: புருஷகாரத்வே நிர்ஜிஷ்டா பரமர்ஷிபி:" [லக்ஷ்மி புருஷகாரம் (சிபார்சு) செய்பவள் என்று பரமரிஷிகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.] என்ற பாஞ்சராத்ரவசனம் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. பூதேவியும் புருஷகாரத்வத்தை உடையவளென்பது 'விஷ்ணுக்ரந்தே வஸுந்தரா...தயா ஹதேந பாபேந கர்ச்சயாமி பரமாம் கர்ஜிம்' [விஷ்ணுவினால் (த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) அளக்கப்பட்ட பூமியே...அவளால் பாபம் நீங்கினவனாகி பரம்பதத்தை அடைகிறேன்.] என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. "பத்யுர் நோ யஜ்ஞஸம்யோகே" என்கிற பாணினிஸூத்ரத்தின்படி ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதாகிற யஜ்ஞத்தில் ஸஹதர்மசாரினியாயிருப்பவன் என்றும் பத்னிசபத்திற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். "ஹரி: என்று லஜ்ஜைக்கு அபிமானி தேவதை; 'லக்ஷ்மி:' என்று ஐசுவர்யத்துக்கு அபிமானி தேவதை" என்றார் வித்யாபண்யர்.

எவ்வுலகத்திலிருப்பவரும், எம்மதத்திலிருப்பவரும் விரும்பும் இஹபுருஷார்த்தங்கள் தனம், தான்யம், ஸௌக்யம் என்பவையே யாம். இவைகளைக் கொடுப்பவர்கள் ஸ்ரீபூமி நீளாதேவிகளே. இவர்கள் மூவருக்கே 'ஸ்ரீஸூக்தம்' 'பூஸூக்தம்' 'நீளாஸூக்தம்' என்று மூன்று ஸூக்தங்கள் வேதத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் நாராயண ஸூக்தத்திற்குப் பின் விவரிக்கப்படும். ஸ்ரீஸூக்தம் லக்ஷ்மியைச் சொல்லுவதென்பதை சைவாசனரூப எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஸ்ரீதேவியினால் கொடுக்கப்படும் ஐசுவர்யங்களும், பூமியில் விளையும் நவதான்யங்களும், காய்களிகளும், அதிலிருக்கும் மண், நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாசம் எனும் பஞ்சபூதங்களும்மீலமாம் மனிதர்களோ மற்ற பிராணிகளோ உயிருடனிருக்கமுடியுமோ? இஹலோக ஸூகஸாதனங்களான நெய், பால், தயிர், உண்ணும் சேறு, பருகுநீர், தின்னும் வெற்றிலை முதலிய பதார்த்தங்களை விரும்பாதார் யாவரே இவ்வுலகிலுள்ளார்? இந்த ஸ்ரீஸூக்த, பூஸூக்த, நீளாஸூக்தங்களைப் படிப்பதனால் இஹலோக புருஷார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் அடையலாம். இவற்றைத் தருவதுடன் நிர்ணயம் பரமபுருஷார்த்தமாகிய பகவத்கைங்கர்யத்தையும் பரந்தாமனுடைய பத்னிகள் கொடுக்கிறார்கள். புருஷோத்தமன் தன் பத்னிகள் மூலமாக இவற்றைத் தருகிறான்.

(அஹோராத்ரே பார்ச்வே) பகலுமிரவும் பரந்தாமன் பக்கத்தில் இப்பத்னிகளிருக்கிறார்கள். அகலகில்வேன் இறையும் என்றிருக்க

கிறார்கள். நம்மாழ்வாரும், “உடனம் காநல் மகளிர் திருமகள் மண் மகள் ஆயர் மடமகள் என்றிவர் மூவர்” என்றும், “நிழல் போல்வனர்” என்றும் அருளிச்செய்தார். எதற்காக இப்படி இருக்கிறார்களென்றால்: “சஞ்சலம் ஹி மந்” [மனது சஞ்சலமானது.] என்றும், “நின்றவா நில்லா நெஞ்சு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சேதனர்கள் மிகவும் திசையற்ற நெஞ்சையுடையவர்களாதலால், அவர்களுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசி ஏற்பட்டவுடன் அவர்களை பகவானிடம் சேர்த்து விடவேண்டும் என்றே அச்யுதனின் அருகிலிருக்கிறார்கள். மேலும், இருவருமான சேர்த்தியே உத்தேசம். “தேவிமாராவர் திருமகள் பூமி ஏவ மற்றமரர் ஆட்செய்வார்” என்று நித்யஸூரிகளும் இவர்களுடைய சேர்த்தியில் ஏவினதை எடுத்துக் கைநீட்டுபவர்களென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் ஏவலைக்கேட்பதே பரமானந்தமாகும். சேஷனான இளையபெருமான் “க்ரியதாமிதி மாம் வத்ய” [செய்யப்பட்டும் என்று என்னை ஆஜ்ஞாபிப்பாயாக.] என்று இதையே விரும்பினார். “ரமமான வநே த்ரய:” [மூவரும் வனத்தில் ரமித்தார்கள்.] என்று சொல்லப்பட்டபடி ஜீவன், எம்பெருமான், பிராட்டி என்னும் மூவர்களுடைய சேர்த்தியே பரஸ்பரம் ஆனந்தத்தைத் தருவதாகும். ஸீதா ராமர்களுக்குப் பரஸ்பர ஸம்சுலேஷத்தினாலேற்படும் ஸந்தோஷம், இளையபெருமானுக்கு (லக்ஷ்மணனுக்கு) இருவருமான சேர்த்தியை ஸேவிப்பதனால் ஏற்பட்டதன்றோ. இங்கு பிராட்டிகளும் பகவானும் வெவ்வேறு தத்வங்கள் என்பதும் காட்டப்படுகிறது.

ராமஸ்ய தக்ஷிணே பார்ச்வே பத்மா ஸ்ரீஸ்ஸமவஸ்த்திதா ஸவ்யே து ஹ்ரீர் விசாலாக்ஷீ”

ராமனுடைய வலது புறத்தில் தாமரையாளாகிற ஸ்ரீதேவி இருந்தாள்; இடது புறத்தில் விசாலமான கண்களையுடைய பூதேவி இருந்தாள்.] என்றும் ஸ்ரீராமாயண வசனத்தாலும் “தரணிதேவீ தக்ஷிணேதரக்ஷா ததூ [பூமிதேவி இடது புறத்திலிருப்பவள்.] என்றும் பாத்தம்புராண வசனத்தினாலும் இந்த மந்திரம் விவரிக்கப்பட்டது. இத்தால் “திருவில்லாத் தேவனைத் தேறென்மின்தேவு” என்று திருமழிசையாழ்வாரால் சொல்லப்பட்டபடி, மற்ற தெய்வங்களிற்கு அட்டிலும், மாதவனின் மேன்மை உரைக்கப்பட்டது. மற்றிருந்தீர் கடகறியலாகா மாதவனென்பதோர் அன்பனாகிய அச்யுதனுக்கு “தேவ்யா காருண்யரூபயா” என்று ப்ரஸித்தமடைந்த வேரி(வாஸன) மாறாத பூமேஸிருப்பவளான ஸ்ரீதேவியும், மாதவியாகிய பூதேவியும் பத்னிகளாயிருந்துகொண்டு சேதனர்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும்படியும்,

மோக்ஷத்தை அடையும்படியும் செய்கிறார்கள். இம்மூவரும் சேர்ந்து கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் சேதனரிடம் அன்புகாட்டுவதில் போட்டி போடுகிறார்கள்.

“தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர்போலும்” என்று அருளிச்செய்தார் பெரியாழ்வாரும்.

இம்மாதிரியாக பகவானுக்கே ஸ்ரீ, பூமி, நீளை என்று மூன்று பத்னிகள் பரத்வாவஸ்தையிலும் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. அவர் புத்ரனான பிரமனுக்கும் ஸரஸ்வதி, காயத்ரி, ஸாவித்ரி என்று மூன்று பத்னிகளிருப்பதாக அறிகிறோம். அவருடைய பெயராகிய ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்கும் வள்ளி, தேவஸேனை என்று இரு பத்னிகளிருப்பதாகப் புராணங்களில் பேசப்பட்டிருக்கிறது. புருஷோத்தமனுடைய விபவாவதாரங்களிலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அஷ்டமஹிகளுடனிருந்தது எல்லோரும் அறிந்ததே. யாஜ்ஞவல்க்யர் இரண்டுபத்னிகளையுடைவரென்பது வேதப்ரஸித்தம். வைஷ்ணவ ஆசார்யச்ரேஷ்டர்களான பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை என்னும் இம்மூவரும் இரண்டு பத்னிகளை உடையவர்களென்று படித்திருக்கிறோம். இப்படி புண்ய பூமியாகிய பாரததேசத்தில் நாம் வணங்கும் தெய்வமும், ரிஷிகளும், ஆசார்யர்களும் அனேக பத்னிகளை உடையவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். ஸம்ருதிசுளிலும் பலதாரங்களை மணம் செய்துகொள்ளப் புருஷர்களுக்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிறது. பலகோடிக் கணக்கான வருஷங்களாக இருந்துவரும் இவ்வழக்கத்தை கிறிஸ்தவ மதக் கொள்கையைக் காரணமாகக்கொண்ட ஐரோப்பியரின் அனுஷ்டானத்தைக்கொண்டு மாற்ற சட்டம் ஏற்படுத்தப் பார்க்கிறார்கள். அப்படிச் செய்வது நமது நாட்டுக்கும் அதன் மக்களுக்கும் அதில் வழங்கிவரும் மதங்களுக்கும் பெருத்த தீங்காகும்.

(நக்ஷத்ராணி ரூபம்) உம்முடைய திருவுருவம் நக்ஷத்ரங்கள் போல் அழகாயிருக்கிறது. ஆதித்யனைப்போன்ற ஒளியையுடையவன் என்று முன் சொன்னதில் த்ருப்தியில்லாமல் கணக்கற்ற நக்ஷத்ரங்களைப்போல் அழகியதாயிருக்கிறது உன் சோதியுருவம் என்று சொல்லப்படுகிறது. சங்கசக்ரங்கள், திவ்யாபரணங்கள், ஹிரண்யவர்க்கையான பிராட்டி பீதாம்பரம் முதலியனெல்லாளுடன் கூடிய வ்யமங்கள விக்ரஹம் நக்ஷத்ரங்களுடன் கூடிய நீலமேகம்போல் இளங்குகிறதன்றோ.

“தாராருபாணி த்ருச்யந்தே யார்யேதாநி நபுஸ்ஸ்த்வே
மம ருபாணி தாந்யேவ”

[ஆகாயத்தில் காணப்படும் நகூத்ரரூபங்களெல்லாம் என்னுடைய உருவங்களே.] என்று மஹாபாரதத்தில், ஆரண்யபர்வத்தில் பகவான் மார்க்கண்டேயரைக் குறித்துச் சொன்ன வசனத்தை அனுஸரித்து நகூத்ரங்கள் பகவானுடைய சரீரங்களே என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (அச்விநௌ வ்யாத்தம்) அழகில் மிக்க உம்முடைய திருமுகமண்டலம் அச்வினீ தேவர்கள்போல் விளங்குகிறது. “அழகனே! காப்பிடவாராய்” என்றார் பெரியாழ்வார். கண்டவர்தம் மனம் வழங்கும் அழகுடையவனன்றோ இவன். அச்வினீதேவர்களைக்காட்டிலும் அழகிய உருவமுடையவர் ஸீலாவிபூதியில் இல்லாமையால் இவர்கள் உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டனர். இவர்களும் பகவானுடைய திருமுகமண்டலத்திற்கு ஒப்பாகார்கள். பட்டரும் பூரங்கராஜஸ்தவத்தில்

“விஹரதுமயிரங்கிண்ச்ஞலிகாப்ரமரகதிலகோர்த்வபுண்ட்ரோஜ்ஜ்வலம்
முகமம்ருததடாகசந்த்ராமபுஜஸ்மர ஹரசசி முக்ததம்ந்ஸமிதம்”

[திருமுடி, திருநெற்றியில் அலையும் திருக்குழல், திலகம், திருமண்காப்பு, இவற்றால் பிரகாசிப்பதும், அம்ருததடாகம், சந்திரன், தாமரைப்பூ, இவற்றின் கர்வத்தைப் போக்கடிப்பதும், வெண்மையான, அழகிய புன்முறுவலை உடையதுமான பூரங்கநாதனுடைய முகம் என்னிடம் விஹாரம் செய்யக்கடவது.] என்று பகவானுடைய திருமுகத்தை ஒப்பற்றதாகவன்றோ பேசினார்.

இதற்குமேல் வேதபுருஷன், இப்புருஷஸூக்தத்தை அனுஸந்தித்தவர்களுக்கு இஹலோக புருஷார்த்தங்களையும், பகவத்கைங்கர்யத்தையும் கொடுக்கும்படி புருஷோத்தமனைப் பிரார்த்திக்கிறான். இங்கு கைங்கர்யப்ரார்த்தனை செய்யப்படுகிறதென்பது கருணைக்கடலான பெரியவாச்சான்பிள்ளையால் பரந்தரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. (இஷ்டம் மதிஷாண) இவர்கள் விரும்பின எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் கொடும். இதனால் ப்ரயோஜனத்தரபராக மாட்டார்களோ என்ற ஸந்தேஹம் எழுகிறது. புருஷோத்தமனிடம் மற்ற பலன்களை நமக்காக விரும்பினால் ப்ரயோஜனத்தரபராவோம். பூரிவைஷ்ணவர்களுக்கு இவ்வுலகிலுள்ள எல்லா ஸம்ருத்திகளும் உண்டாகவேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பது தோஷமன்று. ஆழ்வார்களும் “நன்மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே” என்றும், “நல்ல பதத்தால் மனவாழ்வார் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே” என்றும்,

“விடுமால் வினை வேண்டிடில் மேலுலகும் எளிதாயிடும் அன்றி

இலங்கொளிசேர்

கொடுமாகடல் ஸ்வயகம் ஆண்டுமதிக்குடை மன்னவராய் அடிகூடுவரே” என்றும் அருளிச்செய்தனரன்றோ.

(அழும் மதிஷாண) முன் மந்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யம் ‘அழும்’ என்று காட்டப்படுகிறது. நித்யஸூரிகள் செய்யும் கைங்கர்யத்தையும் கொடும்; பரமபுருஷார்த்தமாகிற பகவத்புவதத்தைக் கொடுப்பீராக. பிராட்டியும் திருமாயிருக்கிற சேர்த்தியில் அடிமையை அருளுவீராக. (ஸர்வம் மதிஷாண) எல்லாவற்றையும் கொடும். வேண்டிற்றெல்லாம் தருபவனன்றோ தாமோதரன்.

“சாய்கொண்ட இம்மையும் சாதித்து வானவர் நாட்டையும்
நீ கண்ணுகொள்ளென்று வீடும் தரும் நின்று நின்றே”
என்றார் நம்மாழ்வார்.

இந்த ருக்கில் அச்யுதனுடைய அன்பெனும் அவியாவிளக்கை பூழ்மிகள் தூண்டுகிறார்களென்றும், புருஷோத்தமன் அன்புமயமானவனென்றும், சோதிவடிவானவனென்றும், அழகமர்துழொளியனென்றும் சொல்லப்பட்டது.

“ஸர்வம் ஜகந்மம புவேதிதி ஸஞ்சிந்தயந் முநி:
த்யாயேத் புருஷஸூக்தேந ப்ரதிபாத்ய ஜநார்த்தநம்
விஷ்ணு: புருஷஸூக்தார்த்த இதியம் வைதிசு ச்ருதி:
புருஷஸ்ய ஹரேஸ் ஸூக்தம் ஸர்வபாப்ரணாதம்”

[‘இவ்வுலகெல்லாம் எங்கேகாட்டும்’ என்று நினைத்துக்கொண்டு, முனியானவன், புருஷஸூக்தத்தினால் ஐனார்த்தனைச் சொல்லி, தியானிக்கக்கடவன். விஷ்ணுவே புருஷஸூக்தத்தினால் சொல்லப்படுபவனென்று வேதத்தில் உரைக்கப்பட்டது. ஹரியாகிற புருஷனுடைய ஸூக்தம் எல்லாப் பரபங்களையும் போக்கடிப்பது.] என்று கார்க்கசௌகமஹரிஷிகளால் ‘புருஷஸூக்தம் ந்ராயணனைச் சொல்லுவதென்று உரைக்கப்பட்டது. போதாயனரும்.

“அதையும் ருக்யஜுஸ்ஸாமயிஸ்ஸுதுவந்தி த்ருவஸூக்தம் ஜபித்வா
புருஷஸூக்தம் ச அப்யாஸ்ச வைஷ்ணவாந் மந்தராந்”

[இந்த நாராயணனை, த்ருவஸூக்தத்தையும், புருஷஸூக்தத்தையும் மற்ற வைஷ்ணவ மந்திரங்களையும் ஜபித்து, ருக்யஜுஸ்ஸாமவேதங்

களால் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறார்கள்.] என்று விஷ்ணுவினுடைய ஆராதனத்தில் புருஷஸூக்தஜபம் செய்ய விதித்திருக்கிறார்.

“ஏஷா வைஷ்ணவீ நாமஸம்ஹிதா, ஏதாம் ப்ரபுஞ்ஜந் விஷ்ணுமப்ரீணதி” [இது விஷ்ணுவினுடைய நாமஸம்ஹிதை; இதை ப்ரயோகிப்பவன் விஷ்ணுவை ப்ரீதியடையச் செய்கிறான்.] என்று ஸாமவிதிப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆதர்வணத்திலும், கோபதப்ராஹ்மணத்தில், “வைஷ்ணவ்யா புருஷஸூக்தம்” என்று உரைக்கப்பட்டது.

“புருஷஸ்ய ஹரோஸ்ஸூக்தம் ஸ்வர்க்யம் தந்யம் யசஸ்கரம்... ச்ருதிஷு ப்ரபுலா மந்த்ராஸ் தேஷ்வப்யத்யாதம் வாதிந: தத்ராபி பெளருஷம் ஸூக்தம் ந தஸ்மாத், வித்யதே புரம்”

[புருஷனாகிய ஹரியின் ஸூக்தம் ஸ்வர்க்கத்தைத் தருவது; மேலானது; கீர்த்தியைக் கொடுப்பது. வேதங்களில் மந்த்ரங்கள் மேலானவை; அவைகளிலும் பரமாத்மாவைச் சொல்லுபவை சிறந்தவை. அவற்றிலும் புருஷஸூக்தம் பெருமைவாய்ந்தது. அதைக் காட்டிலும் மேலானதில்லை.] என்று சௌநக ஸ்ம்ருதியில் புருஷஸூக்தத்தின் பெருமை பேசப்பட்டது. வியாஸ ஸ்ம்ருதியிலும்,

“ந விஷ்ணவாராதநாத் புண்யம் வித்யதே கர்ம வைதிகம் தஸ்மாத்நாதி, மத்யாந்தம் நித்யமாராத்யேத் ஹரிம் தத், விஷ்ணோரிதி மந்த்ரேண ஸூக்தேந பெளருஷேண ச நைதஸ்ய ஸத்துருசோ மந்த்ர: வேதேஷூக்தச் சதுர்ஷ்வபி”

[விஷ்ணுவை ஆரதிப்பதைக்காட்டிலும் புண்யமான வைதிகம் கிடையாது. ஆகையால் “தத், விஷ்ணோ: பரமம் பதம்” என்னும் மந்திரத்தாலும், புருஷஸூக்தத்தாலும், ஆதிமத்யாந்தமில்லாத ஹரியை தினந்தோறும் ஆரதிக்கக்கூடவன். இதற்கு ஸமானமான மந்திரம் நான்கு வேதங்களிலும் சொல்லப்படவில்லை.] என்று உத்கோஷிக் கப்பட்டது. விஷ்ணு ஸ்ம்ருதியிலும் “வாஸுதேவம் ஸமர்ச்சயேத்” [வாஸுதேவனை அர்ச்சனை செய்யவேண்டியது.] என்று ஆரம்பித்து “ஏவம்ப்யர்சய து ஜபேத் ஸூக்தம் வை பெளருஷம் தத:” [இம்மாதிரி ஆரதித்து புருஷஸூக்தத்தை ஜபிக்கவேண்டியது.] என்று சொல்லப்பட்டது. வாதூல ஸூத்ரத்தில், “யத்ர யத்ர கர்மப்ரேஷோ ஜாயதே தத்ர தத்ர புருஷம் த்யாயந் புருஷஸூக்தம் ஜபேதர்ச்சயேத் பூர்ணதவாத் புருஷ:” [கர்மப்ரம்சம் உண்டாகும்போது, புருஷனை தியானித்து,

புருஷஸூக்தத்தை ஜபித்து ஆரதிக்கவேண்டியது; பூர்ணனாகையால் புருஷனெனப்படுகிறான்.] என்று புருஷஸூக்தத்தின் சிறப்பு சொல்லப்பட்டது. இம்மாதிரியாகப் பல்லாயிரக்கணக்கான இடங்களில் புருஷஸூக்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் நாராயணனே என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதிறாஸ்ப்ராணங்களிலும் பல பலவிடங்களில் இது பகவத்பரமென்று பேசப்பட்டிருக்கிறது. ஸாரமான சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டுவோம். மஹாபாரதத்தில், மோக்ஷதர்மத்தில்,

“புஹவ: புருஷா ராஜந் உதாஹோ ஏக ஏவது। கோஹ்யத்ர புருஷ: ச்ரேஷ்ட: கோ வாயோநிரிஹோச்யதே” [ப்ராஹ்மணரே! புருஷர்கள் பலரா? அல்லது ஒருவனா? (பலரானால்) இவர்களுள் எந்தப் புருஷன் மேலானவன்? எவன் மற்றவர்களுக்கு காரணமாயிருப்பவன்?] என்று ஜனமேஜயர் வைசம்பாயனரை வினவினார். வைசம்பாயனரும் தாம் சொல்லப்போகும் விஷயம் அதிரஹஸ்யமானதாகையால் தன் குருவான வியாஸரை நமஸ்கரித்து,

“புஹவ: புருஷா ராஜந் ஸாங்க்யயோக்யவிசாரிணம்। ஸந்ததி, சந்ததி, புருஷம் ஏகம் குருகுலோத்ஸவஹ॥ புஹநோம் புருஷாணஞ்ச யதை, கோ யோநிருச்யதே। தத்யாதம் புருஷவ்யாக்ரம் வ்யாக்யாயாஸ்யாமி குணதி, கம்॥ இத்யம் புருஷஸூக்தம் ஹி ஸர்வவேதேஷு பார்த்திவ। ருதம் ஸத்யம் ச விக்யாதம் ருஷிஸிம்ஹேந சிந்திதம்॥”

[குருகுலச்ரேஷ்டனான அரசனே! ஞானிகளும் யோகிகளும் புருஷர்கள் பலரேன்ற நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஒருபுருஷன் என்பதை அவர்கள் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள். பல புருஷர்களுக்கும் காரணமானவனும், குணங்களில் சிறந்தவனுமான புருஷச்ரேஷ்டனைச் சொல்லுகிறேன். ரிஷிச்ரேஷ்டரால் ஸாக்ஷாதிக்கப்பட்ட இந்தப் புருஷஸூக்தம் எல்லா வேதங்களிலும் உண்மையை உணர்த்துவது என்று கீர்த்திபெற்றிருக்கிறது.] என்று அத்தைவதநிரஸனம் செய்து புருஷஸூக்தமே காரண புருஷனைக் கூறுகிறது என்று உரைத்து, புருஷோத்தமன் யாரென்பதை நிர்ணயம் செய்ய ப்ராஹ்மாவுக்கும் ருத்ராவுக்கும் நடந்ததான பின்வரும் ஸம்பாஷணையைச் சொன்னார்:-

முன் ஒரு காலத்தில், பாற்கடலின் நடுவிலுள்ள வைஜயந்த மென்னும் பர்வதத்தில் பிரமன் தவம் செய்து கொண்டிருக்கும்

போது, சிவபிரான், தன் தகப்பனான பிரமனை அடிபணிந்து பல புருஷர்களை ஸ்ருஷ்டிசெய்யும் நீர் எந்தப் புருஷனை தியானிக்கிறீர்? என்று கேட்டார். அதற்கு பிரமன்

“ச்ருணு புத்ர யதூ ஹ்யேஷ புருஷ: சாச்வதோவ்யய:...
ந ஸ ஸாக்யஸ் த்வயா த்ரஷ்டும் மயாந்யைர்வாபி ஸத்தம்...
மமாந்தராத்மா தவ ச யேசாந்யே தேஹிஸம்ஜ்ஞிதா:...
விச்வமுர்த்தா விச்வபுஜ: விச்வபாத்மா க்ஷிநாஸிக:...
மஹாபுருஷசப்தம் ஸ பிபுர்த்யேகஸ் ஸநாதந:...
ஸஹி நாராயணே ஜ்ஞேய: ஸர்வாத்மா புருஷோ ஹி ஸ:”

[குழந்தாய்! நித்யானுவனும், அழிவற்றவனுமான புருஷனைப்பற்றிக் கேட்பாயாக, அவனை உன்னாலும், என்னாலும், எவராலும் காண முடியாது. அவன் உனக்கும் எனக்கும், எல்லோருக்கும் அந்தர்யாமி. அவன் முடிகளாயிரம், அடிகளாயிரம், கைகளாயிரம், கண்களாயிரமுடையவன். பழைமையான அவனே மஹாபுருஷசப்தத்தை வஹிக்கிருன். அவனை நாராயணனென்று அறிவாயாக; ஸர்வாத்மாயாமியான அவனன்றோ புருஷன்.] என்று புருஷஸூக்தத்தால் சொல்லப்படுபவன் பரமாத்மாவான நாராயணனே என்று தெளிவாகத் தெரிவித்தார். விஷ்ணுபுராணத்தில் துருவன் இவ்விஷயத்தை விளக்கினான். மேலும், ஹரிவம்சத்தில் கைலாஸயாத்திரையின்போது ருத்ரன், உமையுடன் கூடியிருந்து கைகூப்பி, பகவானைக் குறித்து,

“ஸஹஸ்ரீர்ஷா புருஷஸ் ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ரபாத்
ஸஹஸ்ரோதரபூஹுச்ச ஸஹஸ்ராத்மா திவ்யஸ்பதி:....”

முதலிய ச்லோகங்களால் ஸ்தோத்ரம் செய்ததாலும் புருஷஸூக்தம் பேசநின்ற சிவனுக்கு நாயகனான நாராயணனையே சொல்லுகிற தென்று ஸித்திக்கிறது. மோக்ஷதர்மத்தில் முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயத்தில் பீஷ்மரை யுதிஷ்டிரன்

“நாராயணம் ஹ்ருஷீகேசம் கோவிந்தமபராஜிதம்
தத்வேந புரதச்ரேஷ்ட்டுச்ரோதுமிச்சுயமி கேசவம்”

[பரதகுலத்தில் பிறந்தவருள் சிறந்தவரே! ஐயிக்கப்படாதவனும், கோவிந்தன், ஹ்ருஷீகேசன், கேசவன் என்னும் பெயர்களுடைய வனுமான நாராயணனை உண்மையாக அறியவிரும்புகிறேன்.] என்று கேட்க,

“கேசவோ புரதச்ரேஷ்ட்டு புகுவாநீச்வர: ப்ரபு:”

புருஷஸ்ஸர்வமித்யேவ ச்ருயதே பூஹுதா விபு:”

ப்ராஹ்மணாநாம் சதம் ஜ்யேஷ்டம் முக்யாத்ஸ்யாஸ்ருஜத்ப்ரபு:”

[பரதச்ரேஷ்ட்டனே! ப்ரபுவும், பகவானுமான கேசவனே ஸர்வேச்வரன். ஸர்வவ்யாபியான அந்தப் புருஷனே எல்லாமென்று பல விதமாகச் சொல்லப்படுகிறான். ப்ரபுவான இவனே முகத்திலிருந்து உயர்ந்தவர்களான நூறு ப்ராஹ்மணர்களை ஸ்ருஷ்டித்தான்.] முதலிய ச்லோகங்களாலும் இவ்விஷயம் நன்கு விளக்கப்பட்டது. ராமாயணத்திலும், பாகவதத்திலும், கீதையிலும், மற்ற புராணங்களிலும் புருஷஸூக்தம் நாராயணனையே பரமாத்மாவென்று உத்கோஷிக்கிறதென்பது சொல்லப்பட்டது. இதைப் பன்னியுரைக்குங் கால் பாரதமாம். ஆதலால் இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறோம்.

கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில்,

“யம் பூதபுவ்யபுவதீசமரீசமாஹு: அந்தஸஸமுத்ராலியம் யமந்த்ருபம்
யஸ்ய த்ரிலோக்ஜநீ மஹிஷீ ச லக்ஷ்மீ: ஸாக்ஷாத் ஸ ஏவ புருஷோஸி
ஸஹஸ்ர முர்த்தா
ஸர்வச்ருதிஷ்வநுகுதம் ஸ்திர்மபரகம்ப்யம் நாராயணஹ்வயதூரம்
த்வமிவாநவத்யம்
ஸூக்தம் து பெருஷமசேஷஜகத்பவித்ரம் த்வாமுத்தமம் புருஷமீச
முதாஜ்ஹார”

[முக்காலங்களிலுள்ளவற்றிற்கு ஈசனென்றும், தனக்கொரு ஈசனில்லாதவனென்றும், பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனென்றும், அபரிமிதமான அவதாரரூபங்களையுடையவனென்றும், மூவுலகிற்கும் தாயாகிய லக்ஷ்மியைப் பத்னியாகவுடையவனென்றும் சொல்லப்பட்ட நியே ஆயிரம் தலையையுடைய புருஷனாகியும், உன்னைப் போல், எல்லாச் ச்ருதிகளிலும் உத்கோஷிக்கப்பட்டதும், நிலையானதும், அசைக்கமுடியாததும், ‘நாராயணம்’ என்ற பெயரையுடையதும், குற்றமற்றதும், உலகையெல்லாம் புனிதமடையச் செய்வதுமான புருஷஸூக்தம், உன்னையே மேலான புருஷனாகவும், ஈச்வரனாகவும் சொல்லிற்று.] என்று புருஷஸூக்தத்தின் பெருமையையும், பொருளையும் ஸங்க்ரஹித்தார். பெரியவாச்சாஸ்பின்னையும் திருவாய் மொழி வியாக்யானத்தின் கடைசியில் “ஸ்ரீமாத்நாராயணனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று இவர்க்குப் பக்ஷமென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தம் உபநிஷத் ப்ரபித்தமும்; அநந்யபர

மான நாராயணனுதவாகத்திலே, நாராயணசப்தத்தாலே ஸர்வாதிக்ஷைச்சொல்லி, “ஹர்ச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யென” என்று உத்தர நாராயணத்தே சொல்லிற்று” என்று அருளிச்செய்தார்.

இந்தப் புருஷஸூக்தத்தில், ஸ்ரீபூமிநாதனான நாராயணனே பராத்மரென்றும், அவனே நான்முகனைப் படைத்தானென்றும், அவனே ஸர்வகாரண பூதனென்றும், ஸர்வாதந்தர்யாமியென்றும், லோகஸம்ரக்ஷணர்த்தம் பல அவதாரங்களைச் செய்தானென்றும், நித்யவிபூதிநாயகனென்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. புருஷஸூக்தம் என்னும் பெயரிலிருந்தே ஸ்தோதரவாகிய ஜீவாத்மா உண்டென்றும், ஸ்தவப்ரியகுதிய மஹாபுருஷன் உண்டென்றும், ஸ்தோத்ரமும் உண்மையென்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. ஜ்ஞாதா, ஜ்ஞேயம், ஜ்ஞானம் என்னும் மூன்று இல்லை என்று சொல்லும் அத்தைவாதம் இங்கு ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. உலகம் பொய்யென்கிற ப்ரமவாதத்திற்கு, இங்கு விவரமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸருஷ்டி க்ரமத்தில் இடமுண்டோ? பரம்புருஷனுக்கு ஆயிரம் கண்கள், ஆயிரம் தலைகள் என்றும், ஆதித்யவர்ணமானவனென்றும், நக்ஷத்ரங்கள்போல் உருவமுடையவனென்றும், அக்ஷிதேவர்கள் போல் அழகானவனென்றும் சொல்லப்பட்டதில் ரூபமில்லை என்னும் வாதம் வீணாவதென்று விளங்குகிறது. சேதனர்கள், நித்யர், முக்தர், பத்தர் என்று மூன்றுவிதமானவர்களென்றும், மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன் முகுந்தவனே என்றும் காட்டப்படுகிறது. காலமும் வருங்காலம், நிகழ்காலம், கழிகாலம் என்னும் மூன்று பேதத்தை உடையதென்று தெரிகிறது. புருஷோத்தமனுடைய மஹிமை வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாததென்று அறிவிக்கப்படுகிறது. புருஷோத்தமன் ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்கள் நிறைந்தவனென்றும், ஹேயகுணம் சிறிதும் இல்லாதவனென்றும், ஸூல்பமரக ஆரதிக்கத்தக்கவனென்றும் உத்தேஷிக்கப்பட்டதிலிருந்து பகுணமில்லை என்னும் கட்சிக்குக் கொஞ்சமும் இடமில்லை. ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டதும், “விஷ்ணோர் யத் பரமம் பதம்” என்று சொல்லப்பட்டது மான ஸ்தானவிசேஷம் இருக்கிறதென்றும், அதை அடைவதே மோக்ஷமென்றும் விரித்துரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பகவத் கைங்கர்யமே பரம்புருஷார்த்தமென்றும் அதுவும் இருவருமான சேத்தியில் செய்யப்பட்டவேண்டும் என்றும் சொல்லும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. விசிஷ்டாத்வைதமே வேதாந்தத்தின் விழுப்பொருள் என்னும் ஸித்தாந்தம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

நாராயணஸூக்த நிர்ணயம்.

இது யஜுர்வேதத்தில், தைத்திரீய உபனிஷத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தைத்திரீய நாராயணவல்லியில் இது ஒரு அனுவாகமாகும். இந்த நாராயணவல்லியில் “அத்ய்யஸ் ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப்பு இத்யஷ்டௌ” என்று “அத்ய்யஸ் ஸம்பூத:” என்று ஆரம்பிக்கும் புருஷஸூக்தத்தின் உத்தரானுவாகம் படிக்கப்படவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அங்கு சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீபூமிநாதனான புருஷன் நாராயணனே என்று இங்கு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. புருஷஸூக்தத்தில் புருஷனென்று சொல்லியிருந்தபோதிலும், ஸ்ரீபூமிநாதனென்று உத்தேஷித்திருந்தபோதிலும், அவனுடைய அஸாதாரணமான பெயராகிய நாராயண நாமத்தைச் சொல்லாத குறையுண்டு. அக்குறை இங்கு தவிர்க்கப்படுகிறது. இதற்கு முந்தின அனுவாகத்தில் தஹரவித்யை சொல்லப்பட்டது. அதன் முடிவில்,

“யத்யுவேத்யாதெயஸ்வர: ப்ரோக்த: வேத்யாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித: தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ் ஸ மஹேச்வர:”

[வேதத்தின் ஆதியில் எந்த ஸ்வரமானது சொல்லப்பட்டதோ, வேதத்தின் அந்தத்திலும் எது நிலைநிற்கிறதோ, தன் காரணமாகிய அகாரத்தில் ஒடுங்கின அந்த ஒங்காரத்திற்கு அர்த்தமாயிருப்பவனே ஸர்வேச்வரன்.] என்று அகாரவாச்யனான அச்யுதனே ஸர்வேச்வரன் என்று சொல்லப்பட்டது. இத்துடன் த்ருப்தியடையாமல் பரப்ரஹ்மத்தினுடைய ஒப்புயர்வற்ற பெயரைச்சொல்லி நிர்ணயிக்கிறது இங்கு. மேலும், வேதத்திலே பல வித்யைகளில் பரவஸ்துவைக் குறித்து சிவனென்றும், சம்பு என்றும், ஹிரண்யகர்ப்பனென்றும், பரப்ரஹ்மமென்றும், பரமாத்மாவென்றும், பரஞ்ஜ்யோதியென்றும், பரதத்வமென்றும் சொல்லப்பட்ட சப்தங்கள் நாராயணனையே குறிக்கின்றன என்று இங்கு கோஷிக்கப்படுகிறது. இதையே “வேதேச்ச ஸர்வை: அஹமேவ வேத்ய:” [எல்லா வேதங்களாலும் நானே அறியப்படுபவன்] என்று கீதாசார்யன் அருளினான்.

“ஓதுவார் ஓத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்
சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை”

என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். மறையாய நால்வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடர் மாதவனேயாவான். நாஸ்திகராயும், துஷ்ப்ரக்ருதிகளாயும், பாஹ்யர்களாயும், குத்ருஷ்டிகளாயும் இருப்பவர்களுக்குத் தன் பொருளை மறைக்கிறபடியால் மறை என்று சொல்லப்படுகிறது.

வேதம். அவ்வேதம், ஸத், ப்ரஹ்மம், ஆத்மா, இந்த்ரன், சம்பு, சிவன், ருத்ரன், ப்ரஜாபதி முதலிய ஸாமான்ய சப்தங்களையிட்டுப் பரமபுருஷனைச் சில இடங்களில் சொல்லுவதன்மூலம் முற்கூறிய வர்களை மயக்குகிறது. அதனால் சிலர் ப்ரக்ருதிதான் ஜகத்காரண மென்று மயங்குகிறார்கள்; மற்றும், சிலர் ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகள் தான் பாவஸ்துவோ என்று கலங்குகிறார்கள். அந்த அசேதனப்ரக்ருதியும், ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளும் நாராயணனிடத்திலிருந்தே உண்டாயினரென்று வேதத்தில் உத்தேகாஷி்க்கப்பட்டிருப்பதை, பகவானுடைய மாயையினால் மயக்கப்பட்டு, அவர்கள் அறிவதில்லை.

“போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டும்மை இன்னே தேற்றி வைத்தது எல்லீரும் விடு பெற்றால் உலகில்லையென்றே” என்று நம்மர்ந்வார் அருளிச்செய்தார். புருஷோத்தமனையே சரணமாகப் பற்றின் மஹான்களுக்கு உண்மைப் பொருளை உணர்த்துவதன்மூலம் வேதமென்னும் கீர்த்தியைப் பெற்றது மறை.

“கைவலீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே”

[ஸத்வரஜஸ்தமோகுணமுடையதும், என்னைச் சேர்ந்ததுமான மாயை (ப்ரக்ருதி) தாண்டமுடியாதது; என்னையே சரணமடைந்தவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.] என்றார் கிருஷ்ண பகவான். மஹான்கள் முற்கூறிய ஸாமான்ய சப்தங்கள் விசேஷ சப்தமர்கிய நாராயணசப்தத்திலேயே முடிவடையுமென்பதை அறிவார்கள். அந்த ப்ரஹ்மா, இந்த்ரன், சிவன் முதலிய சப்தங்களும் புருஷோத்தமனுடைய பெயர்களே. அவன் தன்னுடைய பெயர்களாகிய அவற்றைத் தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட சிலருக்கு அளித்ததனால் அவர்களைச் சொல்லுகிறதோ என்ற ஸந்தேஹம் சிலருக்கு ஏற்படலாம். அந்த ஸந்தேஹத்தை நீக்குவதற்காக, இங்கு எட்டு தடவை நாராயண நாமத்தைத் திரும்பத்திரும்பப் படித்ததோடன்றியில், அவனுக்கந்த மற்ற பெயர்களாகிய ஹரி, அச்சுதன், அனந்தன் என்னும் பெயர்களும் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

“ந து நாராயணதீநாம் நாம்நாமந்யத்ர ஸம்பவ:
அந்யநாம்நாம் க்ருதிர் விஷ்ணு: ஏக ஏவ ப்ரகீர்த்தித:
ருதே நாராயணதீநி நாமாநி புருஷோத்தம:
ப்ராத்நாத்யத்ர புக்வாந்.....”

[நாராயணன் முதலிய பெயர்கள் மற்ற தெய்வங்களைக் குறிக்க மாட்டா. மற்ற தெய்வங்களின் பெயர்களுக்கும், விஷ்ணு ஒருவனே சேருமிடமாகக் கீர்த்தி பெற்றிருக்கிறான். நாராயணன் முதலிய பெயர்களைத்தவிர மற்ற பெயர்களைப் புருஷோத்தமன் பிறருக்குத் தந்தருளினான்.] என்ற வடிமனபுராணவசனம் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. இம்மாதிரியாக நாராயணனே பரமாத்மா என்று நிர்ணயித்து அவன் பெருமையைப் பேசுகிறபடியால் இது ‘நாராயணஸூக்தம்’ என்று கீர்த்திபெற்றிருக்கிறது. புருஷஸூக்தத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லப்பட்டது. நாராயணஸூக்தத்தில் ரக்ஷண க்ரமமும், உபாஸனாக்ரமமும், அவனுடைய மேன்மையும், அவன் ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கும் தன்மையும் சொல்லப்படுகின்றன. ஸிங்கபூயஸ்த்வாதிகரணத்தில், வியாஸரும், ஸர்வபரவித்யைகளிலும் உபாஸிக்கப்படுவான் நாராயணனே என்று இங்கு நிர்ணயிக்கப்படுவதாக ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்.

ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம் விச்வாஷ்டம் விச்வசம்புஷம்
விச்வம் நாராயணம் தேவமக்ஷரம் பரமம் ப்ரபும.

[ஆயிரம் தலைகளையுடையவனும், ப்ரகாசிக்கின்றவனும், எங்கும் கண்களை உடையவனும், உலகத்திற்கெல்லாம் நன்மையைச் செய்பவனும், உலகமாயிருப்பவனும், (அப்படியிருந்தும்) தோஷங்களற்றவனும், அழிவற்றவனும், மேலானவனும், ஸ்வாமியாயிருப்பவனும் நாராயணனே.]

இங்கு ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் முதலிய சப்தங்களில் முதல்வேற்றுமையின் பொருளில் இரண்டாவது வேற்றுமை ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். இங்கேயே “விச்வமேவேதம் புருஷ:” என்றும், “நாராயண: பர:” என்றும் பலவிடங்களில் முதல்வேற்றுமையிலேயே படிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி விங்கபூயஸ்த்வாதிகரண ஸூபாஷ்யத்திலும், ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் விநிவாகக் காணலாம். (ஸஹஸ்ரசீர்ஷம்) ஆயிரம் தலைகளையுடையவன். இங்கு தலையென்பது கால், கை முதலிய மற்றவைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். இதனால் அனந்தமான ஜ்ஞானசக்தியையுடையவனென்று சொல்லப்படுகிறது. கைதயில் விச்வரூபதர்சனத்தில் காட்டப்பட்டதுபோன்ற திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இத்தால் புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்டவனே இங்கு நாராயணனென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறானென்று விளங்குகிறது. (தேவம்) பிரகாசிப்பவன்.

“முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ?
அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ?
படிச்சோதி ஆடையொடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொன்
கடிச்சோதி கலந்ததுவோ? திருமாலே! கட்டுரையே”

[படிச்சோதியாடை — இயற்கையான ஒளியையுடைய ஆடை. பல்கலன் — பல ஆபரணங்கள். கடிச்சோதி — திருவரையின் ஒளி.] என்று நம்மாழ்வாரால் வர்ணிக்கப்பட்ட ஒளிமயமான உருவத்தை உடையவன். (தேவம்) உலகத்தை உண்டாக்கி, ரக்ஷித்து, ஸம் ஹரிப்பதை வினையாட்டாக உடையவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (விச்வாக்ஷம்) ‘ஸஹஸ்ராக்ஷ:’ என்று புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்டதை நினைக்கிறது. எல்லாவற்றையும் அறிபவன் என்று தாதபர்யம்.

“உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்தறிதி யென்றே
வெள்கிப்போய் என்னுள்ளே நான் விலவறச் சிரித்திட்டேனே”
என்றார் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்,

“விச்வதச் சக்ஷுருத விச்வதோமுகேகா
விச்வதோ ஹஸ்த உத விச்வதஸ்பாத்”

[எங்கும், கண்களையும், முகங்களையும், கைகளையும், கால்களையும் உடையவன்.] என்று நாராயணவல்லியில் முதலனுவாகத்தில் படிக்கப்பட்டது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. எங்கும், கண், முகம், கை, கால் முதலியவை செய்யும் காரியங்களைச் செய்ய சக்தியுள்ளவன் என்பது இதன் ஸாரார்த்தம். (விச்வாக்ஷம்) உலகிற்கெல்லாம் கண் முதலிய ஸகலேந்த்ரியங்களாகவுயிருப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “சக்ஷுர் தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்” [தேவர்களுக்கும் (நித்யஸூரிகளுக்கும்) மனுஷ்யர்களுக்கும் கண்ணுயிருப்பவன்.] என்று வேதம் உத்கோஷித்தது. “கண்ணுவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” என்றார் வேதம் தமிழ் செய்த மாறன். கண்ணிலாவியில் எப்படிக்க காரியம் செய்வதரிதோ, அப்படியே, நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியற, இவனில்லாவியில் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. நம் கண்ணன் கண்ணல்லது இல்லையோர் கண்ணே.

(விச்வசம்புவம்) உலகத்திற்கு எல்லாவிதமான நன்மையையும் கொடுப்பவன். இத்தால் ‘சம்பு’ என்று அதர்வசிகையில் சொல்லப்

பட்டவனும் இவனே என்று காட்டப்படுகிறது. ‘விச்வசம்புவம்’ என்றதிலால் ‘சம்பு’ என்று உலகில் ப்ரஸித்தமான சிவன் இவ்வுலகில் சிலர்க்கு சில நன்மைகளைத் தருபவன்; இவனே எல்லா உலகினர்க்கும் எல்லாவிதமான நன்மையையும் தருபவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தை இவனையன்றி வேறு எவரால் கொடுக்கமுடியும்? “மம மாயா துரத்யயா” [என் மாயை தாண்டமுடியாதது.] என்று அவனால் சொல்லப்பட்ட மாயையை அவனையன்றி வேறு யாரால் தாண்டிக்கமுடியும்? ஒரு குருவி பிணைத்தபிணையலை நம்மால் அவிழ்க்க முடியவில்லை; ஸர்வ சக்தி பிணைத்த பிணையலை நம்மால் அவிழ்க்கப்போமோ? அவனையே உபாயமாக அடைந்தால்தான் பிறவியென்னும் பெருங்கடலைத் தாண்டி அக்கரையேறலாம். “அது ஸோப்யங்குதோ புவதி” [பின் இவன் பயம் நீங்கினவனாக ஆகிறான்.] என்றது வேதம். “அப்யம் ஸர்வபூதேப்யோ துத்வாம்யேதத் து வ்ரதம் மம்” [எல்லா பூதங்களிடமிருந்தும் அபயமளிக்கிறேன்; இதுவே என்னுடைய வ்ரதம்.] என்றான் சக்ரவர்த்தித்திருமகன். உடையவனன்றோ உடைமையை விடமாட்டாத பற்றுடையவனுயிருப்பான். பெற்றமனம் பித்தன்றோ? “நம் அரங்குய பித்தனைப் பெற்றும் அந்தோ! பிறவியுள் பிணங்குமாறே!” என்றார் தொண்டரடிப்பொடிகள். அந்த வாத்தலயத்தினாலே நமக்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து, சாஸ்தரத்தை அருளி, பல அவதாரங்களைச்செய்து, நம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளப் படாதனபடுகிறான். ஆனால் நாம் ‘பிள்ளைமனம் கல்லு’ என்பதுபோல் இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம் படைத்து, மனமாகிற கதவை அவன் நம்மை அணுகாதபடி அடைத்துவைத்து, பன்மாமாயப்பிறவியில் கிடந்து உழல்கின்றோம். அப்பொழுதும் நமக்குத் தகுந்த தண்டனைகளை அளிப்பதன்மூலம் நமக்கு நன்மையையே செய்கிறான் ஸ்ரீதரன். இவ்விஷயத்தை நம்மாழ்வார்

“ஏ பாவம் பரமே! ஏழுலகும்

ஈ பாவம் செய்து அருளால் அளிப்பாரார்?

மாபாவம் விட அரற்குப் பிச்சைபெய்

கோபாலக் கோளரி ஏறன்றியே”

[ஈபாவம் செய்து—பாபத்தைப் போக்கடித்து, அளிப்பார்—ரக்ஷிப்பவர். அரற்கு—சிவனுக்கு. கோபால...ஏறு—கோபாலர்களுடைய மேலான ஸிம்ஹம்.] என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி நமக்காக அவன் படாதனபடுவதற்குக் காரணத்தை அடுத்தபடியாகச் சொல்லுகிறது;

(விச்வம்) இவ்வுலகையெல்லாம் சரீரமாக உடைத்தாயிருப்பதால் 'உலகம்' என்றே சொல்லப்படுபவன். தன் சரீரத்தை நோக்காத சரீரியும் உண்டோ? 'விச்வம் த்வய்யபிம்யஸே ஐக்யதிஷே நோத்ஸுவிதீ யஸ் தத:' [உலகையெல்லாம் நீ தானாகவே அபிமானிக்கிறாய்; அதனால் உலகத்தைக்காட்டிலும் வேறுபடாதவனாகச் சொல்லப்படுகிறாய்.] என்றார் வேதாந்தாசார்யரான பட்டரும். ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் முதல் திருநாமம் விச்வம் என்பதே. அங்கு 'விச்வம் விஷ்ணு:' என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு 'விச்வம் நாராயணம்' என்கிறது. சரீரத்தைச் சொன்னபின்பல்லவோ சரீரியைச் சொல்லவேண்டும். (நாராயணம் தேவம்) 'ஸஹஸ்ரசீஷம் தேவம்' என்று சொல்லப்பட்டவன் யாரென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிர்ணயித்துத் தருகிறது. (நாராயணம்) நரஸமூஹங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பவன் என்றும் நரஸமூஹங்களை இருப்பிடமாக உடையவனென்றும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இத்தால் எல்லாவற்றையும் தரிப்பவனென்றும் எல்லாவற்றையும் வியாபிப்பவனென்றும் ஏற்படுகிறது. 'அயந சப்தம்' ப்ராப்யத்தையும், உபாயத்தையும் குறிக்குமாதலால், சேதன வர்க்கத்திற்கு, மோக்ஷத்தில் அடையப்படுவனாகவும், மோக்ஷாபாயமாகவுமிருப்பவன் என்றும் பொருள்படும். 'சரணம் க்ருதி: நாராயண:' என்றல்லவோ வேதம் விளம்பிற்று.

“நாரசப்தேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே புதை:”

கூதிராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத:

[‘நாரசப்த’ தினால் ஜீவர்களின் ஸமூஹம், பெரியோர்களால் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு உபாயமாகவும், உபேயமாகவுமிருப்பதினால் நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிறான்.] என்ற ப்ரமாணம் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

“ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா: ஆபோ வை நரஸூநவ:

தா யத்யஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத:

[ஜலம் நாரமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஜலம் நானுகிற ப்ரமாத்த்மானிடமிருந்து உண்டானதன்றோ? அந்த ஜலம் ப்ரளயகாலத்தில் இவனுக்கு இருப்பிடமாயிருந்ததால் நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிறான்.] என்று மனுஸ்ம்ருதியில் சொல்லியபடியும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணீதி ததோ விது:

தாந்யேவ சரயநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத:

[நானுகிற ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து உண்டானவை எல்லாப் பொருள்களும்; ஆகையால் அவற்றை நாரங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். அவற்றையே தனக்கிருப்பிடமாக உடையவனானதால் நாராயணனென்று ஸர்வேச்வரன் சொல்லப்பட்டான்.] என்கிற வசனத்தின்படியும் பொருள் கொள்ளலாம். இவையெல்லாம் அபாரகருணாஸாக்ரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையால் பரந்த்ரஹஸ்யத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றால் நாராயணன் எல்லாவற்றையும் தரிப்பவனென்றும், ஸர்வவ்யாபியென்றும், ஸர்வகாரணனென்றும், ஸகலசேதனார்க்கும் உபாயோபேயமாயிருப்பவனென்றும் ஏற்படுகிறது. (தேவம்) இவ்வுலகையெல்லாம் தன் சரீரமாகக்கொண்டு வியாபித்திருந்தபோதிலும், இவற்றின் மலங்கள் தன்மேல் படாததோடன்றியும் இவற்றை நியமிப்பதாலுண்டாகும் புகரை உடைத்தாயிருப்பவன். முதலில் 'தேவம்' என்பதினால் அவன் அழகன் என்று உரைக்கப்பட்டது. இங்கு அவன் அமலனென்று சொல்லப்படுகிறது. 'விச்வசம்புவம்' என்றதினால் அன்பன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'அழகன்' என்றார் பெரியாழ்வார்; 'அமலன்' என்றார் திருப்பாணாழ்வார்; 'நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பன்' என்றார் நம்மாழ்வார். அழகனாயும், அன்பனாயும், அமலனாயுமிருப்பவன் அச்யுதன் என்று அருமறை அறிவிக்கிறது. அப்படியிருந்தபோதிலும் விதிசிவாதிகளைப்போல் அழிவுள்ளவனாயிருப்பானே என்னும் ஸந்தேஹத்தை நிவர்த்திசெய்கிறது அடுத்த பதம். (அக்ஷரம்) அழிவற்றவன். தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கோ, குணங்களுக்கோ அழிவுண்டோ என்று ஸந்தேஹிப்பதற்கும் இடமில்லாதவன். ஆனால் நித்யஸூரிகளைப்போல், அழிவில்லாதவனாயிருந்தும் தனக்கும் மேலான ஒரு ஈச்வரனை உடையவனாயிருப்பானே எனில்: (ப்ரமம்) தனக்கு மேலானவரில்லாதவன். 'மிருதரை இலனே' என்றார் ஆழ்வார்.

“தமீச்வராணாம் ப்ரமம் மஹேச்வரம்

தம் தேவதாநாம் ப்ரமம் ச தைவதம்”

[ஈச்வரர்களுக்கும் மேலான ஈச்வரனானவனும், தேவதைகளுக்கும் மேலான தேவதையாயிருப்பவனுமான அவனை.] என்று ச்வேதாச்வதரத்தில் சொல்லப்பட்டவன் இவனே என்று உணர்த்துகிறது வேதம். அப்படியிருந்தும் காமம் முதலியவற்றிற்குப் பரதந்த்ரனாயிருப்பானே எனில்: (ப்ரபம்) ஈச்வரனாயிருப்பவன். எல்லோரையும்

தியமிப்பவன். கர்மத்தினால் பிறரைக் கட்டுப்படுத்துபவன். தான் கர்மபந்தத்தினால் பிணைக்கப்படாதவன்.

(பரமம் ப்ரபும் நாராயணம்) மேலான ப்ரபுவாயிருப்பவன் நாராயணனே. இத்தால் உலகமெல்லாம் நாராயணனுக்கு சேஷமென்றும், அவன் சேஷியென்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. இதையே ஆழ்வார் "மால் தனில் மிக்கதோர் தேவும் உளதே" என்று அருளிச் செய்தார். (பரமம்) ஸர்வைச்வர்யஸம்பன்னனான லக்ஷ்மீநாதனுக்கு ஒரு விஷயத்தில் தாரித்யமுண்டு. ஸமாதிகதாரித்ரன் இவன். இதை வேதங்கள் "ந தத்ஸமச்ச அப்யதிகச்ச த்ருச்யதே" [அவனுக்கு ஸமான்மானவரும் மேலானவரும் காணப்படவில்லை,] என்று கோஷித்தன. "ஒத்தாரிமிக்காரை இலையாய மாமாயா!" என்றார் ஆழ்வார். 'பரமம் ப்ரபும்' என்றதினால் இவனுக்கே நாம் தாஸர்க ளென்றும் இவனையே பூஜிக்கவேண்டுமென்றும், மறந்தும் புறந்தொழக்கூடாது என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. நம்மாழ்வாரும்,

"தேவும் எப்பொருளும் படைக்கப் பூவில் நான்முகனைப் படைத்த தேவன் எம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தருமே?"

என்று அருளிச்செய்தார். 'சிக்குத்தலையனுக்குப் பூத்தகாது. பிச்சையுண்ணிக்குப் பூசனை தகாது.' சம்சானவாஸிக்குப் பூத்தகாது. நிர்வாணிக்குப் பூசனையும் தகாது. கிரீடதாரிக்குப் பூத்தகும்; வரையாது கொடுக்கும் வள்ளலுக்குப் பூசனையும் தகும். ஸ்ரீவைகுண்டவாஸிக்குப் பூத்தகும், பீதாம்பரதாரிக்குப் பூசனையும் தகும். 'பூத் தருவது ஸுகுமாரனுக்கு; பூஜை தருவது பாபுவுக்கு'.

மஹாபாரதத்தில் ராஜஸூயயாகத்தில் அக்ரபூசனாஜ்ஞக்கு அர்ஹதையுள்ளவர் யாரென்று கேள்வி பிறந்தபோது ஷீமர்

"ஸ ஏஷ ப்ருதுதீ, ரக்ஷாஷஸ் ஸம்புந்தீ, தே ஜநார்த்தந:"

என்று 'சூத்திரிலே "தஸ்ய யதூ கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணி" என்று சொல்லப்பட்டவனன்றோ உங்களுக்கு உறவினனுய் பிறந்திருக்கிறான்" என்று சொல்லி க்ருஷ்ணனுடைய பரத்வத்தை ஸாதித்தார். புறந்தொழா வைராக்யநிஷ்டனான ஸஹதேவன்

"தமிமம் ஸர்வஸம்பந்நம் ஆசார்யம் பிதரம் குரும"

அர்ச்சயமர்ச்சிதும் இச்சாம்: ஸர்வே ஸம்மந்துமர்ஹது"

[எல்லாம் நிறைந்தவனும், ஆசாரியனும், தந்தையும், பெரியோனும், பூஜிக்கத்தகுந்தவனுமான இந்த க்ருஷ்ணனை அர்ச்சிக்கவிரும்பு

கிறோம். எல்லாரும் ஸம்மதிப்பீர்களாக.] என்று க்ருஷ்ணனுடைய மேன்மையைக் கூறி,

"யோ வா ந ஸஹதே ராஜ்ஞாம் கச்சித் ஸப்யலவாஹந:....

தஸ்ய மூர்த்தி, ஸுவிந்யஸ்தம் ராஜ்ஞ: ஸவ்யம் பத்யம் மயா"

[ராஜாக்களுக்குள் எவனெருவன் இதை ஸஹிக்கவில்லையோ, அந்த அரசனுடைய தலையில் என்னுடைய இடதுகால் வைக்கப்படும்.] என்று தன் காலைக்காட்டினான்.

"மாநிநாம் பூலிநாம் ராஜ்ஞாம் மத்யே ஸந்தர்ஸிதே பதே, ததோபுவத் புஷ்பவ்ருஷ்டி: ஸஹதேவஸ்ய மூர்த்தி"

[அபிமானத்தையுடையவர்களான அரசர்களின் நடுவில் பாதம காட்டப்பட்டவுடன் ஸஹதேவனின் தலையில் பூமாரி பொழிந்தது.] என்கிறபடியே மற்றவர்களுக்குப் பரத்வமில்லையென்றும் அதை ஸஹிக்காதவர்கள் தலையில் என் இடதுகாலை வைக்கிறேன் என்றும் சொன்னவுடன் அவன் தலையில் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். ஞானியாகிற ஷீமர் தலையில் பூமழை பொழியவில்லை. இதர தேவதா விஷயமான பற்றறுக்கையாகிய பரமவராக்யத்தையுடைய பரமை காந்தியான ஸஹதேவன் தலையிலேயே மலர்மாரி பொழிந்தது.

மேலான ப்ரபு யாரென்று இங்கு பல அடையாளங்களைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. 'ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்' என்றதினால் முடிச்சோதி, முகச்சோதி முதலியவைகளையுடையவனே முதல்வ னெனப்பட்டது. 'விச்வாக்ஷம்' என்று அவன் ஸர்வஜ்ஞனென்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீமத் நாராயணனே ஜகத்யத்ருஷ்டி யென்று உரைக்கப்பட்டது. மற்றவர்கள் 'மாலைக்கண்', 'பீலிக்கண்' எனத் தகுந்தவர்களே. 'விசுவசம்புவம்' என்று ஸர்வரக்ஷகத்வம் சொல்லப் பட்டது. ஆபத்திற்காப்பவனும், பாபத்தைப்போக்குபவனும் இவனே என்று உணர்த்தப்பட்டது.

"ந ஹி பாலநஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம்"

[ரக்ஷிக்கும் திறமை ஸர்வேச்வரனாகிய ஹரியைத்தவிர வேறு எவரிடமும் இல்லையன்றோ.] என்றல்லலோ சொல்லப்பட்டது. 'விச்வம்' என்று ஸர்வசரீரியாயிருக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டது. 'தேவம்' என்று அமலத்வம் உரைக்கப்பட்டது. 'அக்ஷாம்' என்று அழிவற்ற தன்மை அறிவிக்கப்பட்டது. இந்த குணங்களையுடைய

வனான நாராயணனே மேலான ப்ரபு என்று விதிக்கப்படுகிறது. இதுவே ஸ்ரீராமாயணத்தில்

“அதிசுகம் மேநிரே விஷ்ணும் தேவாஸ் ஸர்ஷிக்ஷணஸ் ததா”
[ரிஷிகணங்களுடன் கூடிய தேவர்கள் விஷ்ணுவை ஸர்வாதிகளுக்கிர்ணயித்தார்கள்.] என்று கோஷிக்கப்பட்டது.

விச்வத: பரமம் நித்யம் விச்வம் நாராயணம் ஹரிம்
விச்வமேவேதம் புருஷஸ் தத் விச்வமுபஜீவதி
பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் சாச்வதம் சிவமச்யுதம்
நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம் விச்வாத்மாநம் பராயணம்.

[எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் மேலானவனும், நித்யமானவனும், எல்லாமாயிருப்பவனும் நாராயணனாகிற ஹரியே. இவ்வுலகெல்லாம் புருஷனே. ஆகையினாலேயே இந்தப் ப்ரபஞ்சம் ஜீவிக்கிறது. உலகிற்கு நாயகனும், ஆத்மாக்களுக்கு ஸ்வாமியும், ஜனனமரணமற்றவனும், மங்களகரமானவனும், தன்னை அடைந்தவர்களை நமுவ விடாதவனும், முக்கியமாக அறியத்தக்கவனும், உலகிற்கெல்லாம் ஆத்மாவும், மேலான உபாயமும் நாராயணனே.]

(விச்வத: பரமம்) சேதனசேதனங்களடங்கிய உலகத்தைக்காட்டிலும் மேலானவன். “அன்பதேவ தத் விதிதாத் அதே” அவிதிதாத் அதி”[அந்தப்பரவஸ்து நம்மால் அறியப்பட்டதான அசேதனத்தைக்காட்டிலும் வேருனது; நம்மால் அறியப்படாத ஆத்மாவைக்காட்டிலும் மேலானது.] என்றது வேதம். “பேதூவ்யபதேசாச்சாந்ய:” [ஜீவனுக்கும் ப்ரனுக்கும் பேதம் சொல்லப்பட்டதால் ப்ரமாத்மா வேருனவன்.] என்று வியாஸர் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் நிர்ணயித்தார். “இல்லதும் உள்ளதும் அல்லது அவனு” என்று மாறக்கூடிய அசேதனத்தையும், மாறாத ஜீவனையும்விட விலக்ஷணமானது பகவத்ஸ்வரூபம் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

“அந்யச்ச ராஜந் ஸ பர: ததாந்ய: பஞ்சவிம்ஸக:”

[அரசனே! ப்ரமாத்மா வேருனவன்; இருபத்தைந்தாவது தத்வமான ஜீவன் வேருனவன்.] என்று மஹாபாரதம் முறையிட்டது. இத்தால் ப்ரமபுருஷனுக்கும் மற்றவைகளுக்கும் ஸ்வரூபக்கியம் சொல்லும் பக்ஷிகள் தள்ளுண்டன. ஸர்வரக்ஷகனான இவனுக்கும், இவனால் காப்பாற்றப்படும் மற்றவைகளுக்கும் எப்படி ஜக்யம் சொல்ல

முடியும்? காரணபூதனான இவனும் இவனால் படைக்கப்படும் மற்றவையும் ஒன்றாகமுடியுமோ? உலகுயிர் தேவும் மற்றும் படைத்த எம்பரமமூர்த்தியன்றோ இவன்.

இவன் இவ்வுலகைக்காட்டிலும் மேலானவன் என்பதை எப்படி அறிவது எனில்: (நித்யம்) நித்யமாயிருப்பவன், இவ்வுலகிலுள்ள அசேதனங்கள் ஸ்வரூபத்திலும் குணங்களிலும் மாறுபடுபவை. சேதனங்கள் ஸ்வரூபத்தில் மாறுபாடில்லாதவர்களாயிருந்தாலும், கர்மம் காரணமாக, ஜ்ஞானதிருணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வை உடையவர்கள். இவை இரண்டுமற்றவன் இவன்.

(விச்வத: பரமம்...விச்வம்) எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் அத்யந்த விலக்ஷணனாயிருந்தபோதிலும் எல்லாமாயிருப்பவன். “மூவராகிய மூர்த்தியை முதல் மூவர்க்கும் முதல்வன் தன்னை” எனருர் ஆழ்வார். இது எப்படி முடியும் என்றால்: (நாராயணம்) இவன் எல்லாவற்றையும் வியாபித்துக்கொண்டும், தரித்துக்கொண்டுமிருப்பவனன்றோ. ஆகையால் இவனை எல்லாமென்று சொல்லலாம் என்று உணர்த்துகிறது வேதம். “ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:” [நீ எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருக்கிறாய்; ஆகையால் எல்லாமாகிறாய்.] என்றான் அர்ஜுனன். “அவஸ்திதேநிதி காசக்ருத்ஸந:” [ப்ரமாத்மா ஜீவனிடத்தில் வியாபித்திருக்கிறபடியால் இருவரும் ஒன்று எனச்சொல்லப்படுகிறார்களென்று காசக்ருத்ஸநர் சொன்னார்.] என்று வியாஸர் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் ஸித்தாந்தம் செய்தார். “தத்ஸதுத்வாத்நுபச்யந்தி ஹ்யேக ஏவேதி ஸாதூவ:” [ப்ரமாத்மா ஜீவனிடமிருக்கிறபடியால் இருவனென்றே ஸாதுக்கள் பார்க்கிறார்கள்.] என்றது மஹாபாரதம். (நாராயணம்) உலகினர் ஸந்தேஹம் நீங்குவதற்காக இப்படி அடிக்கடி நாராயணசுப்ப்ரயோகம் பண்ணுகிறது. “ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம்” என்று வியாஸரும் கேசவனே பரவஸ்துவென்று மூன்று தடவை ஸத்யம் செய்தாரன்றோ.

“கிம் தத்ர ப்ரஹுபிர் மந்த்ரை: கிம் தத்ர ப்ரஹுபிர் வ்ரதை: நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்துஸாதூக:”

[பல மந்திரங்களாலும், விரதங்களாலும் என்ன ப்ரயோஜனம்? ‘நமோ நாராயணய’ என்னும் மந்திரமே எல்லா அர்த்தங்களையும் தருவது.] என்று புகழப்பட்ட நாராயண நாமபாராயணத்தின் மஹிமையை உணர்த்துவதற்காகச் சொல்லுகிறதென்றும் கொள்ளலாம்.

(ஹரிம்) 'நாராயணம்' என்று ஸர்வகாரணனும், ஸர்வரக்ஷகனும் இவனே என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இங்கு ஸர்வஸம்ஹாரகனும் இவனே என்று கோஷிக்கப்படுகிறது.

“ப்ரஹ்மாணம் இந்த்ரம் ருத்ரம் ச யமம் வருணமேவ ச
நிக்ருஹ்ய ஹரதே யஸ்மாத் தஸ்மாத் ஹரிரிஹோச்யதே”

[பிரமனையும், இந்திரனையும், ருத்ரனையும், யமனையும், வருணனையும் ஸம்ஹரிப்பதில் 'ஹரி' என்று சொல்லப்படுகிறான்.] என்றல்லவோ உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. “ஹரிர் ஹரி பாரி ஜம்மாந்தரக்ருதாசி ச” என்கிறபடியே ஸகல பாபங்களையும் போக்கடிப்பவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “குமரூர் தாதை துன்பம் துடைத்த கோவிந்தனாரே” என்றார் ஆழ்வார். ருத்ரன், தன் தந்தையாகிய பிரமனின் தலையைக் கிள்ளினதில் வந்த பெரும் பாபத்தைத் தவிர்த்தவன் இவனன்றோ. (ஹரிம்) இது பகவான் உகந்தருளிய பெயர்களில் ஒன்று. வேதப்ரதிபாத்யன் இவனே என்று காட்டுவதற்காக, வேதத்தின் ஆதியிலும், அந்தத்திலும் 'ஹரி: ஓம்' என்று படிக்கப்படும் பெயர் இதுவேயாகும். “விச்வரூபம் ஹரிணம்” என்று ப்ரசுதேபனிஷத்தில் படிக்கப்பட்டவன் இவனே என்று உணர்த்துகிறது வேதம்.

இவன் ஸர்வவ்யாபியாயிருப்பதாலேயே 'எல்லாம் இவன்' என்று சொல்லப்படுகிறான் என்பதை நன்கு மனத்தில் பதியவைப்பதற்காக மறுபடியும் சொல்லுகிறது; (விச்வமேவேதம் புருஷ:) இவ்வுலகெல்லாம் பரமபுருஷனே. “பூர்ணத்வாத் புருஷ:” என்கிறபடியே எங்கும் நிறைந்திருக்கிறவனாகையாலே புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான். அதனாலேயே எல்லாம் இவன் எனப்படுகிறான். ஆழ்வாரும்.

“தானேயாகி நிறைந்தெல்லா உலகும் உயிரும் தானேயாய்
தானே யானென்பானாகி”

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். ‘தான்’ என்னும் சொல்லுக்குள் எல்லா உலகங்களும் அடங்கும்படியாயிருப்பவன். வேதம் “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாந்” [ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்தே உண்டாவதாலும், அதனாலேயே ரக்ஷிக்கப்படுவதாலும், அதனிடமே லயிப்பதாலும் இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மமே.] என்று சொல்லிற்று. (இதம் விச்வம் புருஷ ஏவ) இவ்வுலகெல்லாம் புருஷனே. காரணவஸ்தையிலும், கார்யாவஸ்தையிலும் ப்ரஹ்மம் சித்சித்விசிஷ்டமாக இருந்த

போதிலும், விசேஷ்யமான ப்ரஹ்மமே ப்ரதானமாகையாலே, ப்ரஹ்மமே உபாதானகாரணம் என்றும் விகாராதிகள் விசேஷணக்ருதங்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வாபாவிக்கமான சரீரசரீரிஸம்பந்தத்தாலே வஸ்து ஒன்றே என்னத்தகுந்ததாயிருக்கிறது. ஜீவன் அநாதிகாலமாக அசித்தில் வியாபித்து அத்தோடே முகம் பழகிப்போந்தவன். சேதனமுகமாக அசேதனத்திலும், குந்தி அடியிட்டு நிற்கிறான் நாராயணன். பகவானுக்கு சரீர்ம் ஆத்மவஸ்து. அவனுக்கு சரீரமாகையாலே அசேதனமும் நாராயணனுக்கு சரீரமாகிறது. “அநேக ஜீவேந ஆத்மநா அனுப்ரவிச்ய” [என்னை அந்தர்யாமியாகக்கொண்ட ஜீவனைக்கொண்டு வியாபித்து.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. இப்படி எங்கும் வியாபிக்கையாலே இவனை ‘விச்வம்’ என்னத் தட்டில்லை. (தத் விச்வமுபஜீவதி) இவன் அந்தராத்மாவாயிருப்பதாலேயே உலகெல்லாம் இவனையடைந்து ஜீவிக்கிறது. இதிலிருந்தும் விச்வத்திற்கும், வாஸுதேவனுக்கும் ஸ்வரூபக்யமில்லையென்று ஸித்திக்கிறது. (தத்...) “தேந விநா த்ருணமபிந சலதி” “அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது” என்றல்லவோ சொல்லப்படுகிறது. இதில் அவனுடைய ரக்ஷகத்வம் காட்டப்படுகிறது. “நானுன்னையன்றியிலென் கண்டாய் நாரணனே! நீ என்னையன்றியில்” என்றார். திருமழிசை ஆழ்வார்.

“தானே உலகெல்லாம். தானே படைத்திடந்து
தானே உண்டுமிழ்ந்து தானேயாள்வானே”

என்றார் நம்மாழ்வார். இவ்வுலகைப் படைத்தும், ப்ரளயஜலத்திலிருந்து எடுத்தும், ப்ரளயாபத்திலே உண்டும், பிறகு உமிழ்ந்தும், இப்படி ஸர்வவிதமான ரக்ஷணங்களையும் செய்பவன் இவனே யென்று இங்கு காட்டப்படுகிறது. அடுத்தபடியாக இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் செய்யும் இவனுடையதே இவ்வுலகெல்லாம் என்று உத்தோஷிக்கிறது உபனிஷத்: (பதிம் விச்வஸ்ய) எல்லாவுலகிற்கும் ஸ்வாமியாயிருப்பவன். இத்தால், சேஷசேஷிஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகிறது.

“உண்டும் உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும் நின்றும்
கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருந்தும் மணம் கூடியும்
கண்டவாற்றால் தனதே உலகென நின்றான்”

என்று ஆழ்வார் இவ்வர்த்தத்தை அனுஸந்தித்தார். “ஒருவன் ஒரு கேட்குதரத்தை (வயலை) திருத்துவது, எருவிடுவது, க்ருஷிபண்ணுவது

தாக நின்றால் இது இவனது என்று அறியலாமிறே” என்று நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தனர். (ஆத்மேச்வரம்) இவர்களுக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பதோடன்றியும், இவர்களை நியமிப்பவன். இங்கு ஆத்மசப்தம் அசேதனத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (ஆத்மேச்வரம்) தனக்குத்தானே ஈச்வரனாயிருப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இவர்களுக்குத்தான் ஈச்வரனாயிருப்பதுபோல், தனக்கு ஒரு ஈச்வரனில்லாதவன். (சாச்வதம்) ஆதியும் அந்தமுயில்லாமலிருப்பவன். இத்தால் அழிவுள்ளவர்களான பிரமன், ருத்ரன் முதலியவர்களைக்காட்டிலும் இவனுடைய ஏற்றம் சொல்லப்படுகிறது. (சிவம்) மங்களகரமாயிருப்பவன். இத்தால், அதர்வசிகையிலும், ச்வேதாச்வதரத்திலும் சிவசப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டவன் இவனே என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (சாச்வதம் சிவம்) எப்பொழுதும் பரிசுத்தமாயிருப்பவன். இத்தால் சிற்சில காலத்திலும்கூட பரிசுத்தனாயிருக்கும் சிவனல்ல இவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. அந்த சிவன் பிறக்கும்போதே “அநபஹுதபாப்மா வாஹம்” [நான் பாபம் நீங்காதவனாக இருக்கிறேன்.] என்று தன் தந்தையாகிய பிரமனிடம் கூறினான். பகவானுடைய பெயர்களாகிய சிவன் முதலிய நாமங்களைப் பெற்றபின்பே பரிசுத்தனானான் என்று கோஷிக்கிறது. பிறகு தன் தந்தையாகிய பிரமனின் தலையைக்கிள்ளி அப்ரிசுத்தனானான். வேதமோதிய முதல்வேதியனின் தலையைக் கிள்ளினதினால் ப்ரஹ்ம ஹத்தி தோஷத்தை அடைந்து, கபாலத்தால் பீடிக்கப்பட்டுப் பரிதவித்தான். அப்பொழுதும் அவனைப் பரிசுத்தப்படுத்தியவன் அச்யுதனேயன்றோ?

‘யச்செஞ்ச நிஸ்ஸருதஸரித்ப்ரவரோத்யுகேந
தீர்த்தேந மூர்த்ரி வித்ருதேந ஸிவாஸிவோபூத’

[எவனுடைய திருவடிகளை விளக்கின கங்காஜலத்தைத் தலையில் தரித்ததினால் சிவன் பரிசுத்தனாக ஆயினனோ.] என்று பாகவதத்தில் பேசப்பட்டது. சுடுகாட்டுச் சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு, கபாலமாலையை தரித்துக்கொண்டு, சம்சானவாஸியாய்த் திரிபவனைப் பரிசுத்தமானவனென்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? ருத்ரன் பெயரைச் சொன்னவுடன் இன்றும் ஜலத்தைத் தேடிவந்து பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்ளுகிறோம். யஜ்ஞம் செய்பவனுக்கு ருத்ரனுடைய அம்சம் உண்டு. ஆகையால் பிரமனுடைய தலையைக் கிள்ளின பவித்ரவிரல் அசுத்தமாகிறது. அந்த அசுத்தத்தைப் போக்கவே நாம் இன்றும் பவித்ரம் தரிக்கிறோம். சிவசப்தம் விஷ்ணுஸஹஸ்ர

நாமத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பதால் அது விஷ்ணுவைக் குறிக்குமென்று தெரிகிறது. நாராயணத்திலும் “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்த” [ராகவா! நீயே எல்லா உலகையும் பரிசுத்தப்படுத்துபவன்] என்று கோஷிக்கப்பட்டதன்றோ. (அச்யுதம்) தன்னை அடைந்தவர்களை நழுவவிடாதவன். ஆபத்துக்காலத்தில் அகலுபவன் அச்யுதனாவானோ? சிவசப்தம், உலகில் ப்ரஸித்தமான சிவனைக் குறிக்கவில்லை என்று விளக்குவதற்காக முன்னும் பின்னும் அச்சிவனுக்குச் சிறிதும் பொருந்தாத பெயர்களைப் படிக்கிறது பண்டை மறை. தன்னை அடைந்த வாணனை ஆபத்துக்காலத்தில் கைவிட்டு அகன்றவனன்றோ ருத்ரன்.

‘மோடியோடி லச்சையாய சாபமெய்தி முக்கணன்
கூடுசேனை மக்களோடு கொண்டு மண்டி வெஞ்சமத்து
ஓடவாணனாயிரம் கரம் கழித்த ஆதிமால்’ என்று
திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்தது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

(நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம்) அறியத்தக்கவர்களுள் பெரியவன் நாராயணனே. தன்னை அடைந்தவர்களை நழுவவிடாதவன் இவனேயாதலால் இவனே அறியத்தக்கவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இவனிடம் பக்தியில்லாதவர்கள்,

“விஷ்ணுபுக்திபரோ தேவ: விபரீதஸ் ததூஸூர:”

[விஷ்ணுபக்தியுடையவனே தேவன்; அதில்லாதவன் அஸூரன்] என்றும்,

“ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் அந்யரேதஸம்
யஸ்து நாராயணம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் அந்த்யரேதஸம்”
[பிதாவைத் தவேஷிக்கும் புத்திரனை மற்றொருவனுக்குப் பிறந்தவனாக அறியலாம். நாராயணனைத் தவேஷிப்பவனை சண்டாளனுக்குப்பிறந்தவனாக அறியலாம்.] என்றும் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறார்களல்லவோ?

(மஹாஜ்ஞேயம்) அதர்வசிகையில் ‘காரணம் து த்யேய:’ என்று சொல்லப்பட்டவன் இவனே என்று காட்டப்படுகிறது. சேதனங்களைக்காட்டிலும் முக்கியமாக அறியத்தக்கவன். ச்ருதி, ஸ்மருதி, இதிறாஸம், புராணம் முதலிய எல்லாவற்றிலும் பெரியோனாக அறியத்தக்கவன். ஸகலவைதக்கிரியைகளிலும் அறியத்தக்கவன்.

“தூநயஜ்ஞ விவாஹேஷு ஸமாஜேஷு மஹத்ஸு ச
ந த்ரக்ஷ்யாம புநர் ஜாது தூர்மிகம் ராமமந்தரம்”

[தானங்களிலும், யஜ்ஞங்களிலும், விவாஹங்களிலும், பெரிய கூட்டங்
களிலும் தூர்மிகமான ராமனைத்தவிர வேறு ஒன்றையும் நாங்கள்
பார்ப்பதில்லை.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. (மஹாஜ்ஞேயம்)
இவனை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாக ஆகிறதன்றோ. சாந்
தோக்ய உபனிஷத்தில் ச்வேதகேதுவைப்பார்த்து அவனுடைய பிதா,

“யதூ ஸோமய ஏகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம்
விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்...ஏவம் ஸோமய ஸ ஆதேயோ புவதி”

[குழந்தாய்! மண் உருண்டையை அறிந்தால் எப்படி மண்ணு
லானவையெல்லாம் அறியப்பட்டதாகுமோ, அப்படியே அந்த ஸர்
வேசுவரனும் ஆகிறான்.] என்று சொல்லிய வாக்யம் இங்கு அனு
ஸந்திக்கத்தக்கது. ஸகலசேதனசேதன விசிஷ்டனான புகுஷோத்த
மனை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகுமன்றோ. அதனாலேயே இங்கு
‘மஹாஜ்ஞேயம்’ என்று சொல்லப்படுகிறான். ‘அறியமுடியாதவன்’
என்று வேதங்களில் சொல்லியிருக்க இங்கு எப்படி அறியத்தக்கவ
னென்று சொல்லலாம்? எனில்: அளவுபடுத்தி அறியமுடியாதவன்
என்று அறிந்தால் இவனை அறிந்ததாகும். “மேலை வானவரும் அறி
யார்” என்றும், “ப்ரஹ்மபி ந வேத நாராயணம் ப்ரபு” என்று
சொல்லப்பட்டதல்லவா?

இதிலிருந்து ‘ஜ்ஞாதா’, ‘ஜ்ஞாநம்’, ‘ஜ்ஞேயம்’ என்று மூன்றுவகை
யான உண்மையான வஸ்துக்களுக்குள்ளானது என்று தெளிவாகிறது.
‘மஹாஜ்ஞேயம்’ என்பதிலிருந்து ஒவ்வொரு வகையிலும் பல
வஸ்துக்களுக்குள்ளானதுவென்று ஏற்படுகிறது. ஜ்ஞானமாத்ரம்
என்று சொல்லுமிடங்களை “தத்ருணஸாரத்வா த் தத்வ்யபதேச:”
[ஜ்ஞானகுணம் முக்யமாக இருப்பதால் ஜ்ஞானமென்றே ஆத்மா
சொல்லப்படுகிறது.] என்ற ஸூத்ரத்தில் சொன்ன வழியில் பொருள்
கொள்ளவேண்டும். “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்” என்று இவனை
ஜ்ஞாதாவாகவும் சொல்லிற்றன்றோ? ஆகையால் இவன் எல்லா
வற்றையும் அறிவதால் ஜ்ஞாதாவாகவும், ஜ்ஞானஸ்வரூபனா
யிருப்பதால் ஜ்ஞானமென்றும், ஞானிகளால் அறியப்படுவதால்
‘ஜ்ஞேயம்’ என்றும் சொல்லப்படுகிறான்.

(விச்வாத்மாநம்) ‘இவ்வுலகெல்லாம் புகுஷனே’ என்று முன்
சொல்லப்பட்டதின் காரணத்தை இங்கு தெளிவாக்குகிறது. உலகிற்

கெல்லாம் ஆத்மாவாயிருப்பவனாகையால், ‘உலகம்’ என்றே சொல்
லத்தகுந்தவன். “ஓ ரு யிரே யோ! உலகங்கட்கெல்லாம்” என்றார்
ஆழ்வார். “பதிம் விச்வஸ்ய ஆத்மேசுவரம்” என்றும், “விச்வத: பரமம்”
என்றும் சொல்லி பேதச்சூதிகளையெல்லாம் காட்டுகிறது வேதம்.
“விச்வம்” என்றும், “விச்வமேவேதம் புகுஷ:” என்றும் அபேத
ச்சூதிகளை உணர்த்துகிறது. “விச்வாத்மாநம்” என்று இவ்விரண்டு
விதமான ச்ருதிகளையும் ஸமரஸப்படுத்தும் கட்ச்சூதிகளைக் குறிக்கி
றது. வேதவாக்கியங்களை மூன்று வகையாகப்பிரிக்கலாம். “நித்யோ
நித்யாநாம் சேதநச்சேதநாநாம்” [நித்யரான அநேக ஜீவர்களுள்
ஒருவனான நித்யமாயிருக்கும் பரமாத்மா] என்றும், “ப்ருதக்ஷாத்மாநம்
ப்ரோதிதாரம் ச மத்வா” [ஜீவனையும் ஈசுவரனையும் வேறாக அறிந்து...]
என்றும், “த்யூவா ஸுபர்ண ஸயுஜா...” என்றும் பல்லாயிரக்கணக்கான
வேதவாக்கியங்கள், பரமாத்மாவும், சேதனசேதனங்களும் மிகவும்
வேறுபட்டவை என்று முறையிடுகின்றன. இவைகளை பேதச்சூதிகள்
என்கிறோம். “தத் த்வமஸி” [நீ அதுவாகியும்.] “ஸர்வம் க்ஷல்விதம்
ப்ரஹ்ம” [இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மமல்லவோ.] முதலிய சில வேதவாக்
யங்கள் பரமாத்மாவும் மற்றவைகளும் ஒன்று என்று கூறுகின்றன.
இவைகள் அபேதச்சூதிகள் எனப்படுகின்றன. “ய: ப்ருதிவீமந்தரே
ஸஞ்சரந் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் யம் ப்ருதிவீ ந வேத:” [எவன் ப்ருதிவியி
னுள் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ, எவனுக்கு ப்ருதிவிரீரமோ,
எவனை ப்ருதிவி அறியவில்லையோ...] “ய ஆத்மநி திஷ்ட்டூர் ஆத்
மனோ அந்தர: யமாத்மா ந வேத: யஸ்யாத்மா சரீரம்” [எவன் ஆத்மா
வில் நிற்கிறானோ, ஆத்மாவினுள் இருக்கிறானோ, எவனை ஆத்மா
அறியவில்லையோ, எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ...] “ஏஷ ஸர்வ
பூதாத்மாத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:”
[இவனை ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும், தோஷ
மற்றவனும், வைகுண்டத்தில் ப்ரகாசிப்பவனுமான நாராயணன்.]
முதலிய ச்ருதிகள் நாராயணன் ஸர்வவ்யாபியாயிருப்பதாலேயே
ஸர்வசுப்பதவாச்யனாகிறான் என்று காட்டுவதன்மூலம் பேதச்சூதிகளுக்
கும், அபேதச்சூதிகளுக்கும், மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது
ஏற்படும் விரோதத்தைப் போக்கடிக்கின்றன. இவைகளையே கட்ச
ச்சூதிகள் என்கிறோம். இம்மூன்றுவிதமான ச்ருதிகளையும் இங்கு
படித்ததின்மூலம் விசிஷ்டாத்வைதமே வேதாந்தத்தின் உட்பொருள்
என்று உணர்த்துகிறது வேதம். அவைதிகள் அபேதச்சூதிகளை
மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மற்ற ச்ருதிகளை தூர்ப்பலமானவை என்று
தள்ளிவிடுகிறார்கள். சிலர் பேதச்சூதிகளை மட்டும் முக்கியமாகக்

கொள்ளுகிறார்கள். எல்லா வேதவாக்யங்களுக்கும் பொருந்தும்படியான அர்த்தத்தைச் சொல்லும் விசிஷ்டாத்வைதமே வேதத்திற்கு உகந்தது என்பதை நிஷ்பக்ஷபாதிகள் நன்கு காணலாம்.

(பராயணம்) மேலான உபாயமாகவும், மேலான ப்ராப்யமாகவும் இருப்பவன். நாராயணசப்தத்தின் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது வேதம். யுதிஷ்டிரன் பீஷ்மரை “கிம் வரப்யேகம் பராயணம்” என்று கேட்டபோது அவர் “பரமம் ய: பராயணம்” என்று ஜகன்னுதான கிருஷ்ணனைக் காட்டினார். (பராயணம்) மேலான உபாயமாயிருப்பவன். இவ்வுலகிலுள்ளவர்கள் மோக்ஷமடைவதற்காகப் பல பல வழிகளைக் காட்டியிருக்கிறான் வாஸுதேவன். அவைகளே மோக்ஷோபாயங்களெனப்படுகின்றன.

“கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்தி, மாஸ்த்தி, தா ஜநகாத்ய:”

[கர்மத்தினாலேயே ஜனகர் முதலியவர்கள் ஸித்தியடைந்தனர்.] என்று சொல்லப்பட்ட கர்மயோகமும்,

“ஜ்ஞாநாக்ஸ்ரிஸ் ஸர்வகர்மாணி ப, ஸ்மஸாத் குருதே தத்யா”

[ஜ்ஞானமாகிற அக்னியும் அப்படியே எல்லாக் கர்மங்களையும் சாம்பலாக்குகிறது.] எனப்பட்ட ஜ்ஞானயோகமும், “புக்த்த்யா த்வந்நயா சக்ய:” என்று கீர்த்திக்கப்பட்ட பக்தியோகமும், அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானமும், புருஷோத்தமவித்யையும், புண்யக்ஷேத்ரவாஸமும், திருநாமஸங்கீர்த்தனம் முதலியவையும் மோக்ஷோபாயமாக சாஸ்த்ரங்களில் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் இவன் மேலான உபாயம் என்று இங்கு உத்கோஷிக்கப்படுகிறது. அந்த உபாயங்களைக்காட்டிலும் இவனுக்குப் பலவித ஏற்றங்கள் உண்டு. அவைகள் ச்ரமஸாத்யமானவை; இவன் ஸித்தமாயிருப்பவன். அவைகள் உடனே நசிப்பவையாகையாலும் அசேதனமாகையாலும் பலம் கொடுக்க இயலாதவை; இவன் நித்ய லாகவும், பரமசேதனலாகவும், பலப்ரதஸ்யும், இருப்பவன். கர்ம ஜ்ஞானாதிகளைப் பற்றுவதற்கு சிலருக்கே அதிகாரமுண்டு; இவனைப் பற்றுவதற்கு எல்லோருக்கும் அதிகாரமுண்டு. அவைகள் பலவிதமான அங்கங்களை அபேக்ஷிப்பவை. இவன் ஸ்ஹராயாந்தர நிரபேக்ஷன். கர்மஜ்ஞானாதிகள் அந்நிமஸ்மீகுதியை அபேக்ஷிப்பவை. இவனைப் பற்றினவர்களுக்கு அந்நிமஸ்மீகுதி அவச்யமில்லை. அவைகள் இந்த ஜ்ஞாமத்திலேயே மோக்ஷம் கொடுக்கும் என்னும் நிச்சயமில்லை. இவனைப் பற்றினவர்கள் இப்பிறவியிலேயே முக்தி

யடைவார்கள். ஸ்வயத்தனத்தால் ஸாதிக்கப்படும் அவை அத்யந்த பரதந்த்ரான இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமானவை. இவனைப்பற்றுவது ஸ்வரூபானுரூபமானது. இத்தாலேயே கடோபனிஷத்தில்.

புருஷாந் ந பரம் கிருசித் ஸா காஷ்ட்டு, ஸா பரா க்ஷதி:”

[புருஷனைக்காட்டிலும் மேலானதில்லை. அவனே மேலான உபாயமும், உபேயமுமாவான்.] என்று உத்கோஷிக்கப்பட்டது. இங்கு நாராயணாவல்லியிலும்.

“ந கர்மணா ந ப்ரஜயா த்நேந த்யாகேந ஏகேந அம்ருதத்வமாநச:”

[கர்மத்தினாலும், ப்ரஜையினாலும், தனத்தினாலும் அவனை அடைய முடியாது; ஆத்மாவை அவனிடம் ஸமர்ப்பிப்பதினாலேயே மோக்ஷத்தை அடைந்தார்கள்.] என்று சொல்லப்படுகிறது. “ஸர்வ லோகசரண்யாய ராக்ஷாய மஹாத்மநே” என்று ராமாயணத்திலும் உரைக்கப்பட்டது.

அவனைத்தவிர மற்றவைகள் ‘உபாயம்’ என்று சொல்லுவதற்கும் அர்ஹதையற்றவைகள். இவைகள் பலத்தைக் கொடுப்பதற்கு அவனையே எதிர்பார்த்திருக்கின்றன. ஸர்வேச்வரான இவன் வேறென்னையும் எதிர்பாராததோடன்றியில் நாம் விரும்பின தற்குமேல் ஒன்று பத்து நூறாயிரமாகப் பலன்களைத் தருகிறான். அவ்வளவும் கொடுத்தும் ‘ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோமே’ என்று ஏங்குகிறான்.

“கே, விந்தே, தி யத்யாக்ரந்தத் க்ருஷ்ண மாம் தூ, ரவாலிநம் ருணம் ப்ரவ்ருத்த, மிவ மே ஹ்ருத்யாந் நாபஸர்ப்பதி”

[கோவிந்தா! என்று, வெகுதூரத்திலிருந்த என்னைத் த்ரௌபதி கூப்பிட்ட கூக்குரல், வ்ருத்தியடைந்த கடன்போலே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினின்றும் நீங்கவில்லை.] என்று கலங்கினவனன்றோ அவன். “ரக்ஷகராக ப்ரஸித்தரான பர்த்தாக்கள் ஐவரிருக்க, நம்மையே ரக்ஷகனாக நினைத்துக்கூப்பிட்டும் நான் அருகிலிருக்கப் பெற்றிலேனே” என்று நொந்துகொண்டான். “அவன் தனக்கு அடுக்கும்படி செய்தான்; நான் அவதரித்தும் அவதாரப்ரயோஜன மொன்றும் பெற்றிலேன்” என்று வருந்தினான். தர்மபுத்ரன் தலைகீழ் முடியையும் வைத்து, இவனுடைய மயிர்முடியையும் முடிப்பித்து, விரோதிவர்க்கங்களை அழித்துப் பரமபதம் செல்லும்போதும்

“நாதிஸ்வஸ்த்தம்நா யயென்” என்று மனஸ்ஸமாதானமில்லாமலே சென்றதாகவன்றோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உபாயாந்தரங்கள் வெகுகாலம் கழித்துப் பலத்தைக் கொடுப்பவை. இவன் அடியார்களின் ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டவுடன் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்து ஆபத்தைத் தவிர்ப்பவன்.

“பரமபத்யுமாபந்ந: மநஸாசிந்தயத் ஹரிம்

ஸ து நாக்யவரச் ஸ்ரீமார் நாராயண பராயண:”

[பரமபத்தை அடைந்தவனும், ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாகிற லக்ஷியைய உடையவனும், நாராயணனையே மேலான உபாயமாகப் பற்றினவனுமான அந்த கஜேந்தராவான் மனத்திலே ஹரியை நினைத்தான்.] என்கிறபடியே ஸ்ரீகஜேந்தராவான் ஸ்வயத்தனத்தைக் கைவிட்டு “ஆதிமூலமே” என்று அலறினவுடன், திருவடி நிலைகளை (பாதுகைகளை) அணிந்துகொள்ளாமல், வெறுந்தறையிலே பத்தெட்டடியிட்டு, பின்னர் வாஹனபரிஷ்காரமில்லாமல் பெரிய திருவடியின்மேல் ஏறிக்கொண்டு வாயுவேகமனோவேகங்களுடன் தோன்றினவனன்றோ?

“மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய்

தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே”

[களிறு—யானை; புள்—கருடன்.] என்று ஆழ்வாரும்

“அதந்தரித சமுபதி ப்ரஹிதஹஸ்தம் அஸ்வீக்ருத

ப்ரணீதமணி பாதுகம் கிமிதி சாகுலார்த:புரம்

அவாஹநபரிஷ்க்ரியம் பதக்யராஜம் ஆரோஹத:

கரிப்ரவர ப்ருமஹிதே பக்யவதஸ்த்வராயை நம:”

[கஜேந்தரனின் கூக்குரல் செவிப்பட்டவுடன், சேனைமுதலியார் கொடுத்த கைலாக்கை மதியாமலும், கொண்டுவரப்பட்ட மணி பாதுகையை அணியாமலும், ‘இதுக்குக் காரணமென்?’ என்று திவ்யமஹிஷிகள் திகைக்கவும், வாஹனபரிஷ்காரமொன்றும் செய்யாமல் கருடன்மீதேறின பகவானுடைய வேகத்திற்கு நமஸ்காரம்.] என்று பட்டரும் இதில் ஈடுபட்டனர்.

பகவானே மோகோபாயமாகில் அவன் என்றும் வித்தக இருப்பதால் எல்லோருக்கும் உடனே மோகும் உண்டாக

வேண்டுமே? அவன் சிலருக்கே மோகும் கொடுத்தானாகில் பகாபாதமுள்ளவன், தனையற்றவன் என்னும் தோஷங்கள் வருமே? என்னும் ஸந்தேஹம் சிலருக்கு ஏற்படலாம். “ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” [ரக்ஷிக்கப்படுபவர்களின் அபேகையை எதிர் பார்க்கிறான்.] என்கிறபடியே அவனிடம் அத்வேஷமும், ஆபீமுக்யமும் உள்ளவர்களும், அவனையே உபாயமாகப் பற்றினவர்களுமான சேனார்களையே அவன் ரக்ஷிக்கிறானாகையால் முற்கூறிய தோஷங்கள் ஏற்படா. அப்படியாகில் அந்த அத்வேஷம், ஆபீமுக்யம் முதலியவைகளையும் உபாயமாகக் கொள்ளவேண்டாமோ எனில்: அவைகள் உபாயமாகமாட்டா. பகவான் நம்மை ஸ்ருஷ்டிப்பது, கரணகளைப் பரங்களைக் கொடுப்பது, நம்மைத் திருத்துவதற்காகப் பல அவதாரங்களை எடுப்பது முதலிய காரியங்களைச் செய்ததினாலேயே நமக்கு அந்த அத்வேஷம் முதலியவை உண்டாகின்றன. ஆகையால் நாம் அவைகளை உபாயமாகக் கருதலாகாது. அதிகாரி விசேஷணமாகவே எண்ணவேண்டும். “ஷூத்ரு (பசி) அன்னத்துக்கு ஸாதனமாமன்றிறே இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு ஸாதனத்வமுண்டாவது.” என்று பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சானபிள்ளை பரந்தரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்தார். பசியுள்ளவர்களுக்கு ஒரு ப்ரபு அன்னமிட்டுவந்தால் பசிதான் அன்னத்திற்கு ஸாதனமென்று சொல்லமுடியுமோ? அன்னமிடுபவன் ப்ரபுவன்றோ? அம்மாதிரியே சரணமடைந்தவனுக்கு மோகும் தருவேன் என்று பகவான் ஸங்கல்பித்திருப்பதைக்கொண்டு சரணாகதியை உபாயமென்று சொல்லமுடியாது.

“வனத்திடரை ஏரியாம்வண்ணம் இயற்றுமிதுவல்லால்
மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று”

என்றார் பூதத்தாழ்வார். நாம் ஏரி வெட்டினதைக்கொண்டே மறைபெய்துவிடாது. ஆகவே மறைக்கு ஏரி வெட்டுதல் உபாயமாக மாட்டாது. ஆயினும் மறைபெய்யும்போது அதைத் தேக்கிவைக்க ஏரிவெட்டுகிறோம். அம்மாதிரியே பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகாவிடினும், பகவான் நம்மை விஷயீகரிக்கும்போது அவனுடைய கிருபைக்குப்பாத்திரமாவதற்காக நாம் நம்மை அத்வேஷாதிகாரமே சீர்திருத்தி வைத்துக்கொள்ளுகிறோம்.

(பராயணம்) கர்மாதிகளைப்போல் அசேதனமாயில்லாமல், பெதனர்களாயிருந்தபோதிலும், அசத்தர்களாகையாலே பிரமன்,

சிவன் முதலியவர்களும் உபாயமல்லர். சிவன் மார்க்கண்டேயனை உய்யக்கொண்டதும் நாராயணனருளாலேயன்றே. நம்மாழ்வாரும்,

“புக்கடிமையினால் தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை நக்கபிரானும் அன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே” என்று அருளிச்செய்தார்.

(பராயணம்) ப்ராப்யங்களில் (அடையத்தகுந்த வஸ்துக்களில்) மேலானவையிருப்பவன். ஐச்வர்யம் அல்பமாயும், நிலையற்றதாயுமிருக்கையால் ஹேயமானது. ஆத்மலாபம், பகவத்ப்ராப்தியைவிட அல்பமாயும் நிலையானதாயுமிருக்கையால் கீழானது. இவ்விஷயத்தை ஆழ்வார்,

“குறுகா நீளா இறுதி கூடா எனையுழி
சிறுகா பெருகா அளவில் இன்பம் சேர்ந்தாலும்
மறுகாலின்றி மாயோன்! உனக்கே ஆளாகும்
சிறு காலத்தை உறுமோ? அந்தோ! தெரியிலே”

[குறுகா நீளா—ஸ்வரூபத்தில் ஸங்கோசவிகாஸமின்றியே. இறுதி கூடா—முடிவுமின்றியே. அளவிலின்பம்—சைவஸ்ய மோக்ஷம். மறுகா லின்றி—மறுபடியில்லாமல். தெரியில்—நிரூபித்துப்பார்த்தால்.] என்று அருளிச்செய்தார். ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தகனையும், ஸர்வாபேக்ஷி தங்களையும் கொடுப்பவனாயும், ஆதிமத்யாந்த ரஹிதனாயுமிருக்கும் இவனையடைவதே மேலானதாகும். இதை ‘ஒரு நாயகமாய்’ என்னும் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் விரிவாக உபதேசித்தருளினார்.

நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:
நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர:
யச்ச கிருசித் ஜகத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ருயதேபி வா
அந்தர்ப்ரஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:

[நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்: நாராயணனே பரதத்வம்; நாராயணனே பரஞ்சோதி: நாராயணனே பரமாத்மா. இவ்வுலகில் காண்பனவும், கேட்பனவுமாகிற எல்லாவற்றையும் உள்ளும் புறமும் நாராயணன் வியாபித்து நிற்கிருன்.]

இந்த ச்ருதியின் பொருளை கூரத்தாழ்வான், ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில்,

“ஜ்யோதி: பரம் பரமதத்வமதே, பராத்மா
ப்ரஹ்மேதி ச ச்ருதிஷு யத் பரவஸ்த்வதீதம்
நாராயணஸ் ததி, தி தத், விசிநஷ்டி காசித்”

[வேதங்களில், பரஞ்சோதியென்றும், பரதத்வமென்றும், பரமாத்மா வென்றும், ப்ரஹ்மமென்றும் படிக்கப்பட்ட பரவஸ்து நாராயணனே என்று ஒரு வேதவாக்யம் விளக்குகிறது.] என்று அருளிச்செய்தார்.

பாணஸூரயுத்தத்தில் புறமுதுகிட்டோடின புராரியும் கிருஷ்ணனைக் குறித்து ஸ்தோத்ரம் செய்கையில்,

‘க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபூஷோ ஜானே த்வாம் புருஷோத்தமம்
பரேஸம் பரமாத்மநம் அநாதி, நித, நம் பரம்”

[நீண்ட கைகளையுடைய கிருஷ்ண! உன்னைப் புருஷோத்தமனாக அறிகிறேன். மேலானவர்களுக்கும் ஈசனாகவும், ஆதியந்தமற்றவனாகவும், மேலானவனாகவும், பரமாத்மாவாகவும் அறிகிறேன்.] என்றும்,

“த்வம் ஹி ப்ரஹ்ம பரம் ஜ்யோதி: கூடும் ப்ரஹ்மணி வாங்மயே”
[நீயே வாங்மயமான வேதத்தில் பொதிந்துள்ள பரப்ரஹ்மமும், பரஞ்சோதியுமாகியும்.] என்றும் கூறி இதை விளக்கினார். அநந்த பாரதிகளால் இயற்றப்பட்ட பின்வரும் கீர்த்தனை இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

பல்லவி
பரஞ்சோதி நீரே பரப்பிரம்ம்
பரஞ்சோதி நீரே.

அனுபல்லவி
பரஞ்சோதி நீரெனவே
இரைஞ்சோதிக் கூவும் வேதம் — பரஞ்
சரணம்
சோதிகளையெல்லாம் தானே
சோதிபெறச் செய்துவைக்கும் — பரஞ்

(நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம) “ப்ரஹ்ம வா இதமக்ர ஆஸீத்” [இது முதலில் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது.] என்று சொல்லப்பட்டவன் இவனே என்று காட்டுகிறது. “த்வம் ப்ரஹ்ம, ஹி ப்ரஹ்ம நி ப்ரஹ்ம

தீதி தஸ்மாத்" என்கிறபடியே பெரிதானதாலும், ஆச்ரிதர்களைப் பெரிதாகச் செய்வதாலும், நாராயணனே பரப்ரஹ்மமாகிருன். அவ்வற்ற ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையுடைய இவனே பரப்ரஹ்மமென்ற சொல்லுக்குரியவன். மேலும் தன்னையடைந்தவர்களைத் தனக்கு ஸமானமாகச் செய்கிறானன்றோ ஸ்ரிய:பதி. "பரம் ஸாம்ய. முபைதி" [மேலான ஸாம்யத்தை அடைகிறான்.] என்றது வேதம். "மம ஸாத்ரீய்யமாகுதா:" [எனக்கு ஸமானமான குணங்களையுடைய வர்கள்.] என்றான் வாஸுதேவன். "தன்னாகவே கொண்டு" என்றார் நம்மாழ்வார். "தம்மையே ஒக்க அருள்செய்வார்" என்றார் திருமங்கை மன்னன். ஸ்வரூபவிபூத்வம், ஜகதூவ்யரூபாரம், லக்ஷ்மீபதித்வம் முதலியவைகளைத்தவிர மற்ற அம்சங்களில் அவனைப்போலாகிருர்கள் முக்தர்கள். ஸ்வரூபகுணங்களில் சிறிது மேன்மையுடைய ஜீவர்களும், மூலப்ரக்ருதியும், நித்யவிபூதியும், நித்யமுக்தர்களும் சில விடங்களில் ப்ரஹ்மசப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றனர். அவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவனாகையால் பரப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

(தத்த்வம் நாராயண: பர:) நாராயணனே பரதத்த்வம்; வேதம் பரதத்வநிர்ணயம் பண்ணுகிறபடி காண்மின். மேலான உண்மையாயிருப்பவன் நாராயணனே. இதிலிருந்து உண்மையான வஸ்துக்கள் அநேகமென்றும் அவற்றுள் மேலானவனுயிருப்பவனிலென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அசேதனம் மாறுபடக்கூடியதாகையாலும் உயிரற்றதாகையாலும் மேலான உண்மையன்று. சேதனர்கள் ஜ்ஞான சக்திகளில் ஏற்றத்தாழ்வையுடையவர்களாகையால் மேலான உண்மையல்லர். நித்யமுக்தர்களும் அவனுக்குப் பரதந்தர்களாகையாலே பரதத்வமல்லர்.

(நாராயணப்ரோ ஜ்யோதி:) நாராயணனே மேலான ஜ்யோதி. "ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத: அஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தரய பரம் ஜ்யோதிருபமை பத்ய ஸ்வேநரூபேண அபிவிஷ்பத்யதே" [இந்த ஜீவன் இந்த சரீரத்தில் நின்று கிளம்பிப் பரஞ்சோதியை அடைந்து ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியடைகிறான்.] என்ற வேதவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட பரஞ்சோதி இவனே என்று காட்டப்படுகிறது. "ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே நமக்குப் பரம்போக்யமான ஆத்மவஸ்துவை அடையப்பெற்றோமே" என்னும் ஆனந்தத்தினால் பரம்புருஷனுடைய திருமேனியில் உண்டான புகரை 'பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய' என்ற வாக்யம் வெளியிடுவதாக நம் ஆசாரியர்கள் அருளியுள்ளார்கள். ஆழ்வாரும்

"என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே" என்றார். 'பரம் ஜ்யோதி:' என்று பகவானுடைய திவ்யமங்களவிக்க்ரஹத்தின் ஒளிகாட்டப்படுகிறது.

"ந தத்ர ஸூர்யோ பூதி ந சந்த்ரதாரகம்
நோ வித்யுதோ பூநந்தி குதோயமக்யுநி:
தமேவ பூநந்தமநுபூதி ஸர்வம்
தஸ்ய பூஸா ஸர்வமித்யம் விபூதி"

[அப்பரம்புருஷனிடத்தில் ஸூர்யனும், சந்திரனும், நகூத்ரங்களும் பிரகாசிக்கமாட்டா. அக்னியைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவனை அனுஸரித்தே எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றன. அவனுடைய ஒளியினாலேயே இவையெல்லாம் பிரகாசிக்கின்றன.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. "ருக்மாபூம்" [தங்கம்போன்ற ஒளியையுடையவன்.] என்றும், "ஆதித்யவர்ணம்" என்றும் புருஷோத்தமனை வர்ணிப்பதெல்லாம் இவனுடைய ஒளியில் லவலேசத்தை அவைகள் உடைத்தாயிருப்பதாலேயே.

"பரஞ்சோதி நீ பரமாய் நின்னிகழ்ந்து பின் மற்றோர்
பரஞ்சோதி இன்மையின் படியோவிநிகழ்கின்ற
பரஞ்சோதி நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்த எம்
பரஞ்சோதி கோவிந்தா! பண்புரைக்க மாட்டேனே."

[நின்னிகழ்ந்து-உன்னைத்தவிர. படி ஒளி நிகழ்கின்ற-உபமானமில்லாதபடியிருக்கிற.] என்று வேதம் தமிழ்செய்த சடகோபன் 'பரம் ஜ்யோதி:' சப்தார்த்தத்தை விளக்கினார். ஸ்வாபாவிகமாகவே ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபனுயிருக்கும் நாராயணன் பிராட்டியுடன் சேர்த்தியால் பரஞ்சோதியாகிறான். திருவாழியாழ்வானுடன் சேர்க்கையால் பரஞ்சோதியாகிறான். உலகங்களைப் படைத்துப் பரஞ்சோதியாகிறான். அவதாரங்களெடுத்துப் பரஞ்சோதியாகிறான்.

(நாராயண பரம் ஜ்யோதி:) நாராயணனைக்காட்டிலும் மேலான சோதி கிடையாது. "மிருஞ்சோதி மேலறிவார் யவரே?" என்றார் ஆழ்வார். "ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசபேசித்ருத்வம் நாராயண! த்வமிநம்ருஷ்யதி வைதிக: க:" [நாராயணனே! இயற்கையானதும், எல்லையற்ற மேன்மையையுடையதுமான உன் ஐசுவர்யத்தை வைதிகனுயிருக்கும் எவன் ஸஹிக்கமாட்டான்?] என்று ஆளவந்தார் அருளினார். "அநந்யபரமான நாராயணனுவாகாதிகளிலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட

வைபவத்தையுடைய உன் பக்கவிலே பொருமை கொண்டாடியிருப்பான் ஒரு வைதிகனுண்டோ? உண்டாகில் அவன் அவைதிகனுமித்தனை” என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

“விஷ்ணுபுக்தி விஹீநோ யஸ் ஸர்வஸூஸ்த்ரார்த்தது வேத்யபிப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந புவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிருப்யதாம்”

[ஸகலசாஸ்த்ரங்களறிந்தவனாகிலும் விஷ்ணுபுக்தி இல்லாதவன் பிராம்மணனாகமாட்டான். அவனுடைய உத்பத்தியை நிருபிக்கலாம்.] என்றும்,

“யஸ்து நாராயணம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்த்யரேதஸம்”

[எவன் நாராயணனைத் தவேஷிக்கிறானோ அவனைச் சண்டாளனுக்குப் பிறந்தவனாக அறியலாம்.] என்றும்ல்லவோ சொல்லப்பட்டது.

(ஆத்மா நாராயண: பர:): “ஆத்மைவேதமக்ஷர ஆஸீத் புருஷவித:” [இவ்வுலகம் முதலில் புருஷாகாரனான ஆத்மாவாகவே இருந்தது.] என்ற புருஹதாரண்யக வாக்க்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மா இவனே என்று காட்டுகிறது. ஆத்மாவின்னும் வியாபித்திருக்கும் அத்தராத்மாவாதலால் ‘பரமாத்மா’ என்று சொல்லப்படுகிறான். பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்னும் மூன்றுவகையான ஆத்மாக்களைக் காட்டிலும் மேலானவன்.

“பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாம் ஆதார: பரமேச்வர:

விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேத்யாந்தேஷு ச கீயதே”

[பரமாத்மாவாயும், எல்லாருக்கும் ஆதாரமாயும், பரமேச்வரனாயும், விஷ்ணுவென்னும் பெயரையுடையவனாயிருக்கும் அவன், எல்லா வேதங்களிலும், வேதாந்தங்களிலும் கீர்த்திக்கப்படுகிறான்.] என்று இது விவரிக்கப்பட்டது.

இந்த நாராயணஸூக்தார்த்தத்தைப் பராசரம்ஹரிஷி,

“அவிகாராய ஸூத்ராய நித்யாய பரமாத்மநே”

[விகாரமற்றவனும், சுத்தனும், நித்யனும், பரமாத்மாவுமான (விஷ்ணுவுக்கு)] என்று உபபஞ்ஹணம் செய்தார். ‘அவிகாராய’ என்று ‘அக்ஷரம்’ என்றதை விளக்கினார். இத்தால் அசேதனத்தைக் காட்டிலும் வித்தியாசம் சொல்லப்பட்டது. ‘தேவம்’ என்பதை

‘சுத்தாய’ என்று விவரித்தார். இதனால் விகாரமற்றவர்களாயிருந்தும் அசுத்தர்களான ஸம்ஸாரிகளைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி (வித்தியாசம்) சொல்லப்பட்டது. ‘நித்யம்’ என்பதை ‘நித்யாய’ என்று உரைத்தார். இதனால் நித்யசுத்தர்களல்லாத முக்தர்களைக்காட்டிலும் மேலானவனென்று சொல்லப்பட்டது. ‘பர: ஆத்மா’ என்னும் பதத்தை ‘பரமாத்மநே’ என்று அனுஸந்தித்தார். இத்தால் நித்யசுத்தர்களான நித்யஸூரிகளிலும் மேலானவன் பரம்புருஷன் என்றுரைக்கப்பட்டது. ‘அவிகாராய...’ என்னும் விஷ்ணுபுராணச் ச்லோகத்திற்கு எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்த வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்திகள் இவ்விடத்தில் அனுஸந்திக்கத்தக்கன.

(யச்ச...நாராயணஸ் ஸ்தித:): இவ்வுலகில் காண்பனவும், கேட்பனவுமான எல்லா உலகையும் நாராயணன் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நிற்கிறான். “ஆக்கையுள்ளும் ஆவியுள்ளும் அல்ல புறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றி எங்கும் நின்றாய்!” என்றும், “முற்றக் கரந்தொளித்தாய்!” என்றும் இவ்வர்த்தத்தை ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார். ‘விச்வாத்மாநம்’ என்று முன் சொன்னது இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது.

(நாராயண:): வேதம் நாராயணநாம பாராயணம் செய்வதைப் பாரீர். அஷ்டாக்ஷரத்தில் ப்ரதானமான நாராயண சப்தத்தை வேதம் அஷ்டாவ்ருத்தி (எட்டுத்தடவை) ஒதுகிறது. ஒப்புயர்வற்றதும் அநந்யபரமுமான (வேறு எவரையும் குறிக்காத) திருநாம மன்றோ இது.

‘பரம்ப்ரஹ்ம’ என்றதினால் புருஷோத்தமனின் பெருமையைக் காட்டுகிறது. ‘பரம் தத்வம்’ என்றதினால் தத்வத்ரயங்களில் மேலானவன் அவனே என்று உணர்த்துகிறது. ‘பரம் ஜ்யோதி:’ என்பதினால் ஒப்புயர்வற்ற அழகையுடையதும் ஒளிமயமானதுமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை உடையவனென்று உரைக்கிறது. ‘பரமாத்மா’ என்று ஸகல சேதனர்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவனென்று உணர்த்துகிறது. இப்படிப்பட்ட நாராயணன் உலகையெல்லாம் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கிறான் என்று உத்கோஷிக்கிறது. விஷ்ணுசித்தவிஜயத்தின் ஆரம்பத்தில் இந்த மந்திரத்திற்கு விவரணமாக வெளியிடப்பட்ட சில அர்த்த விசேஷங்களும் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கவை.

அநந்தமவ்யயம் கவிம் ஸமுத்ரேந்தம் விச்வசம்பு,வம்

[எண்ணமுடியாத அவதார ரூபங்களை உடையவனும், (அப்படி அவதாரம் செய்தும்) குறைவற்றவனும், அழகாகப் பேசுபவனும், பாற்கடல் நடுவில் பள்ளிகொண்டவனும், உலகிற்கெல்லாம் நன்மையைச் செய்பவனும் நாராயணனே.]

முன் மந்திரத்தில் 'பரப்ரம்ஹம்' 'பரம் தத்வம்' முதலிய சப்தங்களால் பரத்வானுபவம் செய்தது வேதம். இங்கு அர்ச்சாவதார பரியந்தமான அவதாரங்களை அனுபவிக்கிறது. ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன் பரமபதத்திலே பகல்விளக்குப்போலே பிரகாசிக்கிறான். அஜஞானம் நிறைந்த இவ்வுலகில் அவதாரம் செய்து இருட்டிலேற்றின விளக்குப்போலே விளங்குகிறான். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் "அமரரேறே!" என்று பரத்வத்தை அனுஸந்தித்து "ஆயர்தம் கொழுந்தே!" என்று அதைக்காட்டிலும் மேலான ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்தாரன்றோ?

"கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத் தண்ணோர் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே"

என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளும், ஸர்வாஸ்மாத்தபரன் தன்னைத் தாழவிட்டு நிற்கும் இந்த நிலையைக் காண்பதற்காக இங்கு வருவதாக வன்றோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நம் ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் அர்ச்சாவதார எம்பெருமானைப் பரமபதநாதனின் விபூதியாக நினைத்திருக்கமாட்டார்கள். ஸ்ரீவைகுண்டநாதனையே அர்ச்சாமூர்த்தியின் விபூதியாக அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள்.

"ஸ்ரீமத்ரவ்யோமநஸீம் வான்மநஸ்யோஸ் ஸர்வேடவதாரா: க்வசித் காலே விச்வஜநீநமேததிதிதி: ஸ்ரீரங்கத்யாமந்யத்ய ஆர்த்தஸ்வாக்யதிகை: க்ருபாகலுஷிதைராலோகிதைரார்த்யாயந் விச்வத்ராணவிமர்ஸநஸ்கூலிதயா நித்யராஸி ஜாக்யாயயா"

[பரமபதம் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாதது; விபவாவதாரங்கள் ஏதோ ஒரு ஸமயத்திலே நடந்து முடிந்தவை. அர்ச்சாவதாரமே ஸர்வஜநஹிதமானது' என்று திருவுள்ளங்கொண்டு திருவரங்கத்தில், வருந்தினவர்களுக்கு நல்வரவு கூறுபவையும், தயையினால் கலங்கிக் கிடப்பவையுமான கடாசுங்களால் ஸம்ஸாரிகளைக் குளிரச் செய்து நிற்கும் தேவரீர் ஜகத்ரக்ஷணசிந்தையுடன்கூடி விழித்துக் கொண்டே கண்வளர்ந்தருளுகிறார்.] என்ற பட்டின் ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

(அநந்தம்) கணக்கற்ற அவதாரரூபங்களையுடையவன். 'அநந்த ரூபம்' என்று முதலனுவாகத்தில் சொன்னதை உணர்த்துகிறது. "அந்தஸ்ஸமுத்ரநிலயம் யமந்தருபம்" [பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனும், அளவற்ற ரூபங்களையுடையவனுமான எவனே.] என்று கூரத்தாழ்வான் இந்த மந்த்ரார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தார். "அஜாயமானே பூஹுத்யா விஜாயதே" [பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் படைபடியாகப் பிறக்கிறான்.] என்றது வேதம். "பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான்", என்றும், "சன்மம் பலபல செய்து" என்றும் ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார். "பூஹுமிமே வ்யதீதாநிஜம்மாநி" [எனக்குப் பல ஜன்மங்கள் கடந்தன.] என்று ஸர்வேச்வரனும் உரைத்தார். இவனுடைய அவதாரங்கள், கணக்கற்றவையுள்ளன. மிக்கபல் மாயங்களால் விகிருதம் செய்து வேண்டும் உருவு கொண்டவனுள்ளே இவன். உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறத்தபெருமானள்ளே இவன். ராமக்ருஷ்ணதி ரூபத்துடன் அவதரித்துச் சேதனர்களை உய்விக்கிறான். அக்காலத்திலும் இழந்தவர்களை அர்ச்சாவதாரமாக விருந்து ஆட்கொள்ளுகிறான். "ஹ்ருத்யா மகிஷா மகஸாபிஷ்டுப்த: [நிச்சஞ்சலமாயும், பக்தியுடன் கூடியுமிருக்கும் மனத்தினால் கல்பிக்கப்பட்டவன்.] என்று இந்த நாராயணவல்லியின் முதலனுவாகத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்ச்சாவதாரமும் இங்கு 'அநந்தம்' என்பதினால் உணர்த்தப்படுகிறது. அங்கு வியாக்யானம் செய்த நாராயணயதியும், "யத் ஸ்வரூபோ யத்ரூபோ யத்ரூபோ யத்யிபூதினிகோ யத்ய்ரமானகோயத்ராவயோயம் ஸர்வேச்வர: கல்பயதே, ஸதத்யா புவேத்யிபூவ: [எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவனாகவும், எந்த ரூபத்தையுடையவனாகவும், எக்குணங்களையுடையவனாகவும், எந்த ஐச்வர்யத்தையுடையவனாகவும், எந்த அளவையுடையவனாகவும், எந்த த்ரவ்யத்தையுடையவனாகவும், ஸர்வேச்வரன் கல்பிக்கப்படுகிறானே அவன் அப்படியே ஆகிறான்.] என்று அர்ச்சாவதாரபரமாக விவரித்தாரன்றோ. இவ்வர்த்தத்தை கீதாசார்யன்

"யே யத்யா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்"

[எவர்கள் எப்படியாகவேனுமென்று என்னை பஜிக்கிறார்களோ, அவர்களைக் குறித்து அப்படியே அடைவதற்குத் தகுத்தபடி நான் என்னை ஆக்கி வைக்கிறேன்.] என்று அருளிச்செய்தார். ஆழ்வார்களும் "தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே" என்றும், "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீன்கடல்வண்ணனே" என்றும் அருளிச்செய்தனர். இப்படிச் கிராமங்கள்தோறும், கிருஷ்ணம்

கள்தோறும் அர்ச்சாவதாரமெடுத்து எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்பதை 'அநந்தம்' என்னும் பதம் காட்டுகிறது.

“ஆஸ்தாம் தேகுணராஸிவத் குணபீவா ஹாத்மநாம் ஜம்நாம் ஸங்க்யா, பெளமநிகேதநேஷ்வபி குடிகுஞ்ஜேஷு ரங்கேசுவர அர்ச்சஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணுர்ச்சகபராதீ, நாக்விஸாதம் ஸ்திதி: ப்ரீணீஷே ஹருத்யாபாஸுபி, தவ ததச்சீலாஜ்ஜட்யுயதே”

[ஸ்ரீரங்கநாதரே! உம்முடைய குணஸமூஹங்களுக்குப்போல் அக் குணங்களுக்குப் போக்குவிடான அவதாரங்களுடைய எண்ணிக்கை கிடக்கட்டும். உலகிலுள்ள ஆலயங்களிலும், கிருஹங்களிலும், ஆசிரமங்களிலும் ஆராதிக்கத் தகுந்தவராகவும், எதையும் ஸஹிப்பவராகவும், அர்ச்சகர்களுக்கு எல்லா நிலைகளிலும் பரதந்தரராகவும் இருந்துகொண்டு உகக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட சீலகுணத்தால் ஈர நெஞ்சினார்கள் (ஆழ்வார்கள்) மோஹிக்கிறார்கள்.] என்று பட்டரருளிச்செய்தது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

‘அநந்தம்’ முதலிய பதங்கள் பரதவத்தையே குறிப்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். (அநந்தம்) தேசத்திலும்காலத்திலும்கூட வஸ்துவிலும்கூட அளவுபடாதவன். ‘நித்யம்’ என்று காலபரிச்சேதமில்லாமை அனுஸந்திக்கப்பட்டது. ‘விச்வம்’ என்று வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை உரைக்கப்பட்டது. “யச்ச கிருசித்...ஸ்தித:” என்று தேசத்தினால் அளவுபட்டிருத்தலில்லையென்று காட்டப்பட்டது. இம்மூன்றுவிதமான அளவுமில்லாதவனென்று அவைகளை இங்கு ஒருங்கே அனுஸந்திக்கிறது.

(அநந்தம்) “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ராஹ்ம” என்ற வேதவாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டவன் நாராயணனே என்று நிர்ணயித்துத் தருகிறது. (அநந்தம்) பகவான் உகந்தருளிய திருநாமங்களில் இதுவுமொன்று. ஸத்யஜ்ஞானாதிகளைப்போல் ஸ்வரூபநிருபகமான திருநாமமன்றோ இது.

(அவ்யயம்) குறையற்றவன். இப்படிப் பலபிறப்புக்கள் எடுத்தும் சிறிதும் குறையில்லாதவன். மற்றவர்களுக்குப் பிறக்கப்பிறக்க ஞானம் மழுங்கும். இவன் பிறக்கப்பிறக்கப் பெருமை பெறுகிறான். “விஜாயதே” [விசேஷமாகப் பிறக்கிறான்.] என்றும், “ஸ உச்சரேயாந் புவதி ஜாயமாந:” [அவன் பிறந்தபின்பே மேலானவனாகிறான்.] என்றும் மறைகள் முறையிட்டன. “நிலை வரம்பில் பல பிறப்பாய் ஒளி

வருமுழுமை” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். “ஜங்கம் ச மே திவ்யம்” [என்னுடைய அவதாரங்களும், சேஷிதங்களும் அப்ராக்ருதமானவை.] என்று அவனும் மதிப்புடனன்றோ பேசினான்.

(கவிம்) நன்றாகப் பேசுவன். அவதாரம் எடுத்தபின் செய்யும் காரியத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்கு பேச்சைச் சொன்னது சிரிப்பது. குளிரதோக்குவது, அனைப்பது முதலியவைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். “ஹஸிதம் பூஷிதம் சைவ” [சிரிப்பதும், பேசுவதும்.] என்று வால்மீகிமுனிரவரும் இவைகளில் ஈடுபட்டாரன்றோ. “நின் செங்கனிவாயின் கள்வப்பணிமொழி நினைத்தேனும் ஆவி வேமால்” என்று புருஷோத்தமனுடைய பேச்சிலே ஆழ்வாரும் ஆழங்காற்பட்டார். “அகவதி, கத்யாலென் ஹார்த்ததாநாராக்யாப்யாவலோக காலபாய்ருதை: விச்வமாயாயயத்” [எல்லையற்ற தலையையும், நல்லெண்ணத்தையும், பிரீதியையும் உடையவையும், அம்ருதம்போன்றவையுமான பார்வையினாலும், பேச்சினாலும் உலகையெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கச்செய்து கொண்டு.] என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். “ஆஸா யதி: வா ராம: புந: சப்த்யாபயேதி” என்கிறபடியே ‘மறுபடியும் ஸ்ரீராம பிரானுடைய இனிய குரலைக் கேட்கப்பெறுவேனோ’ என்று ஸுமத் திரன் ஆசைப்பட்ட பேச்சன்றோ இவனுடையது.

(கவிம்) ‘அபி, வத்யந் யத்யாஸ்தே’ என்று புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லியபடி எல்லா சப்தங்களையும் உச்சரிப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“யோ ப்ரஹ்மானம் வித்யதாதி பூர்வம்

யோ வை வேத்யாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை”

[எந்தப் புருஷோத்தமன் பிரமனை முதலில் படைத்தானோ, எவன் அவனுக்கு வேதத்தை உபதேசித்தானோ.] என்கிறபடியே வேதத்தை முதலில் உச்சரித்தவன் என்றும் கொள்ளலாம். “பன்னாஸ்பாடல் இன்கவிகள் யானாய்த் தன்னித்தான்பாடி” என்கிறபடியே, ரிஷிகள், ஆழ்வார்கள் முதலியவர்களை நிமித்தமாத்ரமாகக்கொண்டு தன்னித்தானே கீர்த்தித்துக்கொண்டவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். கவிக்கு விஷயமாயிருப்பவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எவரைப்பற்றிக் கவி பாடினாலும் அது வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே இவனையே சொல்லுமன்றோ. ஸர்வசப்தவாச்சன் இவனேயன்றோ. இதையே ஆழ்வாரும்,

“நும் இன்கவிகொண்டு நும் நும் இட்டாதெய்வமேத்தினால்
செய்மின் கடர்முடி என் திருமாலுக்குச் சேருமே”
என்று அருளிச்செய்தார்.

அடுத்தபடியாக முற்கூறிய அவதாரங்களுக்கு மூலமாயிருக்கும்
அவதாரமான க்ஷிராப்திநாதனைச் சொல்லுகிறது: (ஸமுத்ரேந்தம்)
திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுபவன். ‘அந்த:’ என்னும் சப்தம்
ஸ்தானத்தைக் குறிக்கும்.

“ஏஷ நாராயணஸ் ஸ்ரீமான் க்ஷிரார்ணவவிகேதந:
நாகபுர்யங்கமுதஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகுதோ மதுராம் புரீம்”

[திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆதி
சேஷனாகிய படுக்கையை விட்டு மதுரைக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக வந்
திருக்கிறான்.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது. இந்த நாராயண
வல்லியில் ஆரம்பத்திலும் “அம்புஸ்யபாரே” என்று க்ஷிராப்தி
நாதனைப்பற்றிப் பேசப்பட்டது. நடுவில் “யமந்தல் ஸமுத்ரே கவயோ-
வயந்தி” [எந்தப் பரமபுருஷனைத் திருப்பாற்கடலிலுள்ளவனாகக் கவி
கள் அறிகிறார்களோ.] என்று இதையே உரைத்தது. இங்கும்
‘ஸமுத்ரேந்தம்’ என்று வேதம் உத்கோஷிக்கிறது. ஸர்வேச்வரனா
யிருப்பவன், தன்னை அடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், ஆச்ரித
விரோதிகளை அழிப்பதற்கும், தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரம
னுக்கும், சிவனுக்கும் நடுவில் ஸாமாந்யர்கள் அவர்களோடொரு
வனாக நினைக்கும்படி அவதரித்திருக்கும் நீர்மையை அஸந்தித்து
வாய்வெருவுகிறது வேதம். ஆழ்வார்களும் இந்த நீர்மையை நினைத்
தல்லவோ க்ஷிராப்திநாதனிடம் ஈடுபட்டார்கள். “நாகமேறி நடுக்
கடலுள் துயின்ற நாராயணனே!” என்றார் நம்மாழ்வார். “பாற்கட
லுள் பையத்துயின்ற பரமன்” என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்தாள்.
“பையரவினனைப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி!”
என்றார் பெரியாழ்வார்.

(ஸமுத்ரேந்தம்) “குறைவில் தடங்கடல்” என்று ஆழ்வாராலே
புகழப்பட்ட ஸமுத்ரத்தினுள் இருப்பவன். யசோதைப் பிராட்டி
க்ருஷ்ணனைத் தன் மடியில் வைத்து ஸந்தோஷித்ததைப்போல,
ஸர்வேச்வரனைத் தன்னுள்ளே இட்டுக்கொண்டு அத்தாலே உகந்து
குறைவற்றிருக்கும் கடல். பிராட்டியின் பிறப்பிடமாகையாலே
எம்பெருமானுக்கு சுவர்க்குருஹமன்றோ இது. “சுவர்க்குருஹோ

ஸ்வர்க்குருதுல்யோ நரானாம்” என்கிறபடியே எம்பெருமான் உகந்
தருளிய தேசம்.

(ஸமுத்ரேந்தம் விச்வசம்புவம்) திருப்பாற்கடலிலிருந்து
கொண்டு உலகத்திற்கு நன்மையைச் செய்பவன். “சாபமுள்ளன
நீக்குவானைத் தடங்கடல் கிடந்தான் தன்னை” என்றார் ஆழ்வார்.
இவற்றுக்கு ஆயத்து வருங்காலத்தில் நம்மைத் தேடித்திரிய
வொண்ணாது என்று இக்கடலிலே படுத்துக்கிடப்பவன். கூப்பிடு
கேட்குமிடமன்றோ இது. (ஸமுத்ரேந்தம் விச்வசம்புவம்) “குறைவில்
தடங்கடல் கோளரவேறித்தன் கோலச் செந்தாமரைக்கண் உறை
பவன்போலே ஓர் யோகுபுணர்ந்த ஒளிமணிவண்ணன்” என்றார்
ஆழ்வார். “எல்லா ஜந்துக்களும் நம்மை அடைந்து உய்யும்வழி
ஏதோ” என்று சிந்தைசெய்துகொண்டே படுத்திருப்பவன். உறங்கு
வது என்று பேராய் ஜகத்ரக்ஷண சிந்தை செய்பவன். ரக்ஷணோபாய
சிந்தையினால் நாக்கு உலரும்போது “ஆந்மாநம் வாஸுதேவாக்யம்
சிந்தயந்” என்கிறபடியே தன்னைத்தானே தியானிப்பன். (விச்வ
சம்புவம் அநந்தம்) இப்படி தியானித்தவுடன் அவதாரம் செய்வதே
இதற்கு வழியென்று தோன்றும். உடனே பல அவதாரங்களை
எடுப்பவன். இங்கு சொல்லப்பட்ட அவதாரங்கள் இதிஹாஸ
புராணங்களில் விரிவாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அர்ச்சாவ
தாரத்தைப்பற்றி பாஞ்சராத்திரம், வைகாணஸம் முதலிய ஆகமங்கள்
பரக்கப்பேசுகின்றன. சங்காரும் பஞ்சமவேதமான பாஞ்சராத்திர ஆக
மத்தைப் ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். அதில் ஜீவோத்
பத்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதாகப் ப்ரமித்து, அதைமட்டும் ஒப்புக்
கொள்ளவில்லை என்றும் மற்ற விஷயங்கள் ப்ரமாணமானவை
யென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இம்மாதிரியாகப் பண்டைமறை
பகவானுடைய அவதார வைபவத்தை இங்கு அனுபவித்தது.

பத்மகோசப்ரதீகாஸம் ஹ்ருத்யம் சாப்யதோமுக்யம்
அதோநிஷ்ட்யா விதஸ்த்யாம் துநாப்யாமுபரி திஷ்டட்டிதி
ஹ்ருத்யம் தத் விஜானீயாத் விச்வஸ்யாயதநம் மஹத்
ஸந்ததம் ஸிராபிஸ்து லம்புத்யாகோஸ ஸந்நிபம்
தஸ்யாந்தே ஸுஷிரம் ஸூக்ஷ்மம் தஸ்யிந் ஸர்வம்
ப்ரதிஷ்டட்டிதம்

தஸ்ய மத்யே மஹாநக்யநிர் விச்வார்ச்சிர் விச்வதோமுக்ய:
ஸோக்ரபுக்ஷ் விபுஜந் திஷ்டட்டிந் ஆஹாரமஜர: கவி:
ஸந்தாபயதி ஸ்வம் தேஹமாபாத்யதலமஸ்தகம்.

[கழுத்தின் மூலத்திற்குக் கீழேயும், தொப்புளுக்கு மேலேயும், கட்டைவிரலளவில், தாமரை மொக்கைப்போல், தலைகீழாக இருதயம் இருக்கிறது. அந்த ஹ்ருதயத்தை உலகத்திற்கு ஆத்மாவாயிருக்கும் நாராயணனுக்குப் பெரிய கோயிலாக அறியவேண்டும். கொஞ்சம் மலர்ந்த தாமரை மொக்கை ஒக்கும் அந்த இருதயம் எப்பொழுதும் நரம்புகளுடன் தொங்குகிறது. அந்த இருதயத்தின் நடுவில் நுட்பமான துவாரமானது இருக்கிறது. அந்த துவாரத்தில் ஸர்வாத்மாவான நாராயணன் இருக்கிறான். அதன் நடுவில், எல்லா விடங்களிலும் பரவிய ஜ்வாலையுடனும், எல்லாவிடத்திலும் பரவியுமிருக்கும் பெரிய ஜாடராக்நி இருக்கிறது. அந்த அக்னியானது, அவியாததாகவும், ஒலித்துக்கொண்டும், சாப்பிட்டதைப் பிரித்துக் கொண்டும், சாப்பிட்டதை முதலில் சாப்பிட்டுக்கொண்டும் இருந்து கொண்டு தன்னுடைய தேஹத்தை உள்ளங்கால் முதல் தலை வரையில் சூடுபடுத்துகிறது.]

அவதாரவைபவத்தை அனுஸந்தித்தபின் அந்தர்யாம்ய வஸ்தையை அனுபவிக்கிறது அருமறை. முதலில் பரத்வம் அனுபவிக்கப்பட்டது. அது இவ்வுலகிலுள்ளவர்களால் கிட்டமுடியாதது. அதனால் அடுத்தபடியாக வ்யூஹவிபவார்ச்சாவதாரங்கள் விவரிக்கப்பட்டன. வ்யூஹமோ ஸனகஸனந்தஸ்திகளபோன்ற மஹாத்மாக்களுக்கே கிட்டக்கூடியது. விபவாவதாரங்களோ அக்காலத்திலிருந்த அர்ஜுனவிபிஷ்ணுதிகளைப் போன்ற அத்ருஷ்டசாலிகளாலேயே அடையப்பட்டது. அர்ச்சாவதாரமும், ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லை நிலமாயிருந்தபோதிலும், ஊனக்கண்ணுக்கு இலக்காயிருந்த போதிலும், இருவகையான ஆபத்துக்களுக்கு இலக்காகக்கூடியது. கிருமிகண்டன், தில்லை கோவிந்தராஜரின் மூலவிக்கரஹத்தைத் துக் துகளாக இடித்துக் கடலில் கொட்டினான்ல்லவா? மிலேச்சர்களும் அம்மாதிரி செய்திருக்கிறார்கள். இது அர்ச்சைகளின் உடலுக்கு வந்த ஆபத்து. சாஸ்த்ரவிருத்தமாகக் காரியங்களைச் செய்து ஸாந்நித்யத்தைப் போக்கடித்தது உயிருக்கு வந்த ஆபத்து. அந்தர்யாம்யவஸ்தையில் மேலேகண்ட ஆபத்துக்களுக்கு இடமில்லை. தீட்டு என்னும் தோஷமே தோன்றுது. அதனால் அது கடைசியில் விரிவாக அனுபவிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார் 'கிளரொளியினமை' என்னும் திருவாய்மொழியில் பகவானுடைய திருக்கோயிலான மாவிருஞ்சோலையை மனமகிழ்ந்து அனுபவித்ததைப்போல், அச்யுதன் அமர்ந்துறையுமிடமான இருதயத்தை விரிவாகப் பேசுகிறது வேதம். மறைமுடிதேடிக்காணு மாதவன் மனத்தே மன்னி

யுறைகின்றனென்று உத்கோஷிக்கிறது உபனிஷத். இதற்கு முன் எல்லாப்பரவித்யைகளிலும் உபாஸிக்கப்படுபவன் நாராயணனே என்று நிர்ணயித்தது. இங்கு முன் அனுவாகத்தில் சொல்லப்பட்ட தஹாவித்யையிலும் உபாஸிக்கப்படுபவன் அவனே என்று நிர்ணயிக்கிறது. "ஹ்ருதி திஷ்டத்தி யோகிநாம்" [யோகிகளின் இருதயத்தில் நிற்கிறான்.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது.

(பத்ம கோசப்ரதீகாசம் ஹ்ருதயம்) தாமரை மொக்கைப் போலிருக்கும் ஹ்ருதயம். இதுவே பெரிபாழ்வாரால் 'போதில் கமல வன்னெஞ்சம்' என்று அனுஸந்திக்கப்பட்டது. (அதோமுகம்) தலைகீழாயிருக்கும் ஹ்ருதயம். (அதோ நிஷ்ட்யா...திஷ்டத்தி) கழுத்தின் மூலத்திற்குக் கீழும் நாபிக்கு மேலும் கட்டைவிரலளவுள்ள இந்த ஹ்ருதயமிருக்கிறது. "அங்குஷ்ட்டமாந்ர: புருஷ:" [கட்டைவிரல் பரிமாணமுள்ள புருஷன்.] என்று பல வேதவாக்யங்களில் பேசப்பட்டதை நினைக்கிறது. (ஹ்ருதயம் தத் விஜர்நீயாத் விச்வஸ்யாய தநம் மஹத்) அந்த ஹ்ருதயத்தை உலகிற்கெல்லாம் ஒருயிரான நாராயணனுடைய பெரிய கோயிலாக அறியவேண்டும்.

(ஆயதநம் மஹத்) ஸர்வவ்யாபியான பகவானுக்குக் கட்டைவிரல் அளவுள்ள இந்த இருதயத்தைப் பெரிய கோயிலாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்துமோ என்ற ஸந்தேஹம் ஏற்படுகிறது. புருஷோத்தமன் வைகுண்டத்தையும், திவ்யதேசங்களையும்விடத் தன்னை அடைந்தவர்களின் நெஞ்சையே மிகவும் உகக்கிறானெனவால் இங்கு அது பெரியகோயில் எனப்படுகிறது. நம்மாழ்வாரும் "நெஞ்சமே நீநகராக இருந்த" என்றார். பெரியாழ்வாரும்.

"வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும் இடவகைகள் இகழ்ந்திட்ளென்பால் இடவகைகொண்டனையே" என்று அருளிச்செய்தார். (ஆயதநம் மஹத்) ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும், வ்யூஹவிபவார்ச்சாவதார ஸ்தலங்களையும்விட பகவான் மிகவும் உகந்தருளிய இடம்.

"கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானுடும் புல்லென்றெழிந்தனகொல்? ஏ பாவம்!—வெல்ல நெடியான் நிறம் கரியான் உள் புருந்து நீங்கான் அடியேனது உள்ளத்தகம்" என்றார் நம்மாழ்வார். [கல்-திருமலை]

“நிற்பதும் ஓர் வெற்பகத்து இருப்பும் விண்கிடப்பதும் நற்பெருந்திரைக்கடலுள் நானிலாத முன்னெலாம் அற்புதன் அனந்தசயனன் ஆதிபூதன் மாதவன் நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் என் நெஞ்சுளே”

என்றார் திருமழிசைப்பிரான். கம்பநாட்டாழ்வாரும், “சிற்குணத்தர் தெர் வரு நன்னிலை” என்று அருளிச்செய்தாரன்றோ. (ஆயதநம் மஹத் ‘இச்சேதனைத் திருத்தலாகுமோ?’ என்னும் ஆசையால் ஸர்வ தோஷங்களுக்கும் இருப்பிடமான இதையே பரமபோக்ய வாக்ஸ்தானமாகக்கொண்டு இருக்கிறவனாகையால் வாத்தல்யகுணம் பிரகாசிக்கும் இடம். “அந்நந் அந்யோ அபிசாகசீதி” [பரமாத்மா கர்மபலன்களை புஜிக்காமல் பிரகாசிக்கிறான்.] என்ற ல்லவோ வேதம் விளம்பிற்று.

(ஆயதநம் மஹத்) உபாஸகர்கள் புருஷோத்தமனைப் பலஸ்தானங்களிலிருப்பவனாக உபாஸிக்கிறார்கள். அந்த ஸ்தானங்களில் மேலானது ஹ்ருதயம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

“உதூரமுபாஸதே ய ருஷிவர்தமஸு கூர்ப்பத்ருசு:
பரிஸரபத்தித்ம் ஹ்ருதயமாருணயோ தஹரம்
தத உதூக்யாதநந்த தவ த்யாம ஸீர: பரமம்
புநரிஹ யத் ஸமேத்ய ந பதந்தி க்ருதார்தமுகே”

[அநந்தனே! உபாஸனமார்க்கங்களில் ஸுலக்ஷ்மத்ருஷ்டிகளான அருணவம்சத்தில் பிறந்த சிலர் ஹ்ருதயாகாசத்திலிருக்கும் உன்னை உபாஸிக்கிறார்கள். சிலர் வயிற்றிலுள்ள உன்னை உபாஸிக்கின்றனர். சிலர் சுற்றிலும் வியாபித்திருப்பதும், உன்னை உபாஸிக்குமிடமாகிய தலைவரையில் நீண்டிருப்பதுமான ஸுஷும்னாநாடியில் உபாஸிக்கிறார்கள். இந்த உபாஸகர்களெல்லாம் இந்த ஸுஷும்னாநாடியை அடைந்து மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தை அடைவதில்லை.] என்று ஸ்ரீபாகவதத்தில் ச்ருதிகீதையில் சொல்லிய பல உபாஸனஸ்தானங்களில் மேலானது இந்த ஹ்ருதயாகாசம் என்று தாத்பர்யம். இந்த ஹ்ருதயத்திலன்றோ பகவான் தன்னுடைய அஸாதாரணமரண திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடன் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கிறான்.

(ஆயதநம் மஹத்) ஸர்வவ்யாபியான ஸர்வேச்வரனுக்கு உலகெல்லாம் இருப்பிடமேயானதும் இங்கு திவ்யமங்களவிக்ரஹத்துடன் திகழ்வதால் இது விசேஷமான இருப்பிடமாகச் சொல்லப்

படுகிறது. இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் நாராயணன் யோகஸாக்ஷாத் காரம் கைவந்தவர்களுக்கு ஸேவை ஸாதிக்கிறான். ஸகல ப்ராணிகளும் நித்திரை செய்யும்போது அவர்களை அணைத்திருந்து அவர்கள் பகலில் பட்ட சிரமங்களையெல்லாம் தீர்க்கிறான். தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு, நெஞ்சிலுள்ள இருந்துகொண்டே, ஸந்மார்க்கத்தை உணர்த்துகிறான். இறக்கும் காலத்தில் மரணவஸ்தையைக் குறைக்கிறான். மோக்ஷமடைபவர்களுக்கு ஸுஷும்னாநாடியை அறிவித்து அதன் வழியாக வைகுண்டம் செல்ல அனுக்ரஹிக்கிறான். இப்படி அவன் செய்யும் பல உபகாரங்களையும் நினைத்து அவனுடைய இருப்பிடமான இந்த ஹ்ருதயகமலத்தை ‘பெரியகோயில்’ என்று பழமறை புகழ்கிறது.

(ஸந்ததம்...ஸந்திபம்) சிறிதலர்ந்த தாமரையை ஒக்கும் அந்த ஹ்ருதயம் எப்பொழுதும் நரம்புகளோடு தொங்குகிறது. நரம்புகளால் நன்றாகச் சூழப்பட்டதாய்த் தொங்குகிறது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (ஆகோசஸந்திபம்) சிறிதலர்ந்த தாமரைபோன்றது. கமலாஸனி கேள்வனாகையாலே இருதயகமலத்தை விரும்பினுள்போலும்.

(தஸ்யாந்தே ஸுஷிரம் ஸுலக்ஷ்மம்) அந்த இருதயத்தின் நடுவில் நுட்பமான ஒரு துவாரமிருக்கிறது. (தஸ்யிந் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம்) அதில் ஸர்வாத்மாவான நாராயணன் நிலைநிற்கிறான். ஸர்வேச்வரன் ஸகல தோஷங்களுக்கும் இருப்பிடமான இவ்விடத்தில் உகந்து எழுந்தருளியிருக்கிற இந்த மஹாகுணத்தைக்கண்டு வாய் வெருவுகிறது வேதம். (ஸர்வம்) “ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:” [எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பதால் எல்லாமாகிறாய்.] என்று அர்ஜுனன் கீதையில் சொல்லியபடியே ஸர்வாத்மாயாகையால் ‘ஸர்வம்’ என்று சொல்லப்படுகிறான். அடுத்தபடியாக, புருஷோத்தமன் ஹ்ருதயத்திலிருந்துகொண்டு செய்யும் மற்றொரு உபகாரத்தைப் பேசுகிறது உபனிஷத்.

“அஹம் வைச்வானரோ பூதவா ப்ராணிநாம் தேஹமாச்ரித: ப்ராணாபாநஸமாயுக்த: பசாமயந்ரம் சதுர்விதம்”

[நான் ஜடராகளியின் அந்தராத்மாவாயிருந்துகொண்டு, ப்ராணிகளின் தேஹத்தை ஆக்ரமித்தவனாய், ப்ராணாபானங்களுடன் கூடினவனாய், நான்குவிதமான அன்னத்தையும் பக்வம் செய்கிறேன்.] என்றல்லவோ கீதாசார்யனால் கீர்த்திக்கப்பட்டது.

(தஸ்ய மத்யே...விச்வதோமுக:) அந்த ஹ்ருதயத்தின் நடுவில் எங்கும் பரவியிருப்பதும், எங்கும் ஜ்வாலையுள்ளதுமான பெரிய அக்னி (ஜாடராக்னி) இருக்கிறது. (ஸோக்ரபுக் விபஜந்...) அது ஆஹாரத்தை மூன்றுவிதமாகப் பிரித்துக்கொண்டு அதை முதலில் சாப்பிடுகிறது. தான் அதை ஜீர்ணம் செய்தபிறகு தேஹத்திற்குத் தருகிறது என்று தாத்தபர்யம். (அஜர:) எப்பொழுதும் இந்த அக்னி விழித்திருக்கிறது. (கவி:) எப்பொழுதும் சப்தமிட்டுக்கொண்டிருக்கும் இந்த அக்னி. (ஸந்தாபயதி ஸ்வம் தேஹம் ஆபாததலமஸ்தகம்) உள்ளங்கால்முதல் தலைவரையில், தேஹத்தை இதுவே குடுபடுத்துகிறது. ஆழ்வார்கள் திருமலையில் அருவிக்களையும், மரம், செடி, கொடிகளையும் அனுபவிப்பதைப்போல், அருமறையும், ஆத்ராதிசயத்தாலே அச்யுதுனுடைய இருப்பிடமாகிய இருதயத்திலிருக்கும் இந்த அக்னியையும் விரிவாக அனுபவிக்கிறது.

தஸ்ய மத்யே வந்ஹிசிக்ஷா அணீயோர்த்யவா வ்யவஸ்தித:
நீலதோயத்யமத்யஸ்த்யா வித்யுல்லேகேவ பூஸ்வரா
நீவாரஸூகவத் தந்வி பீதாபூ ஸ்பாத் தநூபமா.

[அந்த ஹ்ருதயத்தின் நடுவில் மெல்லியதாயும், மேல்நோக்கினதாயுமிருக்கும் வந்ஹிசிகை இருக்கிறது. அது நீலமேகத்தை நடுவில் கொண்ட மின்னல்கொடிபோல் ஒளியுடனும், நெல் நுனி போல் மெல்லியதாகவும், மஞ்சள் நிறமானதாகவும், ஒப்பற்றதாகவும் இருக்கிறது.]

இம்மந்திரத்திற்கு ஸ்ரீநாராயணயதியின் வியாக்யானம் கூட்டின் பிரமாணத்திரட்டில் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மந்திரத்தில் உபாஸிக்கப்படுபவனான நாராயணனின் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை வர்ணிக்கிறது வேதம். திவ்யமங்களவிக்ரஹமே தியானிக்கத்தகுந்த சுபாச்ரயமாகும். பகவானுடைய ஸ்வரூபம் சுபமாயிருந்தபோதிலும் இந்திரியங்களுக்கு எட்டாதாகையால் ஆச்ரயமாகாது. ப்ரஹ்மாகிகளின் சரீரங்கள் இந்திரியங்களுக்கு எட்டக்கூடியதாயினும், அசுபங்களாகையால் சுபாச்ரயமல்ல; ஆகவே, பகவானுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹமே உபாஸகர்களால் தியானிக்கத்தக்க சுபாச்ரயம் என்று ஸ்ரீபுராஷ்யாதிகளில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது இங்கு வர்ணிக்கப்படுகிறது. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஸ்ரீபுராஷ்யகாரரும் இந்த மந்த்ரார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹமாக அருளியிருக்கிறார்.

(தஸ்ய மத்யே) “தஹ்ரபுண்டரீகமத்யஸ்த்யாகாசவர்த்திகீ” [ஹ்ருதயகமலத்தின் நடுவிலுள்ள ஆகாசத்திலிருப்பது.] என்று ஸ்ரீபுராஷ்ய

காரர் அருளிச்செய்தார். (தஸ்ய...வ்யவஸ்தித:) ஹ்ருதயாகாசத்தின் நடுவில் மெல்லியதாயும், மேல்நோக்கினதாயுமிருக்கும் வந்ஹிசிகை இருக்கிறது. (வந்ஹிசிகா) “உக்தம் தத்த்வஜாதம் ஆத்மதயா ஸ்தித்த்வா வஹதி த்யாரயதீதி வந்ஹி: பரமாத்மா; தஸ்ய சிக்ஷா வந்ஹி சிக்ஷா” [முன் சொல்லப்பட்ட தத்வஸமுஹத்தை ஆத்மாவாக நின்று வஹிக்கிறவனாகையால் வந்ஹியென்று பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறார். அவனுடைய சிகை வந்ஹிசிகை.] என்று நாராயணயதி வியாக்கியானம் செய்தார். முன் சொல்லப்பட்ட ஹ்ருதயத்தையும், ஜாடராக்னி முதலியவைகளையும் அந்தர்யாமியாய் நின்று தரிக்கிறவனாகையால் வந்ஹியென்று பரமபுருஷன் சொல்லப்படுகிறார். அவனுக்கு சிகையைப்போலிருப்பதால் திவ்யமங்களவிக்ரஹம் வந்ஹிசிகையென்று சொல்லப்படுகிறது. அக்னி சிகையானது மிகவும் பிரகாசமுள்ளதாயிருக்கும். அம்மாதிரியே புருஷோத்தமனுடைய விக்ரஹமும் ஒப்பற்ற பிரகாசத்தை உடைத்தாயிருக்கும். அக்னிசிகை அதை விட்டுப்பிரியாமல், அது செல்லுமிடமெல்லாம் செல்லும். அம்மாதிரியே பகவானின் சரீரமும் பகவானைவிட்டுப் பிரியாமல் அவனுக்கு வசப்பட்டு நிற்கும். ஆகையாலேயே அது சிகையெனப்படுகிறது. ‘வ்யவஸ்தித:’ என்பதில் புல்லிங்கம் சாந்தஸம். (நீலதோயதமத்யஸ்த்யா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா) அந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹம் நீலமேகத்தை நடுவில்கொண்ட மின்னல்கொடிபோன்ற ஒளியுடன் இருக்கிறது. “ஸ்வாந்தர்நிஹிதநீலதோயத்யாபுரமாத்மஸ்வரூபா ஸ்வாந்தர்நிஹிதநீலதோயத்யா வித்யுதிவ்ய ஆபூர்த்தியர்த்த:” [தன்னுட்கொண்ட நீலமேகம்போன்ற பரமாத்மாவின் ரூபத்தையுடையதாய், நீலமேகத்தையுட்கொண்ட மின்னல்போல் பிரகாசிக்கிறது என்று பொருள்.] என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இங்குஸ்வரூபசப்தம் ரூபத்தைக் குறிக்கிறதென்று ச்ருதபிரகாசிகாசாரியர் அருளினார். நீலமேகம்போன்ற பகவானுடைய திருவுருவை எப்படி மின்னல்போன்றதாகச் சொல்லலாம் எனில்: பிராட்டியுடனும், சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களுடனும், பீதாம்பரம் முதலிய ஆபரணங்களுடனும் கூடியிருக்கும் திருமேனியின் ஒளி திருமேனியின் நிறத்தைக்காட்டிலும் விஞ்சியிருக்கிறதாகையால் அதை ‘நீலமேகத்தை உட்கொண்ட மின்னல்போன்ற ஒளியுள்ளது’ என்று சொல்லத்தட்டில்லை. திருமேனியானது வெண்மையும், கறுப்பும் கலந்து மயில் கழுத்துப்போல் பிரகாசிக்கிறதென்று தாத்தபர்யம் ‘நீலதோயத்யமத்யஸ்த்யா’ என்னும் பதம் இங்கு பஹுவரீஹிஸமாஸமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

‘மத்யஸ்த்து நீலதோயதா’ என்றில்லாமலிருப்பது சாந்தஸம். இதைத் தத்புருஷஸமாஸமாகக்கொண்டு மற்றொருவிதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். (நீலதோயதமத்யஸ்த்தா...பாஸ்வரா) நீலமேகத்தின் நடுவிலிருக்கும் மின்னல்கொடிபோன்ற ஒளியையுடையது பகவத் விக்ரஹம் என்று பொருள். இப்பொழுது திருமேனியின் ச்யாமள வர்ணம் திருமேனியின் ஒளியைக்காட்டிலும் விஞ்சியிருக்கிறதென்று தாத்தபர்யம். இவ்விரண்டு அர்த்தங்களையும் காட்டும்படியாக “நீல முண்ட மின்னன்ன—மேனிப்பெருமான்” [நீலம்—நீலமேகம். மின்னன்ன—மின்னல்போன்ற.] என்று வேதம் தமிழ்செய்த மாறன் வெளியிட்டிருக்கும் அழகை என்னென்று சொல்வது! “நீலமுண்ட மின்னன்னமேனி” என்னும் தொடர் ‘நீலமேகத்தை விழுங்கின மின்னல்போன்ற திருமேனி’ என்றும் ‘நீலமேகம் விழுங்கின மின்னல்போன்ற திருமேனி’ என்றும் பொருள்படுவதைக் காண் மின். முதலர்த்தத்தில் பகவானுடைய திருமேனியில் வெளுப்பு விஞ்சியிருக்குமென்றும், இரண்டாமர்த்தத்தில் கறுப்பு அதிகமாயிருக்குமென்றும் ஏற்படுகிறது. இப்படி இரண்டுவிதமாக எப்படி இருக்கக்கூடும் என்று ஸந்தேஹம் ஏற்படலாம். இதற்கு ஸமாதானத்தை “பிரிந்தபோது ‘மின்னிலங்கு திருவுரு’ என்னும்படியாய், கலந்தபோது ‘கருமுகிலொப்பர்’ என்னும்படியாயிறே இருப்பது” என்று பரமரஸிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கிறார். சேதனலாபமும் அலாபமுமன்றோ ஈச்வரனுக்குப் பேராகவும் இழவாகவும் இருக்கிறது. இச்சேதனைப் பெறுதபோது புருஷோத்தமன் உடம்பு வெளுக்கிறான் என்பதை முதல் அர்த்தம் காட்டுகிறது. சேதனைப் பெற்றபோது ஏற்படும் இயற்கையான நீலமேகச்யாமளவர்ணத்தை இரண்டாவது அர்த்தம் காட்டுகிறது.

(நீவாரகுவத் தந்வி)நெல்லுளிபோல் சிறிதாயிருக்கிறது இந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹம். (பீதாபா) மஞ்சள் நிறமான ஒளியுடன் கூடியது. உருக்கின தங்கம்போல் ப்ரகாசிப்பது. வடிவின் நிறத்தைக் காட்டிலும் ஒளியே அதிகமாயிருக்குமென்று தாத்தபர்யம். “தேஜஸாம் ராசிம்” என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டான். “ஹிரண்ய வர்ணம்” [தங்கம் போன்ற வர்ணத்தையுடையவன்.] என்று மூலஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியுடன் சேர்த்தியால், மஞ்சள் நிறமாக திவ்யமங்கள விக்ரஹம் விளங்குகிறது என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். “பீதாபா” என்றது ஸ்வதேஜஸ்ஸை விக்ரஹத்தான் பானம்பண்ணிக் கொண்டிருக்குமென்றபடி” என்றும்

நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். ‘பீதாபா’ என்பதற்கு ‘ஸ்வயம்ப்ரகாசமானது’ என்று ரங்கராமானுஜமுனி வியாக்யானம் செய்தார்.

(தநூபமா ஸ்யாத்) ‘இம்மாதிரியான சிகை அந்த விக்ரஹத்திற்கு உபமானமாகலாம்’ என்று நாராயணயதி வியாக்யானம் செய்தார். ‘ஸ்யாத்’ (ஆகலாம்) என்றதால் வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத ப்ரகாசத்தையுடைய அந்த திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்திற்கு இதுவும் சரியான உபமானமாகாது என்னும் அத்ருப்தியைக் காட்டுகிறது.

“திஷ்வி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய புவேத்யுக்யபதுத்திதா யதி, பூஸ்ஸத்யுருஸீ ஸா ஸ்யாத் பூஸ்ஸ தஸ்யமஹாத்மந.” [ஆயிரம் ஸூர்யர்களின் ஒளி ஒரே ஸமயத்தில் ஆகாயத்தில் தேர்ன்றிறுக்கில், அது அந்த மஹாத்மாவினுடைய ஒளிக்கு ஸமானமாக ஆகலாம்.] என்றல்லவோ சொல்லப்பட்டது.

(தநூபமா) உபமானமற்றது என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அப்பொழுது ‘ஸ்யாத்’ என்பதை இருக்கிறது என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவ்வர்த்தத்தை ஆழ்வார்

“கட்டுரைக்கில் தாமரை நின் கண் பாதம் கையொவ்வா கட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனியொளி ஒவ்வாது” என்று அருளிச்செய்தார்.

தஸ்யாச் சிக்யாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ்ஸ்வராட். [அந்த சிகையின் (திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தின்) நடுவில் பரமாத்மா எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவன் பிரமனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவன் சிவனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவன் இந்திரனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவன் கர்மத்திற்கு வசப்படாதவனும், மேலானவனுமான முக்தாத்மாவிற்கும் அந்தர்யாமி.]

(தஸ்யாச் சிக்யாயா...) அந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தின் நடுவில் பரமாத்மா எழுந்தருளியிருக்கிறார். (பரமாத்மா) “ஆத்மா நாராயணபர:” என்று சொல்லப்பட்ட நாராயணன். (வ்யவஸ்தித:—விசேஷேண அவஸ்தித:) விசேஷமாக எழுந்தருளியிருக்கிறான். வாத்தஸல்யம் முதலிய குணங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு எழுந்

தருளியிருக்கிறான். கர்மபலன் களிஞல் கட்டுப்படாதவனாக எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

“தூவா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸக்ஷாயா ஸமானம் வ்ருஷம் பரிஷஸ்வஜாதே தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்ஸவத்தி அந்சந் அந்யோ அபிசாகசீதி”

[அழகிய இறக்கையை (ஞானத்தை) உடையவையும், ஒரே குணத்தையுடையவையும், நண்பர்களுமான இரு பக்ஷிகள் (ஜீவனும், பரமாத்மாவும்) ஒரே மரத்தில் (தேஹத்தில்) சேர்ந்திருக்கின்றனர். அவைகளில் ஒன்று (ஜீவன்) பழுத்தகனியை (கர்மபலனை) புஜிக்கிறது. மற்றொன்று (பரமாத்மா) அப்பழுத்தைப் புசியாமல் பிரகாசிக்கிறது.] என்றல்லவோ வேதம் உரைத்தது. (வ்யவஸ்தித:)

“ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்ஸ்தேஸோஸ்ஜுந திஷ்டட்டிதி ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராருடாநி மாயயா”

[அர்ஜுனா! ஸர்வேச்வரன் எல்லா ஜீவராசிகளின் இருதயப் ப்ரதேசத்திலும் இருந்துகொண்டு, பிரகிருதியாகிய யந்திரத்திலிருக்கும் அவைகளை, ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களாகிய மாயையினால் ஆட்டிவைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.] என்று கீதையில் சொல்லியபடியே சேதனர்களை நியமிப்பதால் உண்டான புகருடன் எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (வ்யவஸ்தித:) உபாஸனப்ரகரணமாகையாலே சேதன லாபத்தாலே புகர்பெற்று எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

அடுத்தபடியாக உலகில் ஜ்ஞானசக்திகளை அதிகமாக உடையவர்களான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களும், முக்தாத்மாவும் இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய விபூதிகளே என்று உரைக்கப்படுகிறது. (ஸப்ரஹ்மா...) அந்தப் பரமபுருஷனே பிரமனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவன் சிவனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவன் இவர்களைக்காட்டிலும் மேலானவனும், அகர்மவச்யனுமான முக்தாத்மாவுக்கும் அந்தர்யாமி. இவ்வர்த்தத்தை,

“அவனே அவனும் அவனும் அவனும்

அவனே மற்றெல்லாமும் அறிந்தனமே”

என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். இங்கு ‘ஸ:’ ‘ஸ:’ என்று புடித்ததை ஆழ்வாரும் ‘அவன்’ ‘அவன்’ என்று உணர்த்துவதைக் காண்க. ஆளவந்தார் இவ்வாக்யத்தை,

“ப்ரஹ்மா ஸிவஸ் ஸதமக: பரமஸ் ஸ்வராடித்—
யேதே஽பி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ் தே”

[பிரமன், சிவன், இந்திரன், முக்தாத்மா எனப்படுபவர்களும் உன்னுடைய ஐச்வர்யக்கடலில் ஒருதுளியாகிறார்கள்.] என்று விவரித்தார். இங்கு எல்லாராலும் ஐவர்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட இந்திரனுடனும், முக்தாத்மாவுடனும், பிரமனையும், சிவனையும் கூடப்படித்ததிருந்து அவர்களும் ஐவர்களேயென்று உணர்த்தப்படுகிறதென்று ப்ரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்தோத்ரவ்யாக்யானத்தில் அருளிச்செய்தார்.

(ஸப்ரஹ்மா) ஜகத்ஸ்ருஷ்டி செய்பவனாகப் பிரஸித்தான பிரமனும் அவனே; அதாவது: அவன் அந்தர்யாமியாயிருப்பதால் தன் ஸத்தையைப் (இருப்பைப்) பெற்றவன் பிரமன் என்று தாத்பர்யம். ஸர்வேச்வரன் பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான், இருந்துபடைக்கும் ஆஸனம் போன்றவனே பிரமன். மஹான், அஹங்காரம், பஞ்சபூதங்கள் முதலிய அசேதனங்களை சரீரமாகக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிசெய்ததைப்போல் பிரமனையும் சரீரமாகக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிசெய்கிறான். சரீரத்தைச் சொல்லும் பதங்கள் ஆத்மாவையும் சொல்லுகின்றனவென்பதே நாம் வேதத்திலும், லோகத்திலும் காண்கிறோம். அந்த நியாயத்தாலே இங்கு ‘ப்ரஹ்மா’ என்னும் பதம் பிரமனைச் சரீரமாகக்கொண்ட நாராயணனைக் காட்டுகிறது. ‘ஸப்ரஹ்மா’ என்பது இந்த இருதய கமலத்தில் வசிப்பவனே பிரமனைச் சரீரமாகக்கொண்டவன் என்று பொருள்படுகிறது. (ஸ சிவ:) சிவனும் அவனே. ஸம்ஹாரம் செய்பவனாகிய சிவனுக்கும் அவனே அந்தர்யாமி. ‘சிவமச்யுதம்’ என்ற விடத்தில் சிவசப்தம் மங்களமானவன் என்னுமர்த்தத்தைக் குறிப்பதாகையால் அச்யுதனையே குறிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு சிவனுக்கு அந்தர்யாமியான நாராயணனைக் குறிக்கிறது. “விஷ்ணுராத்மா யுக்ஷவத: சிவஸ்ய” [சிவப்பிரானுக்கு ஆத்மா விஷ்ணு.] என்றல்லவோ பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டது.

(ஸப்ரஹ்மா ஸிவ:) “சிவஞய் அயனஞய்” என்றார் ஆழ்வார். (ஸேந்த்ரா) தேவர்களுக்குப் பதியான இந்திரனுக்கும் அவனே அந்தர்யாமி. (ஸோக்ஷர:...) இவர்களைக்காட்டிலும் மேலான முக்தாத்மாவுக்கும் அவனே அந்தர்யாமி. (பரம:) ப்ரஹ்மருத்ராதிகளைக்காட்டிலும் மேலானவன் முக்தாத்மா. இதற்குக் காரணத்தை

‘ஸ்வராட்’ என்று விவரிக்கிறது. (ஸ்வராட்) கர்மத்திற்கு வசப்படாதவன். பிரமன், சிவன் முதலியவர்கள் கர்மத்தால் கட்டுப்பட்டவர்கள். இவன் அப்படிப்பட்டவனல்லன். (ஸ்வராட்) ‘ஸ்வராட் புவதி’ [அவன் ஸ்வதந்திரனாகிறான்.] என்று வேதத்தில் ஓதப்பட்ட முக்தாத்மாவை நினைக்கிறது. இங்கு ஸ்வராட் என்னும் பதத்திற்கு ‘கர்மத்திற்கு வசப்படாதவன்’ என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். ஈசுவரபாரதந்தரியம் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபப் பரிக்ரமாத்மாவால் அது இங்கு நிஷேதிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளக்கூடாது. (அக்ஷர:) ஜ்ஞானத்தில் ஸங்கோசவிசேஷமற்றவன் முக்தாத்மா. ஆக இத்தால் பிரமன், சிவன், இந்திரன் என்று ப்ரஸித்திபெற்றவர்களும், அவர்களிலும் உயர்ந்த முக்தனும் பகவானுடைய விபூதிகளே என்று சொல்லப்பட்டது. பகவத்கீதையில் பகவானுடைய விபூதியை (ஐச்வர்யத்தை) வர்ணிக்கும் அத்தியாயத்தில் ‘ருத்ராணாம் சங்கரச்-சாஸ்யம்’ [ருத்ரர்களுள் சங்கரனுமிருக்கிறேன்.] ‘தேவாநாமஸம் வாஸவ:’ [தேவர்களுக்குள் இந்திரனுமிருக்கிறேன்.] முதலிய ச்லோகங்களால் கண்ணபிரான் இந்த மந்திரத்தை விவரித்தார்.

இங்கு பிரமன், சிவன் முதலியவர்களுக்கும் நாராயணனுக்கும் ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுவதாக சிலர் பிரமிப்பார்கள். அம்மாதிரி பொருள்கொள்வது எல்லா வேதங்களுக்கும், இதிஹாஸபுராணங்களுக்கும் மிகவும் விருத்தமானது. ‘விச்வத: பரமம்’ ‘பரமம் ப்ரபும்’ ‘பரமாத்மா’ முதலிய இங்கு படிக்கப்பட்ட சப்தங்களுக்கும் விருத்தமானது. ‘நாராயணத் ப்ரஹ்ம ஜாயதே, நாராயணத் ருத்ரோ ஜாயதே, நாராயணத் இந்ருத்ரோ ஜாயதே’ [நாராயணனிடத்திலிருந்து பிரமன் உண்டாகிறான். நாராயணனிடத்திலிருந்து ருத்ரன் உண்டாகிறான். நாராயணனிடத்திலிருந்து இந்திரன் உண்டாகிறான்.] முதலிய வேதவாக்கியங்களிலிருந்து ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகள் நாராயணனால் படைக்கப்பட்டவர்களென்று தெளிவாக விளங்குகிறது. அப்படியிருக்க அவர்களுக்கு எப்படி ஸ்வரூபைக்யம் சொல்ல முடியும்? மேலும், ‘ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத், ந ப்ரஹ்மா நேசந:’ [(ப்ரளயகாலத்தில்) நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான். பிரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை.] என்னும் உபநிஷத்வாக்யமும் விரோதிக்கும். சேதனர், அசேதனம், ஈசுவரன் என்னும் இம்மூவருக்கும் பரஸ்பரபேதத்தைச் சொல்லும் பல்லாயிரக்கணக்கான வேதவாக்யங்கள் பொய்யாகும். சேதனசேதனங்களுக்கு அச்சுதனே அந்தர்யாமியென்று சொல்லும் ஆயிரக்கணக்கான ப்ரமாணங்கள் அந்தமற்றவையாய்விடும்.

பிரமனோ பண்டை வேதங்களை இழந்து, ‘கண்ணிழந்தேன், தனமிழந்தேன்’ என்று கேசவனிடம் கண்ணீர்விட்டுக் கதறி, அவனைக்கொண்டு அருமறைகளை மீட்டுக்கொண்டவன். புராரியும் பஸ்மாஸுரனிடமிருந்து பயந்தோடி, பரந்தாமனின் பாதங்களில் விழுந்து அப்பேராபத்திலிருந்து பிழைத்தான். இராவணன், மஹாபலி, நாகாஸுரன் முதலியவர்களால் துன்புற்ற இந்திரனும் இருபேசேனை சரணமடைந்தே அவ்வாயத்துக்கள் அகலப்பெற்றான். இம்மாதிரியாக ரக்ஷகனாகப் பிரஸித்திபெற்ற பரமபுருஷனுக்கும் அவனால் ரக்ஷிக்கப்படும் பிரமன், ருத்ரன், இந்திரன் முதலியவர்களுக்கும் ஐக்யம் சொல்லமுடியுமா?

கர்மத்திற்கு வசப்பட்டவர்களான ப்ரம்ஹருத்ராதிகளும் அகர்மவச்சயுளை கேசவனும் ஒன்று என்று உரைக்க வழியுண்டோ? ‘மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே, மஹாத்மா ஹுத்வாத்நீநம் தேவதேவோ ப்யூவ:’ [மஹாத்மாவான மஹாதேவன் ஸர்வமேதயாகத்தில் தன்னை யும் ஹோமம் செய்து தேவதேவரானார்.] என்று பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டது. பிறக்கும்போதே சிவன் “அபஹதபாப்மா வாஹம்” [நான் பாபம் நீங்காதவனாகவிருக்கிறேன்.] என்று பிரமனிடம் முறையிட்டதாக வேதம் விளம்பிற்று. ஸ்ரீராமாயணத்தில் பிரமன் சிவனை தேவர்களுக்குத் தலைவனாக நியமித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வரூபைக்ய பக்ஷத்தில் இவைகள் சிறிதும் பொருந்தா.

ருத்ரன் விஷ்ணுவின் எதிரம்புகோத்து, புருஷோத்தமனுடைய ஹுங்காரத்தினால் மூர்ச்சையடைந்த விருத்தாந்தம் ராமாயணத்தில் விரிவாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாணஸுர யுத்தத்தில் பரந்தாமனால் புடைக்கப்பட்டுப் புறமுதுகிட்டோடி, நெற்றிக்கண்ணைப் புதைத்துக்கொண்டு நகுவி, வானனை வெறுங்கீவீணாகக்கினகதை விஷ்ணுபுராணத்திலும், பாகவதத்திலும் விரிவாக்கக்காணலாம். இந்திரனும் கோவர்த்தனதாரியான கோபாலனால் கர்வபங்கமடைந்த கதை கீர்த்திபெற்றது. நாகாஸுரனை வதைத்த உபகாரத்தையும் நினைவாய், ஒரு பூச் செடியைத் (பாரிஜாத வ்ருக்ஷத்தை) தர இச்சையாய், கிருஷ்ணனுடன் சண்டையிட்டுத் தோற்றேடினவனன்றோ தேவேந்திரன். ஜயிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் ஜயித்தவனுக்கும் ஐக்யம் சொல்லுவது எப்படிப்பொருந்தும்?

புருஷோத்தமன் திரிவிக்கிரமாவதாரமெடுத்து உலகையெல்லாம் ஈரடியால் அளந்தபோது பிரமன் அப்பெருமானுடைய பாதகமலத்

தைத் தன் கமண்டலு ஜலத்தால் கழுவினான். அந்த கங்கா ஜலத்தைத் தன்னுடைய பாபங்கள் அகலுவதற்காகத் தன் தலையில் தரித்தான் திரிபுராரி. திருவடி விளக்கப்பெற்றவனும், திருவடி விளக்கினவனும், திருவடி விளக்கின தீர்த்தத்தைத் தலையிலே தரித்தவனும் ஒருவனே என்று விவேகிகள் சொல்லுவார்களா? "யஸ்ய ப்ரஸாதா த்ஹம்ச்யுதஸ்ய பூத: ப்ரஜாஸ்ருஷ்டிகரோந்தகாரீ க்ரோ தூக்ச ருத்ரா:" [எந்த விஷ்ணுவினுடைய ப்ரஸாதத்தினால் நான் ப்ரஜாஸ்ருஷ்டி செய்கிறேனோ, எவருடைய க்ரோதாம்சத்தினால் ருத்ரன் ஸம்ஹரிக்கிறோனோ...] என்று பிரமனால் சொல்லப்பட்டது. பாணஸூர யுத்தமுடிவில் 'சுவரோஹம்' என்னும் ருத்ரனும் "வயம் ச ஸர்வே புவதாநுபூவிதா விபூவயாமோ புவநாநி ஸப்த" [நாங்களெல்லாரும் உன்னால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களாகக்கொண்டு ஏழுலகங்களையும் காப்பாற்றுகிறோம்.] என்றும், "அஹம் பூஹமா ச விபுதா முநயச் சாமலாசயா: ஸர்வாந்மநா ப்ரபந்நாஸ்த்வாம்" [நானும், பிரமனும், தேவர்களும், ஸாத்விகர்களான முனிவர்களும் உன்னை எல்லா விதத்திலும் சரணமடைந்தோம்.] என்றும் வாஸுதேவனை ஸ்தோத்ரம் செய்தார். ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுபவனும் ஸ்தோத்ரம் செய்பவர்களும் ஒருவரே என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? சரணமடைபவர்களுக்கும் சரணானுக்கும் ஐக்யம் வித்திக்குமோ? இதைப் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். மேலும், 'விச்வத: பரமம்' என்ற விடத்திலும் 'விச்வம்' என்றவிடத்திலும் 'விச்வமேவேத்யம் புருஷ:' என்றவிடத்திலும் வியாக்யானம் செய்கையில் இம்மாதிரி ஒரே வேற்றுமையில் ஸர்வேச்வரனையும் மற்றவர்களையும் சொல்லுவதற்குக் காரணம் சரீராத்தம்பாவமே என்று பல ப்ரமாணங்களைக்காட்டி நிரூபித்திருக்கிறோம். அவைகளும் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கவை.

இந்த நாராயணஸூக்தம் முழுவதையும் கடாக்கித்து, கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே ஒரு ச்லோகமிட்டருளியிருக்கிறார். அதன் அழகை என்னென்று உரைப்போம்? காண்மின்:

"ஆத்மேச்வரோஸி ந பரோஸ்தி தவேச்வரோந்ய:
விச்வஸ்ய சாதிபதிரஸ்ய பராயணம் ச
நாராயணச்யுத! பரஸ்த்வமிஹைக ஏவ
ப்ரஹ்மாத்யோஸி புவதீக்ஷணலப்தஸுத்தா:"

[நாராயண! அச்யுதா! நீ ஆத்மேச்வரனாயிருக்கிறாய். உனக்கு மேலான வேறொரு ஈச்வரன் கிடையாது. உலகிற்கெல்லாம்

யாயிருக்கிறாய். இதற்கு மேலான உபாயமாகவும் (ப்ராப்யமாகவும்) இருக்கிறாய். இங்கு நீ ஒருவனே மேலானவன். பிரமன் முதலிய வர்களும் உன்னுடைய கடாக்கித்தாலே ஸத்தையைப் பெற்றவர்கள்.] என்பதே அப்பாசாரம். இந்த ஸூக்தத்தில் அடிக்கடி வரும் நாராயண சப்தத்தை 'நாராயண!' என்று அனுஸந்தித்தார் ஆழ்வான். 'அச்யுதம்' என்றதை உட்கொண்டு 'அச்யுத!' என்று ஆதரத்துடன் அழைத்தார். 'ஆத்மேச்வரம்' என்றதின் அர்த்தத்தை 'ஆத்மேச்வரோஸி ந பரோஸ்தி தவேச்வரோந்ய:' [ஆத்மேச்வரனாயிருக்கிறாய். உனக்கும் மேலான ஈச்வரன் வேறொருவனில்லை.] என்று விளக்கினார். 'பதீம் விச்வஸ்ய' என்னும் தொடரை 'விச்வஸ்ய ச அதிபதி:' என்று விவரித்தார். 'பராயணம்' என்னும் பதத்தை 'அஸ்ய பராயணம் ச' என்று அனுப்பிவிட்டார். 'பரம் ப்ரஹ்ம' 'பரதத்த்வம்' 'பரம் ஜ்யோதி:' 'பரமாத்மா' 'விச்வத: பரமம்' 'பரமம் ப்ரபும்' என்னும் பதங்களையெல்லாம் நோக்கி 'பர: த்வம் இஹ ஏக ஏவ' [இங்கு நீ ஒருவனே பரவஸ்து!] என்று அருளிச்செய்தார். 'ஸ ப்ரஹ்மா ஸசிவ: ஸேந்த்ரா: ஸோக்தா: ப்ரம்ஸ: ஸிவரூட:' என்னும் வாக்யத்தைக் கடாக்கித்து 'ப்ரஹ்மாத்யோஸி புவதீக்ஷணலப்தஸுத்தா:' [பிரமன் முதலியவர்களும் உன்னிடையே கடாக்கித்தாலே தங்கள் ஸத்தையை (இருப்பை) பெற்றவர்கள்.] என்று அருளிச்செய்தார். ச்ருத்யர்த்தங்களை அழகிய ச்லோகங்களிலே அருளிச்செய்வதில் கூரத்தாழ்வானுக்கு நிகர் எவருமில்லை. இதனென்றோ அவர்

"யதுக்தயிஸ் த்ரபிஷ்ணோயிநதி மங்குளஸூத்ரதாம்"
[கூரத்தாழ்வானுடைய நுழைப்புகள் வேதத்தின் கழுத்தில் மங்குள ஸூத்ரமாயிருக்கும் தன்மையை அடைகின்றன.] என்று அவருடைய திருக்குமாரரால் புகழப்பட்டார்.

ருத்ரம் ஸதயம் ப்ரபுஷ்ணம் புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்குளம்
ஜாதவரேதம் விருயிஷ்யம் விச்வரூபாய வை நம:

[ஸ்ர்வவ்யாபியாயும், விகாரமற்றவனாகவும் ப்ரப்ரஹ்மமாகவும், புருஷனென்ற பெயரையுடையவனாகவும், கறுப்பும், மஞ்சளும் கலந்த வர்ணத்தை யுடையவனாகவும், உயர்ந்த வீரியத்தையுடையவனாகவும், மாறுபட்ட குணங்களை யுடைய கண்களையுடையவனாகவும் உலகையெல்லாம் உருவிமாற்றுகொள்ளும்ருக்கும் ப்ரமாத்மாவின் பொருட்டு நமஸ்காரம்.]

ஆது நாராயணவல்லியின் பணிரண்டாவது அனுவாகமந்தரமாகும். இத்துடன் 'நாராயணஸூக்தம்' முடிவடைகிறது. முன் அனுவாகத்தில் பரமாத்மா நாராயணனே என்று நிர்ணயித்து அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் விவரிக்கப்பட்டன. இங்கு பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யம் பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. புருஷஸூக்தத்திலும் உத்தரானுவாகத்தின் இறுதியில் கைங்கர்யம் பிரார்த்திக்கப்பட்டதன்றோ.

(ருதம்) 'ருக்ஷதென' என்கிற தாதுவிலே ஸர்வகதன் என்று பொருள்படும். 'விச்வாத்மாநம்' என்றும், 'அந்தர்...நாராயணஸ்ஸ்தித்' என்றும் சொல்லப்பட்ட ஸர்வவ்யாபித்வத்தை ஆதராத்ம சயத்தால் மறுபடியும் அனுஸந்திக்கிறது. 'கதோ' விஷ்வங் வ்யக்ராமத்' என்று புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லியபடியே அவதாரங்களெடுத்து எங்கும் வியாபித்து நிற்பவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய நாம் வெகுதூரம் போகவேண்டும்தில்லை; இவன் ஸர்வவ்யாபியாகையாலே நாமிருந்த விடத்திலேயே இவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யலாம் என்று உணர்த்துகிறது வேதம். (ஸத்யம்) 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் பூர்ணம்' என்ற வேதவாத்யத்தை நினைக்கிறது. (ஸத்யம்) 'அக்ஷரம்' என்றவிடத்தில் சொல்லியபடியே ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வபாவத்திலும் விகாரமில்லாமல் ஏகரூபமாய் (ஒருபடிப்பட்டவனாய்) இருப்பவன். உண்மைகளெல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த உண்மையாயிருப்பவன். (ஸத்யம்) ஆச்ரிதரக்ஷணமாகிற தர்மத்தில் ஏகரூபனாயிருப்பவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'அவ்யவஸ்தித்தித்தாநாம் ப்ரஸாதேதோபி ப்யங்கர:' [சஞ்சலபுத்தியுடையவர்களுடைய பிரீதியும் பயங்கரமானது.] என்று சொல்லப்பட்டபடியே மற்ற தேவதைகள் சஞ்சலமான மனத்தையுடையவர்களாகையால் அவர்களை ஆச்ரியப்பதும் அனர்த்தத்தைத் தரும். இவன் அம்மாதிரியில்லாமல் ஆச்ரிதரக்ஷணதர்மத்தில் ஏகரூபனாயிருப்பவனாகையால் இவன் விஷயத்தில் செய்யும் கைங்கர்யம் பழுதடையாது என்று உணர்த்துகிறது.

(பரம் ப்ரஹ்ம) ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளில் மிகவும் பெரியவனாகையாலும், தன்னை அடைந்தவர்களைத் தன்னைப்போல் பெரிதாகச் செய்பவனாகையாலும் இவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதெதற்கும் என்று உணர்த்துகிறது. (புருஷம்) 'புருஷன்' என்ற பெயரை உடையவன். 'ஸ்தரீப்ராயிதரத் ஸர்வம்' என்கிறபடியே நாமெல்லோரும் இவனுக்குப் பத்திபோன்றவர்களாகையாலும், இவன் நமக்குப்

புருஷனாகையாலும் இவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே ஸ்வரூபத்துக்கு அனுகூலமானது என்று உரைக்கிறது. (க்ருஷ்ணபிங்களம்) கறுப்பும், மஞ்சளும் கலந்த திருமேனியையுடையவன். கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமாகிருக்கும் திருமேனியைச் சொல்லுகிறது. காளமேகம் போன்ற பகவானின் திருமேனியைச் சக்கரத்தாழ்வான் தன்னுடைய தேஜஸ்ஸாலே வியாபித்து நிற்பதால் 'க்ருஷ்ணபிங்களம்' என்று சொல்லப்பட்டதாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருப்பல்லாண்டு வியாக்யானத்தில் அருளிச்செய்தார். முந்தின அனுவாகத்திலும், 'நீலதோயதம்ந்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ' என்றும், 'பீதாபூ' என்றும் சொல்லப்பட்டது இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

“அதஸ்புஷ்ப ஸங்காஸ: பீதவாஸா ஜநார்த்தந:
வ்யப்பராஜத ஸப்யமத்யே ஹேமநீவோபஹிதோ மணி:”

[காயர்ம்பூவைப்போன்ற வர்ணத்தையுடையவனும், பீதாம்பரத்தை தரித்தவனுமான ஜனார்த்தனன் தங்கத்தில் பதிக்கப்பட்ட மணிபோல் ஸபை நடுவில் விளங்கினான்.] என்று மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டபடி பீதாம்பரத்தின் சேர்த்தியால் மஞ்சளும், கறுப்பும் கலந்த வர்ணத்தையுடையவனாகிறான் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ராமாயணத்திலும், ஸ்ரீராமகீர்த்தி 'மேகச்யாமம்' என்றும், "ஹேமஸமானவர்ணம்" [தங்கம்போன்ற வர்ணத்தையுடையவன்.] என்றும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. பகவானுடைய நிறம் மயில்கழுத்துப்போல் மஞ்சளும், கறுப்பும் கலந்தது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "க்ருஷ்ணபிங்களம் நாராயணம்" என்று யோகாரணவத்திலும், "புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம்" என்று யோகயாஜ்ஞவல்க்யத்திலும் புருஷோத்தமனைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் இது நாராயணனுடைய திருவுருவமே என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

“ந்ருதகாகஜகீரி பரிமினதுதூதி: ப்ரச்விதஹரிவத: ஹமஹமிகயா
ஸநயதி ஐநயிமபஹ்நதி தம: பூஸிசய மாதகமணி கிரணாகுண:”

[அரவணமேல் பள்ளிகொண்ட பெரியபெருமாளாகிய மரதகமணியின் சோதி வெள்ளம், உருகின பொன்மலையோடுகூடிய ஸமுத்திரத்தினின்றும் பரவின அலைகள்போல், முற்கோலி வந்து, அடியேனை ஸ்நாநம் செய்விக்கிறது. அகனிருடன் அகற்றுகிறது.] என்று பட்டரும் இந்த வர்ணச்சேர்த்தியை அனுபவித்தார். 'ஹிர்ண்யவக்ரு' [தங்கம்போன்ற வர்ணத்தையுடையவன்.] என்று சொல்லப்பட்ட பீரட்டியுடன் சேர்த்தியால் 'க்ருஷ்ணபிங்களம்' என்று சொல்லப்

படுவதாகவும் கொள்ளலாம். இத்தால் பகவானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலேயே கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று உணர்த்தப் படுகிறது. புருஷஸூக்தத்திலும் 'ஹீர்ச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ர்யெள' என்று இந்தச் சேர்த்தியிலேயே கைங்கர்யப் பார்த்தனை செய்யப்பட்ட தன்றோ. பகவானும், பிராட்டியுமாயிருக்கும் இச்சேர்த்திப் பராக்ருதமானதல்ல என்று அடுத்தபடியாக விளக்குகிறது.

(ஊர்த்வரேதம்) ப்ராக்ருதமான ஸ்திரீஸங்காதிகள் அற்றவன் என்று தாத் பர்யம்.

“குர்வந்த்யாம் து ததஸ் தஸ்யாம் மண்டூலம் தத் ப்ரதக்ஷிணம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணுச்ச புகுவாந் த்ருணீக்ருத்யாவதிஷ்ட்டுதாம் இந்த்ரஸ் ஸத்ராணுச்ச புகுவாந் தைரயம் த்யக்த்வா வ்யவஸ்திதௌ”

[அந்தத் திலோத்தமை மண்டலத்தைப் பிரதக்ஷிணம் செய்யும்போது, பிரமனும், பகவான் விஷ்ணுவும், அவனைத் த்ருணமாக நினைத்து நின்றனர். இந்திரனும், பகவான் சங்கரனும் மனோவிகாரம்டைந்து நின்றனர்.] என்று மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டது இங்கு அனு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. தாருகவனத்து ருஷிபத்னிகளைக் கண்டு மோஹித்த சிவன் இங்கு சொல்லப்படும் பரமாத்மாவல்ல என்று இதிலிருந்து தெளிவாகிறது. பஸ்மாஸூரனை ட்யக்ருவதற்காகப் பெண்ணுருவங்கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக்கண்டு மயங்கி விரியத்தை விட்ட முக்கண்ணன் எப்படி ஊர்த்வரேதஸ் ஆகமுடியும்? முக்கட் பிரானும், நான்முகனும் ஜிதேந்திரியர்களல்லரென்பதை விளக்க மற்றும் பல விருத்தாந்தங்கள் உள. (ஊர்த்வரேதம்) 'ரேதஸஸ் ஸருஷ்டி' முதலிய வேதவாக்யங்களில் ரேதச்சப்தம் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறபடியால் விகாரமற்றவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். உயர்ந்த விரியத்தையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (விருபாக்ஷம்) மாறுபட்ட ரூபங்களையுடைய கண்களை உடையவன். 'விருபாக்ஷன்' என்றும் பெயர் முக்கண்ணனுடையதன்றோ. ஆகையால் இங்கு குத்ரனையே சொல்லுவதாக ஏன் கொள்ளலாகாது? மேலும், விருபாக்ஷனென்னும் பெயர் புண்டரீகாக்ஷனுக்குப் பொருந்தாதே என்ற கேள்விகள் இங்கு ஏற்படலாம். இந்த ஸூக்தத்தில் படிக்கப்பட்ட நாராயணன், ஹரி, அச்யுதன் அநந்தன் முதலிய நாமங்கங்கள் சிவனுக்குச் சிறிதும் பொருந்தாதவை. இந்த மந்திரத்தில் படிக்கப்பட்ட 'புருஷம்', 'பரம் ப்ரஹ்ம', 'ஊர்த்வரேதம்' முதலிய

சப்தங்களும் நாராயணனையுன்று வேறெவரையும் குறிக்கமாட்டா. 'சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூரியெள' [சந்திரனும், ஸூரியனும் கண்கள்.] என்று முண்டகோபனிஷத்திலும், "அச்விநௌ சாபி தே கர்ணௌ சந்த்ரஸூரியெள ச சக்ஷுஷீ" [அச்விந் தேவர்கள் உன் காதுகள்; சந்த்ரஸூரியர்கள், உன் கண்கள்.] என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலும், "சந்த்ராதித்யெள ச சக்ஷுஷீ" என்று மஹாபாரதத்திலும் பரம புருஷனைப்பற்றிப் பேசப்பட்டிருக்கிறபடியால் மாறுபட்ட ரூபத்தையுடைய சந்திரனையும், ஸூரியனையும் கண்களாக உடைய கேசவனே இங்கு 'விருபாக்ஷம்' என்று சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். வராஹபுராணத்தில்,

“தஸ்ப சிந்தயதோ நேத்ராத் தேஜஸ் ஸம்பவம்ஹத் தக்ஷிணம் வந்ஹிஸங்காஸம் வாமம் துஹிநஸந்ரிபம்”

[அப்படி நினைத்துக்கொண்டிருந்த (பகவானுடைய) கண்ணிலிருந்து ஒரு பெரிய தேஜஸ் உண்டாயிற்று. வஸது கண் நெருப்பைப்போல் விளங்கிற்று. இடதுகண் பனியைப்போலிருந்தது.] என்று சொல்லிய படியே ஒரு கண்ணில் குளிர்ச்சியையும் ஒரு கண்ணில் உஷணத்தையும் உடையவனாதலால் விருபாக்ஷனென்று சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். (விருபாக்ஷம்) விசேஷமான ரூபத்தையுடைய கண்களையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். “யதூ கப் பாலம் புண்டரீகம் ஏவக்ஷிணீ” [ஸூரியனுல் மலர்ந்த தாமரை போன்ற இரு கண்கள்.] என்ற வேதவாக்யம் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆம்வாரும்,

“வன் காற்றறைய ஒருங்கே மற்றது கிடந்தலர்ந்த மென் காற் கமலத்திடம்போல் பொலிந்தன...எம்பிரான தடங்கண்களே”

என்று இக்கண்ணழகைத் திருவிருத்தத்தில் அனுபவித்தார். பக்தர்களை அனுக்ரஹிப்பதாலும், எதிரிகளை நிரஸிப்பதாலும் விருபமான கண்களை உடையவன் என்றும் கொள்ளலாம்.

(விச்வரூபாய...) உலகத்தையெல்லாம் தன் சரீரமாகக்கொண்டிருப்பவனுக்கு நமஸ்காரம். உலகத்தையெல்லாம் தன் சரீரமாகக் கொண்டு அவைகளின் ஸுகதுக்கங்களைத் தன்னுடையதாக அபிமானித்துக் கொண்டிருப்பவனாதலால் இவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே உசிதமென்று காட்டப்படுகிறது. நம்முடைய கை, கால் முதலிய

அவயவங்கள் எப்படி நமக்கு சேஷமாக இருக்கின்றனவோ, அப்படியே இவனுக்கு இவ்வுலகெல்லாம் சேஷமென்று உணர்த்தப்படுகிறது. சரீரிக்கு சேஷமல்லாத சரீரமும் உண்டோ? ஆய்' என்னும் சதூர்த்தியால் கைங்கர்யம் பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. 'நம:' என்பதினால் அந்தக் கைங்கர்யமும் நம்முடைய ஆனந்தத்துக்காகச் செய்யப்படுவதல்ல; பகவானுடைய முகமலர்த்திக்கே செய்யப்படுகிறது என்று காட்டுகிறது.

இம்மாதிரியாக நாராயணனே பரதத்வம் என்று நிர்ணயம் செய்து, அவனுடைய ஐந்து அவஸ்தைகளையும் விவரித்து, அவனைப் பெறுவதற்கு அவனே மேலான உபாயமென்று சொல்லி, பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யப் பிரார்த்தனையுடன் இந்த ஸலுக்தம் முடிகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தையும், விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தத்தையும் நிலைநாட்டுவது இந்த நாராயணஸலுக்தமே யாகும். இங்கு அத்வைதத்திற்குச் சிறிதும் இடமில்லையென்பதும் சொல்லாமலே விளங்கும்.

நாராயணஸலுக்த நிர்ணயம் முற்றிற்று.

பிழை : பக்கம் 11 கடைசி வரிகள்

ப்ரஹ்மானந்தமடையும் இடமன்றோ அது. (திவி)ப்ரகாசிக்கும்படி

திருத்தம்

ப்ரஹ்மானந்தமடையும் இடமன்றோ அது. (திவி)ப்ரகாசிக்கும்படி

யான பரமபதத்தில் இருக்கிறது.

பிழை : பக்கம் 57 கடைசி வரிகள்

வ்யமங்கள விக்ரஹம் நசுஷத்ரங்களுடன் சுடிய நீலமேகம் போல்
ளங்குகிறதன்றோ

திருத்தம் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் நசுஷத்ரங்களுடன் சுடிய நீலமேகம் போல்
விளங்குகிறதன்றோ

பிழை : பக்கம் 69 முதல் வரி — பட்டவனும்

திருத்தம் பட்டவனும்

பிழை : பக்கம் 110 கடைசி வரிகள்

(நாராயணா! அச்யதூ! நீ ஆத்மேச்வரனாயிருக்கிறாய். உனக்

மேலான கோறொருச்வரன் கிடையாது. உலகிற்கெல்லாம்.....

திருத்தம் (நாராயணா! அச்யதூ! நீ ஆத்மேச்வரனாயிருக்கிறாய். உனக்கும்

மேலான கோறொருச்வரன் கிடையாது. உலகிற்கெல்லாம் அபிபதி